

நெஸ்ஸோ

[வாழ்க்கை வரலாறு]

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்சஜோதி பிரகாசனம்
சென்னை - புதுக்கோட்டை

மானிட ஜாதிக்கு வீடு
தலை வாங்கிக் கொடுத்தவர்
களில் முக்கியமானவன்
ரூஸ்ஸோ. அவன், மனிதர்
களின் பந்தத்தை அறுத்
தெறிய உதவி செய்தவன்
மட்டுமல்ல; அவர்களுடைய
எண்ணப்போக்கில் ஒரு
சக்தியையும் புதுமைய
யும் ஊட்டியவன் * * *

நல்லெண்ணமுடைய மனி
தர்களுக்குச் சமாதானம்,
சகிப்புத் தன்மை, சுதந்தி
ரம் ஆகிய மூன்றையும்
கொண்டுவந்து கொடுத்த
வன். இப்படிப்பட்டவ
னுடைய வாழ்க்கையை
விளக்குவதே இந்நூல்.

ஶ ஸ் ஶோ ரா

(வாழ்க்கை வரலாறு)

எழுதியது :

வெ. சாமிநாத சர்மா .

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

(தொடக்கம் 1936)

சென்னை

;

புதுக்கோட்டை

முதற்பதிப்பு: ஜூன் 1943

இரண்டாம் பதிப்பு: ஏப்ரல் 1950

மூன்றாம் பதிப்பு: பிப்ரவரி 1955

நான்காம் பதிப்பு: ஆக்டோபர் 1959

உரிமை: மங்களம்—சாமிநாதன் டிரஸ்ட்டைச் சேர்ந்தது

விற்பனை, விநியோகம்

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்
புதுக்கோட்டை திருச்சி ஜில்லா

ஆசிரியர்

12, ஸர் முகமது உஸ்மான், ரோடு,
தியாகராய நகர், சென்னை—17

விலை ரூ. 1—50

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரிண்ட்டிங் சர்வீஸ், புதுக்கோட்டை

பொருளடக்கம்

எண்	பக்கம்
	4
	5
1 தாயை இழந்த குழந்தை	9
2 பிறருக்காகப் பரிந்து பேசுதல்	17
3 மத மாற்றமும் ஊர்சுற்றுதலும்	25
4 அறிஞர்களின் தொடர்பு	31
5 பரிசு பெற்ற கட்டுரை	38
6 தாய்நாட்டுப் பற்று	44
7 கல்வியைப் பற்றிய அரிய நூல்	55
8 அஸ்தமன வாழ்க்கை	59
9 சீல புருஷன்	73
அனுபந்தம் 1	84
அனுபந்தம் 2	89
அனுபந்தம் 3	91
அனுபந்தம் 4	102
ரூஸ்ஸோ வாழ்க்கையில்	
முக்கிய சம்பவங்கள்	107
ரூஸ்ஸோ எழுதிய நூல்கள்	108
இந்நூல் எழுதுவதற்குத்	
துணையாயிருந்த சில நூல்கள்	109
பொருட்குறிப்பு	110

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை

ரூஸ்ஸோவின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தமிழ்
மூன்பர்கள் விரும்பிக் கேட்பது எமக்குப்
பெருமகிழ்ச்சி யளிக்கிறது; பெருமையாகவும்
இருக்கிறது. உலகத்துச் சிந்தனையாளர்களில்
ஒருவனென்று போற்றப்படுகிற இவனுடைய
வாழ்க்கையைப் படிக்கிற யாவருக்கும், இவ
னிடத்தில் ஒருவித அனுதாபம் உண்டாகும்;
இவன் எழுதிய சமுதாய ஒப்பந்தத்தை மனம்
வைத்துப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலும்
ஏற்படும். நல்ல நூல்களைப் படிக்க வேண்டு
மென்ற ஆவல் தமிழ் நாட்டில் மேன்மேலும்
அதிகரிப்பதாக!

அ. ச. ஜோதி பிரசுராலயம்

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

வாசகர்களுக்கு

ஐரோப்பாவில், பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில், பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பெரிய போராட்டம் நடைபெற்றது. தெய்விக சக்தியில் நம்பிக்கை, அந்தச் சக்திக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டுமென்ற கொள்கை, அப்படி நடந்தால் மறுவுலகத்தில் நித்திய வாழ்வு கிடைக்க வேண்டுமென்ற ஆசை ஆகிய இவையெல்லாம் பழமைக்கும், சகோதர மக்களிடம் அன்பு காட்டல், மனிதனுடைய உயர்ந்த தன்மைகளில் நம்பிக்கை கொள்ளுதல், எல்லோருக்கும் நீதி கிடைக்கக்கூடிய வழியைக் கோலுதல், எதிர்கால சந்ததியினரின் நல் வாழ்வுக்கு நிகழ்காலத்தில் ஓயாமல் உழைத்துக் கொண்டிருப்பதிலே திருப்தியடைதல் ஆகிய இவையெல்லாம் புதுமைக்கும், முறையே கட்டியங் கூறிக்கொண்டு நின்றன. புதுமையின் பிரதிநிதியாகத் தோன்றியவன் ரூஸ்ஸோ. ஜனங்களுக்கு ஆளும் உரிமையுண்டு என்று முதன்முதலாக, பகிரங்கமாகச் சொன்னவன் இவன். ஓர் அறிஞன் கூறியுள்ள மாதிரி, "ஏழை மக்களைத் தலை நிமிரச் செய்தவன் இவன்." சொத்துடையவர்கள், உயர் குலத்திலே பிறந்தவர்கள் ஆகிய இவர்கள் மட்டுமே அரசியல் நிருவாகத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்ள உரிமையுடையவர்கள் என்ற பழைய கொள்கையைத் தகர்த்தெறிந்து,

உழைத்துப் பிழைக்கிறவர்களுக்கும் அந்த அரசியல் நிருவாகத்தில் பங்குண்டு என்று கோஷமிட்டவன் இவன். இவன் எழுதிய சமுதாய ஒப்பந்தம், பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் வேத புத்தகம். இந்தப் புரட்சியில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தவர்கள், மேற்படி சமுதாய ஒப்பந்தத்திலிருந்து மேற்கோள்கள் எடுத்துக் காட்டுவதிலே பெருமை கொண்டார்கள். இப்படிப்பட்ட ரூஸ்ஸோவினுடைய வாழ்க்கை வரலாறு, இங்குச் சுருக்கமாகத் தரப்பட்டிருக்கிறது. இஃது, இவனுடைய நூல்களைப் படிப்பதற்கு ஒரு தூண்டுகோலாயிருக்கவேண்டும் என்பது எனது விருப்பம். இதற்காகவே, இவன் எழுதிய முக்கியமான நூல்களிலிருந்து சில பகுதிகளை, கடைசியில் அனுபந்தமாகக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

பெ. அ. பிழாந்

ஆசிரியர் வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதியவை

எல்லாம் பி. ஜோ. பி. வெளியீடுகள்

அரசியல்

பிளேட்டோவின் அரசியல்	7—00
அரசியல் வரலாறு	2—62
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு, பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும், அரசியல் கட்சிகள்			1—25
புராதன இந்தியாவில் அரசியல்....	4—00
மாஜினியின் மனிதன் கடமை	3—50
ருஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம்	3—25
ராஜதந்திர-யுத்தகலப் பிரசங்கங்கள்	5—62
சுதந்திரத்தின் தேவைகள் யாவை?	(அச்சில்)
நமது தேசியக் கொடி	0—50

நாட்டு வரலாறு

கிரீஸ்—வாழ்ந்த வரலாறு	9—00
ருஷ்யாவின் வரலாறு	(அச்சில்)
சீனாவின் வரலாறு	(அச்சில்)
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்	2—50

வாழ்க்கை வரலாறு

கார்ல் மார்க்ஸ்	3—25
நியூட்டன்—டார்வின்—எடிஸன்	1—25
பூரீராமகிருஷ்ணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி	2—25
மாஜினி	1—50
ருஸ்ஸோ	1—50
சமுதாய சிற்பிகள்	2—00
காந்தியும் ஜவஹரும்	0—75
காந்தியும் விவேகானந்தரும்	—	1—25
காந்தி யார்?	0—75

நான் கண்ட நால்வர்	4—50
கமால் அத்தா துர்க்	5—50
ஸன் யாட் லென்	(அச்சில்)

வாழ்க்கைத் தத்துவம்

அவள் பிரிவு	1—00
எப்படி வாழவேண்டும்?	3—00
பெண்மையிலேதான் வாழ்வு	(அச்சில்)

கட்டுரை

நமது பிற்போக்கு	1—25
சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும்	1—25
மகனே! உனக்கு	1—50
நாடும் மொழியும்	1—50
மனிதன் யார்?	(அச்சில்)
நகைத்தல் நல்லது	(அச்சில்)
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்	1—25

ஆட்சி முறை

ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்	2—00
பார்லிமெண்ட்	2—00

நாடகம்

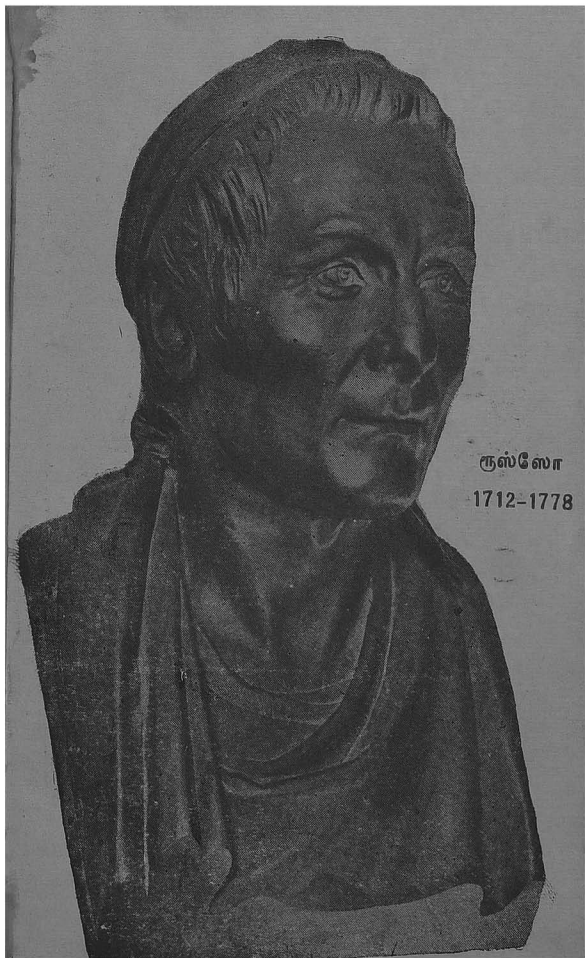
உலகம் பலனிதம்	2—00
அபிமன்யு	0—75

சிறுகதை

தலை தீபாவளி	1—25
-------------	------	------	------

உதிர்ந்த மலர்

மாஜினியின் மணிமொழிகள்	0—75
-----------------------	------	------	------

ரூஸேசா

1712-1778

les pas servir au delà de mes forces.

Ce reproche, Monsieur, me paroît peu reconnoissant de leur part et peu raisonné de la vôtre. Quand un homme revient d'un long combat hors d'haleine et couvert de blessures, est-il tems de l'exhorter à prendre les armes tandis qu'on se tient soi-même en repos? Eh, Messieurs; chacun son tour, je vous prie. Si vous êtes si curieux des coups, allez-en chercher; pour moi j'en ai bien la mienne; il est tems de songer à la retraite; mes cheveux gris m'avertissent que je ne suis plus qu'un vétéran, mes maux et mes malheurs me prescrivent le repos, et je ne sois point de la lice sans y avoir payé de ma personne. Sat Patinai Oriamoque tatum. Prenez mon rang; jeunes gens, je vous le cède; gardez-le dans votre vigueur comme j'ai fait dans la mienne, et après cela ne vous tourmentez pas plus des exhortations indiscretes et des reproches déplacés que je ne m'en tourmenterai désormais.

Ainsi, Monsieur, je confirme à loisir ce que vous m'accusez d'avoir écrit à la hâte, et que vous jugez n'être pas digne de moi; jugement auquel j'éviterai de répondre faute de l'entendre suffisamment.

Recevez, Monsieur, je vous supplée, les assurances de mon respect.

M. de Jéru

பிரெஞ்சு மொழியில் ரூஸ்ஸோவின் கையெழுத்து மாதிரியும்,
அவன் கைச்சாத்தும்.

இது 15-7-1764-ல் எழுதப்பெற்றது.

தாயை இழந்த குழந்தை

“என்னுடைய துன்பங்களில் முதல் துன்பம், நான் பிறந்ததுதான்” என்று மனம்புழுங்கி எழுதுகின்றான் ரூஸ்ஸோ ஓரிடத்தில். அவனுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் இந்த ஒரு வாக்கியத்தில் அடங்கிவிட்டது. ஆனால் இதன் ஒவ்வொரு எழுத்திலும் எவ்வளவு துயரம். எவ்வளவு மனவேதனை, எத்தனை பேருடைய சூழ்ச்சி, எத்தனை பேருடைய துரோகம் எல்லாம் அடங்கியிருக்கின்றன! எவன் ஆடம்பரத்தின் பகட்டுக்கும் அதிகாரத்தின் உறுமலுக்கும் மத்தியில் இருந்துகொண்டு ஏழைகளுக்காகத் தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய்தானோ, எவனுடைய எழுத்துக்கள் பிரெஞ்சுப் புரட்சி என்று சொல்லப்படுகிற மகத்தான நெருப்பை மூட்டி விட்டனவோ, எவனுடைய நூலான சமுதாய ஒப்பந்த¹த்தைப் படிப்பது ஒரு கௌரவமென்று பதினெட்டாவது நூற்றாண்டு ஐரோப்பாவில் கருதப்பட்டதோ, அவன், அந்த ரூஸ்ஸோ, உயிரோடிருந்த காலத்தில் பித்தனென்று பரிகரிக்கப்பட்டான்! ஓநாயைப் போல் வேட்டையாடப்பட்டான்! அதிகார சக்திகளும் ஏக போக உரிமைகளும் அவனைப் படாத பாடு படுத்திவிட்டன! கூடவே, ஜனங்களுடைய அறியாமையும் அவனை ஓரிடத்தில் நிலைத்து நிற்கவொட்டாதபடி விரட்டியடித்தது! என்ன வேடிக்கை பார்த்தீர்களா?

அறியாமைச் சேற்றிலே உழன்றுகொண்டிருக்கிற ஜனங்களை மேலே தூக்கிவிட எவனொருவன் தன் கையைக் கொடுக்கிறானோ, அந்தக் கையையே, அவ

1 Social Contract. இது தமிழில் வெளியாகியிருக்கிறது. பி. ஜே. பி. பிரசுரம்—27.

னையேகூட, அந்த அறியாமை இழுத்துக்கொண்டு வீடு கிறது! ஆயினும் அவன் துணிந்து கையைக் கொடுக்கிறான். ஏன்? அவர்களோடே விழுந்து உழன்று, அப்படியாவது அந்த அறியாமைக் குட்டையைக் கொஞ்சம் கலக்கிவிடுவோம் என்ற எண்ணந்தான். கலக்கம் ஏற்பட்டால் தெளிவு உண்டாகுமல்லவா? ஜப்படி வலிய கைகொடுக்கிறவன் நிகழ்காலத்திலே இறந்துவிடுகிறான்; ஆனால் எதிர்காலத்திலே வாழ்கிறான். நிகழ்காலம் அவனைத் தூற்றுகிறது; கல்லாலும் கழியாலும் அடிக்கிறது; குகைபோன்ற சிறையிலே கொண்டு போய்த் தள்ளுகிறது; கடைசியில் தூக்குமேடையிலே கூட ஏற்றிவிடுகிறது. ஏற்றிவிட்டுச் சும்மா இருக்கிறதா? இல்லை, இல்லை; கைகொட்டி ஆரவாரம் செய்கிறது. அட நிகழ்காலமே! மகான்கள் விஷயத்தில், மகா கவிஞர்களின் விஷயத்தில், தீர்க்கதரிசிகளின் விஷயத்தில் நீ ஒரு துரோகி; பாபி; நன்றி கெட்டவன். ஆனால் அந்த மகான்களை, மகா கவிஞர்களை, தீர்க்கதரிசிகளை, எதிர்காலம், எவ்வளவு அன்புடன் வரவேற்கிறது! எத்தனை பேருடைய இருதயத்தில் அவர்களுக்கு இடம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறது! இந்த எதிர்கால சாந்தியை எதிர்பார்த்துத்தான் மகான்கள், நிகழ்காலத் துன்பங்களைப் புன்சிரிப்போடு ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்!

ஐரோப்பாவில் மிக அழகான இடம் ஸ்விட்ஜர்லாந்திலுள்ள ஜினீவா¹ நகரம். இது கடிகாரத் தொழிலுக்குப் பெயர்போனது; அப்படியே அண்டிளோரை ஆதரித்துக் காப்பாற்றும் நல்லியல்பு வாய்ந்தது. எப்படியென்றால், கி. பி. பதினாறாவது நூற்றாண்டில், ஐரோப்பாவில் கிறிஸ்துவ மதத்தின் புனிதத் தன்மையைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற பெயரால் அநேக கொடுஞ்செயல்கள் நடைபெற்றன. இவற்றினின்று தப்ப முயன்றவர் பலர் இந்த ஜினீவாவிலேதான் அடைக்கலம் புகுந்தனர். இங்ஙனம் ஐரோப்பாவின் பல பாகங்களிலிருந்தும் வந்து தஞ்சம் புகுந்தவர்கள், பாஷையிலும், பரம்பரையிலும், பழக்க வழக்கங்களில்

1 Geneva,

லும் வித்தியாசப்பட்டவர்களா யிருந்த போதிலும் நாளாவட்டத்தில் ஒரு நாட்டுப் பிரஜைகளாகிவிட்டார்கள். கி. பி. பதினேழாவது நூற்றாண்டில் இவர்களிடத்தில் நிலவிய நாட்டுப்பற்றும், ஒற்றுமை உணர்ச்சியும் வியக்கத் தக்கனவாயிருந்தன. இந்த இரண்டு தன்மைகளும் இவர்களிடத்தில் சுலபமாக அமைந்து விட்டதற்குக் காரணம் இவர்களுடைய பரம்பரைதான். அதாவது, மத வேற்றுமை காரணமாக வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த இவர்கள் அனைவரும் கண்ணியமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; நுண்ணறிவுடையவர்கள். இவர்களுடைய வருகைக்குப் பின்னரே, ஜினீவாவில் கடிகாரத் தொழில் சிறப்புற்றதென்று சொல்ல வேண்டும்.

இங்ஙனம் ஜினீவாவிலே வந்து குடியேறினவர்களிற் பலர் பிரெஞ்சுக்காரர்கள். இவர்களுடைய செல்வாக்குதான், ஸ்விட்ஜர்லாந்தின் பிற்காலத்திய சமுதாய வாழ்க்கையில் அதிகமாகப் பிரதிபலித்தது. "1712-ஆம் வருஷத்தில் ஜினீவாவின் ஜனத்தொகை சுமார் 18,500. இவர்கள் அனைவரும் பிரெஞ்சு பாஷையே பேசினார்கள். இவர்களுடைய கலைப்பண்பு பிரெஞ்சு மயமாகவே இருந்தது. பாதிரிமார்கள், பிரெஞ்சிலேயே உபதேசம் செய்தார்கள். கிறிஸ்துவ மதத்தின் கத்தோலிககப் பிரிவினருக்கு எப்படி ரோமாபுரி மைய ஸ்தானமாயிருந்ததோ அப்படியே புரட்டெஸ்ட்டெண்ட் பிரிவினருக்கு ஜினீவா மைய ஸ்தானமாயிருந்தது." இந்தப் பிரெஞ்சுக்காரர்களில் ரூஸ்ஸோ குடும்பத்தினரும் ஒருவர். இவர்கள் 1529-ஆம் வருஷத்திலேயே பாரிஸிலிருந்து ஜினீவாவுக்கு வந்து குடியேறிவிட்டார்கள். இவர்களுடைய வழித்தோன்றல்தான் நமது கதாநாயகனை மேன் முக்கே ரூஸ்ஸோ.¹

இவனுடைய தந்தையின் பெயர் ஐஸக் ரூஸ்ஸோ.² இந்த ஐஸக் ரூஸ்ஸோவோடு கூடப் பிறந்தவர்கள்

1 Jean Jacques Rousseau (John James Rousseau).

2 Issac Rousseau.

மொத்தம் பதினைந்து பேர். ஆனால் இவன் ஒருவன் தான் மேன் முக்கேயைப் பெற்றுச் சிறப்புப் பெற்றான். இவன்—ஐஸக் ரூஸ்ஸோ—கடிகாரத் தொழிலைத் தனது ஜீவனோபாயமாகக் கொண்டிருந்தான். இவனுக்குப் பொருட்செல்வம் அதிகம் இல்லை; ஆனால் கல்விச் செல்வம் நிரம்ப இருந்தது. வேலை நேரம்போக மற்ற நேரங்களில் ஓயாமல் புத்தகங்கள் படித்துக் கொண்டிருப்பான். இவன், சூஸன்னே பெர்னார்ட்¹ என்ற பெண்ணொருத்தியை விவாகம் செய்துகொண்டான். இவள் பாதிரி குடும்பத்திலே பிறந்தவள்; நல்ல பழக்க வழக்கங்களும் சீல சுபாவமும் உடையவள். இவள் விவாகத்தின்போது, பிறந்த வீட்டிலிருந்து கொஞ்சம்பணத்தையும் சில நல்ல புத்தகங்களையும் சீதனமாகப் பெற்றாள். தம்பதிகள் இருவரும் குடும்பத்தை இனிது நடத்தி இன்பம் நுகர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுக்கு இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள். மூத்தவன் பெயர் பிராங்க் காயிஸ் ரூஸ்ஸோ;² இளையவன்தான் மேன் முக்கே ரூஸ்ஸோ. மூத்தவன் பிறந்த ஏழு வருஷங் கழித்து 1712-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 28-ஆம் தேதி இளையவன் பிறந்தான். இவன் பிறந்த பத்தாவது நாள் தாயார் இறந்துவிட்டாள், பிறந்த காலத்திலிருந்தே இவனைத் துன்பம் தொடர்ந்துவிட்டது!

ஐஸக் ரூஸ்ஸோவுக்கு விவாகமாகாத ஒரு சகோதரி இருந்தாள். இவள், சூஸன்னே பெர்னார்ட் இறந்த பிறகு, ஐஸக் ரூஸ்ஸோவின் குடும்ப நிருவாகமனைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டாள். சிறுவர்கள் இருவரும் இவளுடைய பராமரிப்பிலேயே வளர்ந்தார்கள். இளையவனைப் போஷித்துக் காப்பாற்றுவதென்பது சிறிது கடினமாகவே இருந்தது. பிறந்தவுடனேயே தாயாரைப் பறிகொடுத்துவிட்டவனல்லவா? இருக்குமோ போகுமோ என்ற ஸ்திதியிலேதான் இவன்-மேன் முக்கே ரூஸ்ஸோ-பிறந்த சிறிது காலம் வரை இருந்தான். ஆனால் அதையினுடைய அன்பான போஷனை இவனைக் காப்பாற்றியது; தாயாரில்லாத குறையை உணராமலே

1 Susanne Bernard,

2 Francois Rousseau.

வளர்ந்தான். இந்த அத்தை, பிற்காலத்தில் அதிக கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது தன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே என்று இவன், தன் சுய சரிதத்தில், வாய்விட்டு அலறியிருக்கிறான்:—“என் அன்புள்ள அத்தையே, என்னைச் சாகவிடாமல் காப்பாற்றியதற்காக உன்னைத் தாராளமாக மன்னித்துவிடுகிறேன். ஆனால், எனது வாழ்க்கையின் உதய காலத்தில் நீ என் மீது எவ்வளவு அன்பையும் ஆதரவையும் சொரிந்தாயோ, அதே அன்பையும் ஆதரவையும் உனது வாழ்க்கையின் அஸ்தமன காலத்தில் உன் விஷயத்தில் செலுத்த முடியவில்லையே என்று நான் வருந்துகிறேன்.” இப்படி வருத்தப்பட்ட போதிலும் இவன், தன் அத்தைகளுக்கு அவளுடைய கடைசி காலத்தில் ஒரு சிறு தொகையைத் தவறாமல் அனுப்பிக்கொண்டு வந்தான்.

இப்படி அத்தையினுடைய போஷணையில் சிறுவர்கள் இருவரும் ஒரே மாதிரியாக வளர்ந்து வந்த போதிலும், மூத்தவனான ப்ராங்க்காயிஸ்மட்டும், சிறு வயதிலிருந்தே குடும்பத்திற்குப் புறம்பானவனாகவே இருந்தான். யார் சொன்ன வார்த்தையையும் கேட்கமாட்டான். வீட்டிலே தங்காமல் வெளியில் சுற்றுவது அவன் சபாவமாகிவிட்டது. இதனால் இரு சகோதரர்களும் நெருங்கிப் பழகக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் கூட ஏற்படவில்லை. ஆனாலும் இஃராயவன், மூத்தவனிடத்தில் அதிக விசுவாசம் வைத்திருந்தான். தந்தையோ அத்தையோ அவனைக் கடிந்துகொண்டால் அவனுக்காக அவர்களிடத்தில் பரிந்து பேசுவான். ஒரு நாள், தந்தை, ப்ராங்க்காயிஸை நன்றாக அடிப்பதை இவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். உடனே தன் சகோதரனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டான். அவன்மீது விழவேண்டிய அடிகள் இவன்மீது விழுந்தன. அடி தாங்கமாட்டாமல் கண்ணீர்விட்டுக் கதறினானே தவிர, அண்ணனைவிட்டு அப்புறம் நகரவேயில்லை. பார்த்தான் தந்தை. அடிப்பதை நிறுத்திக்கொண்டான். சிறியவனுடைய அன்புக்காகப் பெரியவனுடைய குற்றத்தை மன்னித்துவிட்டான். ஆனாலும் பெரியவனுடைய துர்நடத்தைகள்

வரவர அதிகமாயின. கடைசியில் ஒரு நாள் வீட்டில் யாருடனும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் எங்கேயோ ஓடிப் போய்விட்டான். பிறகு அவனைப்பற்றி ஒரு சமாசாரமும் தெரியவில்லை.

மூத்த பையன் இப்படியாகிவிட்டதனால் இளைய பையனிடத்தில் அத்தையும் தந்தையும் அதிக நம்பிக்கை வைக்கலானார்கள். அத்தையானவள், மேன் முக்கேயினிடத்தில் வைத்த பரம விசுவாசத்தினாலும், தாயாரில்லாத குறையை இவன் உணரக்கூடாதென்னும் எண்ணத்தினாலும், இவனை எங்கும் வெளியே போகவிடாமலும், எவ்வித துணிச்சலான காரியத்தைச் செய்ய விடாமலும் அதிக பாதுகாப்புடன் வளர்த்து வந்தாள். இதனால் மேன் முக்கேக்கு எதையும் பார்த்து மனமிளகிப் போகக்கூடிய தன்மையும், கஷ்டத்தை உறுதியுடன் சகித்துக்கொள்ள முடியாத ஒரு மென்மைச் சுவாபமும் உண்டாகிவிட்டன. ஆனால் இவனுடைய தந்தையான ஐஸக் ரூஸ்ஸோ இவனை வேறு விதமாக வளர்த்து வந்தான்.

மேன் முக்கே ரூஸ்ஸோ—இனி இவனை வெறும் ரூஸ்ஸோவென்றே அழைப்போம்—எந்த விதமான பள்ளிக்கூடத்திற்கும் ஒழுங்காகச் சென்றவனில்லை. ஆனால் ஏழாவது வயதை எட்டிப் பார்ப்பதற்கு முன்னரே எழுதவும் படிக்கவும் தெரிந்துகொண்டுவிட்டான். எப்படித் தெரிந்துகொண்டானென்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை. தனக்கே இது தெரியாதென்று இவன் கூறுகிறான். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகாமலே தன் மகன் படிப்பில் ருசி காட்டி வருவதைக் கண்டு ஐஸக்குக்குப் பரம சந்தோஷம். மகனைத் தனக்குச் சமதையாகவே நடத்தி வந்தான். தந்தையும் மகனும் சேர்ந்து கொண்டு அநேக நூல்களைப் படிப்பார்கள். இரண்டு பேருக்கும் பொழுது போவதே தெரியாது. சில நாட்களில் இரவு முழுவதும் படித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். விடியற்காலை, பட்சிகளின் கிலகில சப்தத்தைக்கேட்டு உதயமாகிற தருணம் என்று அறிந்து படுக்கப்போவார்கள். கிரேக்க இதிகாசம், ரோம சரித்திரம் இவைகளை

யெல்லாம் தந்தை உற்சாகத்தோடு படித்துக் காட்ட, மகன் சுவனத்தோடு கேட்பான். சில சமயங்களில் மகனே உரக்கப்படிப்பான். கேட்டு மகிழ்வான் தந்தை. அந்தக் கிரேக்க ரோம வீரர்களைப்போல் தானும் ஒருவனாக வேண்டுமென்ற எண்ணம் ரூஸ்ஸோவுக்கு இந்தச் சிறுவயதிலிருந்தே உதித்தது. இதற்கனுசரணையாகவே ஐஸுக்கும் இவனுக்குத் தேசபகதி உணர்ச்சியை ஊட்டி வந்தான். பிற்காலத்தில் ரூஸ்ஸோ, தான் பிறந்து வளர்ந்த ஜினீவாவைப்பற்றிப் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டதற்கெல்லாம் காரணம், இந்தச் சிறுவயதில் தகப்பன் போதித்த போதனைகள் தான்.

ரூஸ்ஸோ, தன் பெயரை எழுதுகிறபோது, "மேன் முக்கே ரூஸ்ஸோ—ஜினீவாவின் பிரஜை" என்றுதான் எழுதுவான். "நான் சுதந்திர ராஜ்யத்தின் பிரஜையாகப் பிறந்தவன்; அந்த ராஜ்ய அமைப்பிலே நான் ஓர் அங்கத்தினன்" என்றும், "பற்பல அரசாங்க அமைப்புக்களைப் பற்றி நான் ஆராய்ச்சி செய்யச் செய்ய, என் தாய்நாட்டை நான் ஏன் இன்னும் அதிகமாக நேசிக்க வேண்டுமென்பதற்கான காரணங்களும் அதிகமாகிக் கொண்டு போகின்றன" என்றும், இவன், தனது சமுதாய ஒப்பந்தம் என்னும் நூலில் கூறுகிற வாக்கியங்களில் இவனுடைய நாட்டுப்பற்று ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றது. இவன் மேற்படி நூலில் ஜினீவாவின் அரசியல் அமைப்பையே நல்ல அரசாங்கங்களுக்கு உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

இவ்வளவு தூரம் இவன் ஜினீவாவின்மீது பற்றுக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அந்த ஜினீவா, இவனுக்கு என்ன பிரதி செய்தது? இவனுடைய நூல்களைப் பகிரங்கமாகத் தீயிட்டுக் கொளுத்தியது! இவனைத் தேசப் பிரஷ்டம் செய்தது! நன்றிகெட்ட தன்மை என்பது ஒன்றிருக்குமானால் அஃது இதுதான். ஆனால் எல்லா மகாபுருஷர்களுக்கும் இதேமாதிரி கதி ஏற்பட்டிருக்கிற தென்பதைக்கொண்டு நாம் ஆறுதல் பெற வேண்டியிருக்கிறது. இத்தலியிலே பிறந்த மகாகவி

தாந்தே¹க்கு இத்தலியிலே இடமில்லை! ஜெர்மனியிலே பிறந்த கார்ல் மார்க்ஸுக்கு² ஜெர்மனியிலே இடமில்லை; ஜினீவாவிலே பிறந்த ரூஸ்ஸோவுக்கு ஜினீவாவிலே இடமில்லை! மனிதர்களுடைய எண்ண உரிமைக்கும், எழுத்துரிமைக்கும், பொருளுரிமைக்கும் போராடுகிற எல்லா மகான்களுக்கும், சமுதாயத்தின்மீது படிந்துள்ள அழகுக்களைத் துடைக்க முன் வருகிற எல்லோருக்கும் இதே கதிதான். ஜான் ஹஸ்³ என்ன, ஸவனரோலா⁴ என்ன, ஜியார்டானோ ப்ருனோ⁵ என்ன, கலீலியோ⁶ என்ன, இங்ஙனம் நூற்றுக்கணக்கான பேர் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள்? ஆயினும் கடமையை முகமலர்ச்சியுடன் செய்துகொண்டு போயிருக்கிறார்கள்; உள்ளத்தில் தோன்றியதை வெள்ளையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

1 Dante 1265-1321. தெய்விக நாடகம் என்ற மகா காவியத்தின் ஆசிரியன்.

2 Karl Markx 1818-1883. சமதாமத்தை ஒழுங்கான ஒரு தத்துவமாக வகுத்தவன். காபிடல் என்ற நூலின் பேராசிரியன். இவனுடைய வாழ்க்கை வரலாறு தமிழில் வெளியாகியிருக்கிறது. பி. ஜோ. பி. பிரசுரம்—9.

3 John Huss 1369-1415. பொஹீமியா தேசத்து மதச்சீர்திருத்தவாதி. உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டான்.

4 Savanarola 1432-1498. இத்தலியிலிருந்த பெரிய மதச்சீர்திருத்தவாதி. தன்னுடைய மதக்கொள்கைக்காக மலர்ந்த முகத்துடன் தூக்குமேடையில் ஏறியவன்.

5 Giordano Bruno 1550-1642. இத்தாலிய தத்துவஞானி. கிரேக்க அறிஞனாகிய அரிஸ்ட்டாட்டலின் (Aristotle கி. மு. 384-322.) கொள்கைகள் சிலவற்றை மறுத்து அது காரணமாக அநேக கஷ்டங்கள்பட்டு கடைசியில் உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டான்.

6 Galileo 1564-1642. பிரபல வான சாஸ்திரி. சூரியனைச் சுற்றி பூமி முதலிய கிரகங்கள் வலம் வருகின்றன என்ற கொள்கையை வலியுறுத்தியவன். இதற்காக அநேக துன்பங்களை அனுபவித்தான்.

பிறருக்காகப் பரிந்து பேசுதல்

ரூஸ்ஸோவுக்குப் பத்து வயது ஆயிற்று. இவனுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டது. அதாவது இவன் தந்தையான ஐஸக், சில அதிகாரிகளோடு சண்டை போட்டுவிட்டதன் காரணமாக ஜினீவாவை விட்டு வேற்றுருக்குப் போய்விட்டான். அப்படிப் போவதற்கு முன்னர், குடும்பத்தைக் கலைத்துவிட்டும், ரூஸ்ஸோவை, அவனது அம்மான் பெர்னார்ட்¹ என்பவனிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டும் சென்றான்.

பெர்னார்ட், ராணுவத்தில் ஓர் இஞ்சினீர். ஜினீவா விலேயே வசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு ஒரு மகனுண்டு, அவனும் ரூஸ்ஸோவும் இணை பிரியாத நண்பர்களாகிவிட்டார்கள். இருவரையும் படிப்பிக்க பெர்னார்ட் ஏற்பாடு செய்தான். ஜினீவாவுக்கு நான்கு மைல் தூரத்தில் போஸ்ஸே² என்ற ஓர் ஊர் உண்டு. இயற்கையழகு செறிந்த இடம் அது. இங்கே வசித்துக் கொண்டிருந்த லாம்பெர்ஸியர்³ என்ற ஒரு புராட்டெஸ்ட்டெண்ட் பாதிரியினிடத்தில் கல்விபறிவு பெற, இரு சிறுவர்களும் அனுப்பப்பட்டார்கள். இருவரும், லாம்பெர்ஸியர் குடும்பத்துடனேயே தங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது ஏற்பாடு. இந்த ஏற்பாட்டின்பேரில் இருவரும் மேற்படி பாதிரியினிடத்தில் சுமார் இரண்டு வருஷ காலம் கல்வி பயின்றார்கள். என்ன மாதிரியான கல்வி? “லத்தீன் பாஷையையும், அதைத் தொடர்ந்தாற்போல் சில பினத்தல்களையும் சேர்த்து கல்வி என்ற பெயரால் எங்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டது” என்று ரூஸ்ஸோவே, தான் கல்வி கற்ற விந்தையைப் பற்றிக்

1 Bernard.

2 Bossey.

3 Lambercier.

கூறுகிறான். ஆனால் மேற்படி இரண்டு வருஷ காலத் தையும், தான் இன்பகரமாகக் கழித்ததாகவும், தனது வாழ்நாளிலேயே இந்த இரண்டு வருஷந்தான் சந்தோஷமான பாகமென்றும் இவன் சொல்கிறான். இதற்கு முதல் காரணம், கிராம வாழ்க்கை; மற்றொரு காரணம், லாம்பெர்ஸியர் குடும்பத்தினர் இவன்மீது பட்சமாக நடந்துகொண்டது. அவர்கள் இவனை மாணக்கனாக மட்டும் நடத்தவில்லை; குடும்பத்தில் ஒருவனாகக் கருதி நடத்தி வந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கையில், ரூஸ்ஸோவினுடைய பசுமனத்தை அசைத்துக் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றது. ஒரு நாள், பாதிரியினுடைய மனைவியின் தலைவாரிக்கொள்ளும் சீப்பு உடைந்துவிட்டது. ரூஸ்ஸோதான் இதை உடைத்துவிட்டான் என்று அந்த அம்மாளின் குற்றஞ் சாட்டினாள். நல்ல அடி கொடுத்தான் பாதிரி. இந்த அடி, ரூஸ்ஸோவின் உள்ளத்தில் அடையாளம் வைத்துவிட்டது. தான் அடிபட்டதற்காக இவன் வருந்தவில்லை; ஆனால், தான் அநியாயமாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டதற்காகவே வருந்தினான்.

'நல்ல மனிதர்கள் கூட, சில சமயங்களில் எவ்வளவு கொடூரமாக நடந்துகொள்கிறார்கள்? மனிதனிடத்தில் தெய்வத்தன்மை குடி கொண்டிருக்கிறதென்ப தெல்லாம் வெறும் ஏமாற்றம். பிரதி தினமும், சில நிமிஷ நேரமாவது அவன் மிருகமாகிறான்; அல்லது ஜடவஸ்து வாகிறான். அவன் தெய்வத்தன்மையோடு கூடியிருப்ப தெல்லாம் எப்பொழுதோதான்; ஏகதேசமாகத்தான்.' ரூஸ்ஸோவின் பசுமனம் இங்ஙனம் பல வகையாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கியது. சந்தோஷம் என்பது இவனை விட்டு அகன்றுவிட்டது. "இந்தக் காலத்திலிருந்து என் குழந்தைப் பருவத்தின் அமைதி என்னைவிட்டுப் போய் விட்டது. கலப்பற்ற சந்தோஷம் என்று சொல்கிறார்களே, அதை இந்தக் காலத்திலிருந்து நான் அனுபவித்ததே கிடையாது. அந்த அமைதி, அந்தச் சந்தோஷம், இன்னும் சிறிது காலமேனும் என்னைப்பற்றிக் கொண்டிருக்கக்கூடாதாவென்று இப்பொழுது ஏங்குகிறேன்.

மேலே சொன்ன சம்பவம் நடந்த பிறகு, நானும் பெர்னார்டின் மகனும், சில மாத காலம் பாதிரியின் வீட்டில் தங்கியிருந்தோம் என்பது வாஸ்தவம். பூமியில் முதன் முதலாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆதாம் என்ற மனிதன், எப்படி பூலோகத்திலேயிருந்தும் பூலோக சுகத்தை அனுபவிகக முடியாமல இருந்தானோ¹ அதைப்போல் நாங்கள் வீட்டில்தானிருந்தோம்; ஆனால் வீட்டின் பத்தை அனுபவிக்கவில்லை, வெளிப்பார்வைக்கு எல்லாம் பழைய மாதிரியே நடந்து வந்தன. ஆனால் வீட்டிலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் புதியவர்களாகவே எங்களுக்குத் தென்பட்டார்கள். அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் இடையில் பரஸ்பர இணக்கம், நெருக்கம், மன ஒற்றுமை முதலியன ஒன்றுமே இல்லை. எங்களுடைய இருதய உணர்ச்சிகளை வாசித்தறியக்கூடிய தெய்வங்களாக லாம்பெர்ஸியர் தம்பதிகளை நாங்கள் இதுகாறும் போற்றி வந்தோம். இனி—? இந்தக் காலத்திலிருந்து விஷமம் செய்வதற்கு நாங்கள் வெட்கப்படவில்லை. ஆனால் பழி சுமத்திவிடப் போகிறார்களே என்ற அச்சம் மடடும் எங்களுக்கு அதிகமாகிக்கொண்டு வந்தது. ஒளி மறைவாகக் காரியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினோம்; பொய் சொல்லத் துணிந்தோம்; கட்டுக்கடங்காதவர்களானோம். எங்களுடைய விளையாட்டுகளிலே எங்களுக்கிருந்த உற்சாகம் போய்விட்டது. எங்களுக்கு அமிருத பானமாயிருந்த இயற்கையழகு, அதுமுதல் கசப்பாகப் போய்விட்டது. அந்த இயற்கை எங்களை உறுத்துப் பார்ப்பதாகத் தோன்றியது. முன்னர், தோட்டம் பயிரிடுவோம்; செடி வளர்ப்போம்; மலர் பறிப்போம். எல்லாம் இப்பொழுது நின்றுவிட்டன. பூமியைக் கீறினாலும் பூமியிலிருந்து ஒரு முளை கிளம்பி

1 "தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனை நோக்கி, நீ தோட்டத்திலுள்ள சகல விருட்சத்தின் கனியையும் புசிக்கவே புசிக்கலாம். ஆனாலும் நன்மை தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்கவேண்டாம். அதை நீ புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய் என்று கட்டளையிட்டார்" என்ற வாசகத்தையும் "நீ (ஆதாம்) உயிரோடிருக்கும் நாளெல்லாம் வருத்தத்தோடே அதன் பலனைப் புசிப்பாய்" என்ற வாசகத்தையும் நோக்குக.—ஆதியாகமம் 2, 3 அதிகாரம்.

னாலும் முன்னர் எங்களுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருந்தது! இப்பொழுது எல்லாம் மண்மயமாகவே தென்பட்டது. நாங்கள் எங்களுடைய வாழ்க்கையைச் சுவைக்க முடியவில்லை. பிறருக்கும் நாங்கள் சுவையாக இல்லை.....எங்களை பெர்னார்ட் அம்மான, பாதிரி குடும்பத்திலிருந்து அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார். இந்தப் பிரிவுக்கு நாங்கள் வருந்தவேயில்லை."

சிறிய விஷயந்தான். ஆனால், இது ரூஸ்ஸோவின் மனத்தை எவ்வளவு புண்ணாக்கிவிட்டது? சாதாரணமாகவே குடும்பங்களில், பெற்றோர்கள், தங்கள் குழந்தைகளை அலட்சியப்படுத்தி அநேக காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். அவை அந்தக் குழந்தைகளின் இருதயத்தில், எந்தவிதமான முத்திரையிடுகின்றன என்பதைப்பற்றி அவர்கள் கவலைப்படுவதேயில்லை. அநேக சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு சிறிய சம்பவம், பிற்காலத்தில் நமது ரூபகத்திற்குக்கூட வராத எவ்வளவு சிறிய சம்பவம், ஒரு குழந்தையினுடைய எதிர்கால வாழ்க்கையை அடியோடு மாற்றிவிடும் என்பதைப் பெற்றோர்கள் தெரிந்துகொண்டிருந்தால், குடும்பங்களில் சர்வ சாதாரணமாக ஏற்படுகிற அநேக துயரங்களுக்கு வழியே இராது. குடும்பங்களில் துயரமில்லாமலிருந்தால், தேசமும் துயரமில்லாமல் இருக்குமல்லவா? இதனால் குழந்தைகளை வளர்ப்பதென்பது எவ்வளவு பொறுப்புடைய காரியம் என்பது தெரியவரும்.

பாதிரி குடும்பத்தைவிட்டகன்ற ரூஸ்ஸோவும் இவனுடைய சகபாடியும், பெர்னார்ட் அம்மான வீட்டில் சிறிது காலம் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ரூஸ்ஸோ, இந்தக் காலத்தை, வர்ணக் காசிதங்களினால் அநேக உருவங்களைச் செய்வது, காற்றாடி விடுவது, படங்கள் ஒட்டுவது முதலிய விளைபாட்டுகளில் கழித்தான். இவனும், சகபாடியான அம்மான்சேயும், வீதியில் மற்றப் பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடுவார்கள். சில பிள்ளைகள் அம்மான் பிள்ளையைப் பரிகசித்து அவனைப்பல தொந்தரவுகளுக்குட்படுத்துவார்கள். அவர்களோடு சண்டைக்குப் போவான் அவன். அடிபடுவான். அவ

னுக்குப் பரிந்துகொண்டு ரூஸ்ஸோ செல்வான். இவனுக்கும் அதேகதிதான். பிறருக்காகப் பரிந்து பேசுவது, பிறர் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்காகத் தன்னாலான வரை முயல்வது முதலிய சபாவங்கள் இந்தச் சிறு வயதிலிருந்தே ரூஸ்ஸோவுக்கு அமைந்திருந்தன. இந்தக் காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு சிறு சம்பவத்தை இங்கு எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறோம்.

ரூஸ்ஸோள்ளுடைய அத்தை புருஷன் ஒருவன், ஜினீவாவுக்கு அருகில் சீட்டித் துணிகள் தயார் பண்ணும் ஒரு சிறிய தொழிற்சாலையை நடத்தி வந்தான். ஒரு நாள், இந்தத் தொழிற்சாலைக்கு ரூஸ்ஸோவும் அவனது அத்தை மகனான பேஸி¹ என்பவனும் போனார்கள். போய், தொழிற்சாலை முழுவதையும் சுற்றிப்பார்த்தார்கள். ஒரு யந்திரத்தின் உருளை தகதகவென்று பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அதனைத் தடவிப் பார்த்தான் ரூஸ்ஸோ. அந்தச் சமயத்தில், கூட இருந்த பேஸி. இன்னது செய்தால் இன்னது, விளையும் என்று தெரியாமல் மேற்படி யந்திரத்தை முடுக்கிவிட்டான். உருளை சுழல ஆரம்பித்தது. ஒவென்று அலறினான் ரூஸ்ஸோ. பேஸி யந்திரத்தை நிறுத்திவிட்டு அருகில் ஓடி வந்து பார்த்தான். ரூஸ்ஸோவின் இரண்டு விரல்கள் நசுங்கிக் கிடந்தன; ரத்தம் பீறிட்டு வந்துகொண்டிருந்தது. பேஸி பயந்துவிட்டான். யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாமென்று ரூஸ்ஸோவைக் கேட்டுக்கொண்டான்; சொன்னால் தனக்குத் தண்டனை கிடைக்குமென்பதையும் தெரிவித்துக் கொண்டான். அந்தக்ஷணத்திலிருந்து ரூஸ்ஸோ, தன் நோயை வாய்விட்டுச் சொல்லவில்லை. எப்படியோ பொறுமையாக அடக்கிக்கொண்டுவிட்டான். மூன்று வாரம் படுக்கையிலேயே கிடந்தான். சுமார் இரண்டு மாத காலம், தன் கையை உபயோகப்படுத்த முடியாதவனாயிருந்தான். ஆனாலும், தன் அத்தை புருஷனுடைய தொழிற்சாலையில் தன் விரல்களுக்கு இந்தக்கதி ஏற்பட்டதென்று யாருக்கும் சொல்லவில்லை. யாராவது கேட்டால் ஒரு கல் விழுந்து

இப்படி ஆகிவிட்டதென்றுதான் சொல்லி வந்தான். பிறருடைய நலத்திற்காகத் தன்னலத்தைப் பொருட்படுத்தாதிருப்பதிலே எவ்வளவு சிரத்தை இந்தச் சிறுவயதிலேயே!

எவ்வித வேலையுமில்லாமல் ரூஸ்ஸோவை எவ்வளவு காலம் வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டிருப்பது? பெர்னார்ட் அம்மான், சில இடங்களில் பிரயத்தனப்பட்டுக் கடைசியில் இவனை, கோர்ட் சம்பந்தமான தஸ்தவேஜுகளை எழுதிக் கொடுத்துப் பிழைக்கும் மாஸ்ஸரான்¹ என்பவனிடம் கையாளாகக் கொண்டு சேர்ப்பித்தான். ரூஸ்ஸோ, சில நாட்கள்தான் இங்கே இருந்தான். இவனுக்கும் மேற்படி மாஸ்ஸரானுக்கும் பொருந்தவில்லை. முதலாவது இவன்—ரூஸ்ஸோ—அந்த உத்தியோகத்தையே வெறுத்தான். அவனே—அந்த எஜமானனே—இவனை ஓர் 'உதவாக்கரை' யென்று கருதினான். 'இதனால் சுறுசுறுப்பாக வேலைபார்க்க முடியவில்லையென்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். கடைசியில் ஒரு நாள் வேலையினின்று விலக்கிவிட்டான்.

பின்னர், சித்திரம் செதுக்குந் தொழிலையாவது இவன் கற்றுப் பிழைக்கட்டுமென்று சொல்லி மேற்படி பெர்னார்ட் அம்மான், இவனை, செதுக்குத் தொழில் நிபுணனை ஆபெல் டூகோமன்² என்பவனிடம் ஐந்து வருஷ ஒப்பந்தத்தின்பேரில் கொண்டுபோய் அமர்த்தினான். அதாவது மேற்படி டூகோமனிடம் ஐந்து வருஷம் வேலை கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதும், இந்த ஐந்து வருஷ காலமும் அவனுடன்கூடவே இருந்து வர வேண்டுமென்பதும் இதற்காக அவனுக்கு ஒரு தொகை செலுத்திவிட வேண்டுமென்பதும் ஏற்பாடு. ஆனால் சுயேச்சையாக நடந்துகொள்ளும் சுபாவமுடைய ரூஸ்ஸோவுக்கும் டூகோமனுக்கும் பிடிக்கவில்லை. டூகோமன், எஜமான தோரணையில் ரூஸ்ஸோவைக் கடுமையாக நடத்தினான். இரண்டு வருஷ காலம் எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டு வேலை பழகி வந்தான் ரூஸ்ஸோ.

1 M. Masseron,

2 Abel Ducommun.

அதற்குமேல், டுகோமனுடைய கொடூரத்தை இவனால் பொறுக்க முடியவில்லை. எப்படியாவது வெளியேறி விடுவதென்று தீர்மானித்தான்.

ஜினீவாவைச்சுற்றி உயர்ந்த மதிற்சுவர்கள் உண்டு. நான்கு திக்கிலும் நான்கு நுழைவாயில்கள். நகரத்திற்குள்ளே வருவோரும் வெளியே போவோரும் இந்த நுழைவாயில்களின் மூலமாகத்தான் செல்லவேண்டும். இராக் காலங்களில் இவைகளை மூடிவிடுவார்கள். குறிப்பிட்ட ஒரு நேரத்திற்குள் உள்ளே வருவதுவிட்டால் சரி, இல்லாவிட்டால் இரவு முழுவதும் நகரத்திற்குவெளியே கிடக்க வேண்டியது தான்.

ரூஸ்ஸோ, மேற்படி டுகோமனிடம் வேலை பழகிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் மாலை நேரங்களில் ஓய்வு கிடைக்கிறபோது, நகரத்திற்கு வெளியே உலாவச் செல்வான். இப்படிச் சென்றுகொண்டிருந்த காலத்தில், இரண்டு முறை, குறித்த நேரத்தில் நகரத்திற்குள் வர முடியாமல் நுழைவாயிலுக்கு வெளியே தங்கிவிட்டான். மறுநாள் காலைதான் வீடுவந்து சேரவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இரண்டு முறையும் டுகோமன் இவனை நன்றாக அடித்துவிட்டான். மூன்றாவது முறையாக ஒரு சமயம், இவன் வெளியே சென்று திரும்பி வருவதற்கு முன்னரேயே நுழைவாயிற் கதவுகள் மூடிகொண்டு விட்டன. மூடிக்கொள்கிற சப்தமும் இவன் காதில் விழுந்தது. “இனி நீ நாடோடியாகத்தான் வாழவேண்டும்” என்று இவனுக்குச் சொல்வது போலிருந்தது அந்தச் சப்தம். அவ்வளவுதான். முந்திய தடவைகளைப்போல், இரவு அங்கேயே தங்கி மறுநாள் காலை யில் சென்றால், டுகோமன், முன்னைவிடக் கடுமையான தண்டனை விதிப்பான் என்பது இவனுக்குத் தெரியும். எனவே, அவன் முகத்தில் மறுபடியும் விழிப்பதில்லையென்று தீர்மானித்தான். அதாவது நுழைவாயிலைக் கடந்து நகரத்திற்குள் பிரவேசிப்பதில்லையென்று உறுதி கொண்டான். மறுநாள் காலை நண்பர்களின் மூலம், தான் கொண்டுள்ள தீர்மானத்தைப்பற்றித் தன் அம்மான் சேய்க்குச் சொல்லியனுப்பினான். அவ

னும் சில தின்பண்டங்களையும், துணிமணிகளையும், ஒரு சிறிய கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். இரு வரும் கட்டித் தழுவிக்கொண்டார்கள்; கண்ணீர் விட்டார்கள். ரூஸ்ஸோ விடைபெற்றுக்கொண்டான், புறப்பட்டுவிட்டான். எங்கே? இவனுக்கே தெரியாது. உடம்பை மறைக்கும் சிறிய சொக்காய்; முழங்கால் அளவு வரும் கால் சராய்; அதன்கீழ் இறுகக் கட்டின பட்டி; காலில் கெட்டியான பூட்ஸ்; இடுப்பிலே அம் மான்சேய் கொடுத்த சிறு கத்தி. இந்தக் கோலத்துடன் யாருக்கும் தெரியாத இந்தப்பதினாறு வயது இளைஞன், முன்பின் அறியாத உலகத்தை நோக்கி நடந்தான். அன்று திங்கட்கிழமை. 1728-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம் 15-ஆம் தேதி.

மதமாற்றமும் ஊர் சுற்றுதலும்

சில நாட்கள் ஊர் ஊராகச் சுற்றித் திரிந்தான் ரூஸ்ஸோ. கடைசியில் இத்தலியைச் சேர்ந்த சேவாய்¹ என்ற ஊரை அடைந்தான். அங்கு மதமாற்றம் வெகு மும்முரமாக நடைபெற்று வந்தது. அதாவது கிறிஸ்துவ மதத்தில் புராட்டெஸ்ட்டெண்ட் பிரிவைச் சேர்ந்த பலர், ரோமன் கத்தோலிக்கப் பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டனர். ரூஸ்ஸோ, புராட்டெஸ்ட்டெண்ட் பிரிவைச் சேர்ந்தவனல்லவா? இவன், சேவாய் சென்றதும் ஒரு கத்தோலிக்கப் பாதிரியின் தயவில் இருக்கவேண்டியதாயிற்று. அவர் இவனை நல்வழிப்படுத்தத் திருவுளங் கொண்டார். இனிய மொழிகள் பல புகன்றார். பாவத்தினின்று விலக வேண்டுமானால் புராட்டெஸ்ட்டெண்ட் பிரிவினின்று விலகி, கத்தோலிக்கப் பிரிவைத் தழுவ வேண்டுமென்று போதனை செய்தார். நல்ல சாப்பாடு போட்டு வயிற்றுக் கொடுமையைத் தீர்த்தார். அவ்வளவுதானே; வயிற்றுப்பசியைத் தீர்ப்பது எதுவாயிருந்தாலும் அதனை நமது சொந்தமாக்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதானே? ரூஸ்ஸோ, கத்தோலிக்கப் பிரிவில் சேரச் சம்மதித்தான். உடனே அந்தப் பாதிரியார், சமீபத்தில் அன்னெஸி² என்ற ஊரில் வசித்துக்கொண்டிருந்த வாரென்ஸ் சீமாட்டிக்கு³ ஒரு சிபார்சுக கடிதம் கொடுத்து ரூஸ்ஸோவை அவளிடம் அனுப்பினார். அந்த அம்மாள் ஒரு பணக்காரி; அழகி. அநேகம் பேரை மதம் மாற்றியிருக்கிறாள்; மனமும் மாற்றியிருக்கிறாள். அவளிடத்தில் போய்ச் சேர்ந்தான் ரூஸ்ஸோ. அவளைச் சந்தித்தான். இருபத்தெட்டு வயதான அவளுடைய அழகிலே, புன்சிரிப்பிலே, இனிய

1 Savoy. 2 Annecy. 3 Madam de Warens,

உபசரணையிலே ஈடுபட்டான். “இவளுக்காக நூறு தடவை வேண்டுமானாலும் மதம் மாறலாமே” என்று சொல்லிக் கொண்டான். நல்ல எண்ணத்தினாலோ, கெட்ட எண்ணத்தினாலோ நமக்குத் தெரியாது. எப்படியும் அவளுடைய முயற்சியாலும் ஆதரவினாலும் பரிசுத்த கத்தோலிக்கனாகிவிட்டான். இப்படி ஆனது 1728-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 23-ஆம் தேதி.

மதம் மாறினால் ஜீவனத்திற்கு வழி ஏற்பட்டு விடுமா? பாதிரிமார்கள், எல்லோருக்கும் ஞானஸ்நானம் செய்வித்ததுபோல இவனுக்கும் செய்வித்தார்கள். “ஆண்டவனுடைய திருவருளை எதிர்பார்த்து நல்ல கிறிஸ்துவனாக நடந்துகொள்” என்று உபதேசித்து, ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டிருந்த ஒரு நோயாளியை வெளியேற்றுவதுபோல், இவனை தேவாலயத்தினின்று வெளியே அனுப்பிவிட்டார்கள். இவனுக்குப் பின்னால் ஆலயக் கதவு மூடிக் கொண்டுவிட்டது. முன்னாலே? வாழ்க்கையின் சூனியம்! அதுதான் இவனை வரவேற்றது.

இவன் கையிலே அப்பொழுது இருபது காசுகள் இருந்தன. இந்த இருபது காசுகளும் எப்படிக்கிடைத்தன? மதமாற்றுச் சடங்கின்போது ஆஜராகியிருக்கிற பலரும் மதம் மாறுகிறவனுக்கு ஏதேனும் காசு போடுவார்கள். இங்ஙனம் காசு போடுகிறவர்களுக்கு நல்ல கதி கிடைக்குமாம்! இந்த விதமாகவே ரூஸ்ஸோவுக்கு இருபது காசுகள் சேர்ந்தன. இந்தத் தொகையை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வது? அப்பொழுது திருந்த தன் மனோநிலையை ரூஸ்ஸோ பின் வருமாறு வருணிக்கிறான்: “என்னுடைய உயர்ந்த நம்பிக்கைகளெல்லாம் சிதறிப்போய்விட்டன. மதம் மாறினால் ஏதோ நல்ல அதிருஷ்டம் வந்துவிடுமென்று நான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் மகத்தான துன்பக்குழியிலே விழுந்துவிட்டதாகத் தெரிந்துகொண்டேன். மதமாற்றுச் சடங்கு நடைபெற்ற தினத்தன்று காலை யில், நான் அன்றிரவு ஒரு பெரிய அரண்மனையில் நித்திரை செய்யப் போவதாக எண்ணிக்கொண்டு எழுந்தேன்.

ஆனால் அன்று ராத்திரி, தெருவிலே தூங்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டது. எனினும் நான் மனமுடைந்து போகவில்லை; கண்ணீர் விடவில்லை; புதிய நம்பிக்கையும் புதிய உற்சாகமும் கொண்டேன்."

ஊர் முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்தான். எத்தனை நாட்கள் இப்படிச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது? சில தினங்களில் கையிலே இருந்த காசுகள் செல வழிந்துவிட்டன. தான் கற்றுக்கொண்ட சித்திரம் செதுக்கும் வித்தை எங்கேனும் உபயோகப்படுமா வென்று ஒவ்வோரிடமாக நுழைந்து நுழைந்து பார்த்தான். எங்கும் இவனை வேண்டுவாரில்லை. கடைசியிலே இவனுடைய பரிதாபகரமான நிலையைப் பார்த்து மனமிரங்கி, யாரோ ஒரு சீமாட்டி இவனுக்குச் சாப்பாடு போட்டுச் சில தினங்கள் வரை இவனைக் காப்பாற்றி வந்தாள். அவளுடைய சிபார்சின் பேரில் வேறொரு சீமாட்டியிடம் எடுபிடி ஆளாகப் போய்ச் சேர்ந்தான்! நல்ல உடுப்பு! நல்ல ஆகாரம்! அவ்வளவுதானே தேவை? ஆனால் இவனுடைய துரதிருஷ்டம், மூன்று மாதத்திற்குள் அந்தச் சீமாட்டி இறந்துவிட்டாள். மறுபடியும் ஊர் சுற்றிதான்! உத்தியோகத்திற்கு அலைச்சல்தான்! சில வாரங்கள் கழித்து வேறொரு பிரபுவின் வீட்டில் கையாளாக அமர்ந்தான். சில நாட்களே இங்கும் உத்தியோகம். இப்படியாகச் சுமார் ஒரு வருஷ காலம் பல இடங்களில் அலைந்துவிட்டுக் கடைசியில் வாரென்ஸ் சீமாட்டியிடமே திரும்பவும் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தான். அவளுடைய ஆதரவில் சுமார் பத்து வருஷத்திற்கு அதிகமாகக் காலங் கடத்தினான். இந்தக் காலத்தில் பாதிரியாக முயன்றான்; பயனில்லை. சங்கீதம் கற்றுக்கொண்டு சங்கீத ஆசிரியனானான்; ஆனால் பல ரூடைய பரிசாசத்திற்கும் ஆளானான். ஒரு கிரேக்கப் பாதிரியினுடைய அந்தரங்கக் காரியதரிசியாயிருந்தான். ஒரு ராணுவ உத்தியோகஸ்தனால் சிபார்சு செய்யப்பட்டு முதன்முதலாகப் பாரிஸுக்குச் சென்று அங்கு ஒரு ராணுவ உத்தியோகஸ்தனிடம் காரியதரிசியாயிருந்தான். ஆனால் எங்கும் இவன் நிலைத்து நிற்கவில்லை.

இங்ஙனம் இவன் பாராத வேலைகள் இல்லை; அலை யாத இடங்களும் இல்லை. அநேக சந்தர்ப்பங்களில் இவன், இராக்காலத்தை, சாலையோரத்திலே, மரத்தடியிலே, வயற்காட்டிலே, மணல்மேட்டிலே கழித்திருக்கிறான். இவையெல்லாம் தனக்குச் சிறந்த அனுபவங்களாயிருந்தனவென்று இவன் பிற்காலத்தில் கூறுகிறான். இத்தனை உத்தியோகங்களுக்கிடையே, இவ்வளவு அலைச்சல்களுக்கிடையே, இவனுக்கு, வாரென்ஸ் சீமாட்டியினுடைய ஆதரவு மட்டும் இருந்துகொண்டே இருந்தது. இதனால்தான், “எனதன்புள்ள தாய்” என்று அவளை அழைக்கிறான்.

ஆனால் ரூஸ்ஸோ, யாரிடத்திலும் செளஜன்யமாக இருந்தது கிடையாது; எப்பொழுதும் சந்தோஷமாக இருந்ததும் கிடையாது. இவனைப்போன்ற மனப்பான்மையுடையவர்கள் இப்படித்தான் இருக்கமுடியும். ஏனென்றால் இவர்களெல்லோரும் கற்பனை உலகத்தில் வாழ்கின்றவர்கள். சாதாரண பிடிக்கு அகப்படாத ஒரு லட்சியத்தை அடைய வேண்டுமென்ற ஆவலுடையவர்கள். அந்த லட்சியத்திற்குக் குறைவாயுள்ள எந்தப் பொருளின்மீதும் இவர்களுக்கு வெறுப்புத்தான்; எந்த மனிதரோடும் சண்டைதான். இஃது இவர்களுக்கு சகஜம். புறத்தோற்றம் எதுவும் இவர்களைத் திருப்தி செய்யாது. அநேக சந்தர்ப்பங்களில் இவர்களுக்கே தெரியாதிருக்கலாம் தாங்கள் அடைய வேண்டிய பொருள் இன்னதென்று. ஆனால் ஏதோ ஒன்றை அடைய வேண்டும், அதுவும் மற்றச் சாதாரண மனிதர்களால் அடையப்படாததாய் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டும் இவர்களை உள்ளூர் அரித்துக்கொண்டிருக்கும்; ஆம், எரித்துக்கொண்டுமிருக்கும். ரூஸ்ஸோவே கூறுகிறான் ஓரிடத்தில்:—ஏதோ ஓர் ஆசை என்னை எரித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் எதைப் பற்றி அந்த ஆசை என்பது எனக்குத் தெரியாது.” ரூஸ்ஸோவைப் போன்றவர்கள், தங்களுடைய கற்பனை உலகத்தில் என்ன சிருஷ்டிக்கிறார்களோ அவைகளிடத்தில்தான் சாந்தி பெறுகிறார்கள்; அல்லது இயற்கையிலே ஒன்றுபட்டு அதில் தங்கள் சுகதுக்கங்களை

இழந்து விடுகிறார்கள். அப்படி இழப்பதிலேதான் இவர்களுடைய இன்பம் இருக்கிறது. ரூஸ்ஸோ இப்படிப்பட்டவர்களில் ஒருவன்.

வாரென்ஸ் சீமாட்டிக்கு லெஸ் சார்மெட்டிஸ்¹ என்ற ஓர் ஊரில், இயற்கைத் தோற்றத்தின் நடுவில் அழகானதொரு பங்களா இருந்தது. இந்தப் பங்களாவில் மேற்படி சீமாட்டியினுடைய ஆதரவில் ரூஸ்ஸோ, சுமார் இரண்டு வருஷ காலம் தனியாக வசித்துக் கொண்டிருந்தான். இந்த இரண்டு வருஷ காலத்தில் இவன் அனுபவித்த இயற்கைக் காட்சிகளும் படித்த நூல்களும் பல. "நான் தினந்தோறும் சூரியோதயத்தின்போது எழுந்திருப்பேன். உடனே வெளியில் சென்று உலவுவேன். அப்படிச் செல்கிறபோது பிரார்த்தனை செய்துகொண்டே செல்வேன். பிரார்த்தனையென்று சொன்னால் உதடுகளை அசைத்துக் கொடுத்தல். எந்த இயற்கை, என்னுடைய கண்களுக்கு முன்னே அழகோடு சோபிக்கிறதோ, அந்த இயற்கையின் ஆசிரியனான கடவுளின் திருவடியிலே என் இருதயத்தைக்கொண்டு வைப்பேன். எப்பொழுதுமே நான், என் அறையிலிருந்துகொண்டு பிரார்த்தனை செய்வதை விரும்புவதில்லை. கடவுளுக்கும் என் ஆத்மவுக்கும் மத்தியில், கல்லும் மண்ணும் சேர்ந்த இந்தச் சுவர்கள் குறுக்கிடுவதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. தவிர, கடவுளின் சிருஷ்டிகளிலேதான் நான் கடவுளைக் காண விரும்புகிறேன். மற்றும் என்னுடைய பிரார்த்தனைகளெல்லாம் வெறும கோரிக்கைகளாக இரா. அவருடைய திருவருளை எண்ணி வியப்பதாகவே இருக்கும்." இந்தமாதிரியான தெய்வ நம்பிக்கையுடைய ரூஸ்ஸோ, பிற்காலத்தில் நாஸ்திகனென்றும் மதத்துவேஷி என்றும் தூற்றப்பட்டான்! உலகம், மகான்களை எவ்வளவு தவறாக மதிக்கிறது!

லெஸ் சார்மெட்டிஸில் வசித்த இரண்டு வருஷ காலமும், ரூஸ்ஸோவைப் பொறுத்த மட்டில் மிகவும் நிம்மதியான காலம், அநேக நூல்களைப் படித்து

அவற்றிலே ஆறுதல் கண்டான் ; சில நூல்களை மனப் பாடமும் செய்தான். அப்படிச் செய்தானுட்பிறகு, அந்த நூல்களைப் பத்திரப்படுத்தி வைக்கமாட்டான். மரத்தடிகளிலே, படுக்கையின் கீழே, வேலி ஓரத்திலோ, எந்தெந்த இடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தானோ அந்தந்த இடத்திலேயே அவை கிடக்கும். இந்த மாதிரி அநேக புத்தகங்கள் பாழாகிவிட்டன. ஆனால் இதைப்பற்றி ரூஸ்ஸோ சிறிது கூடக் கவலைப்பட மாட்டான்.

இப்படியிருக்கிறபோது, வாரென்ஸ் சீமாட்டிக்கும் ரூஸ்ஸோவுக்கும் இருந்த தொடர்பு மெதுமெதுவாகக் குறைந்துகொண்டே வந்தது. எல்லா வகைகளுக்கும் மேற்படி சீமாட்டியினுடைய ஆதரவை, ரூஸ்ஸோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததுதான் இதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம்.

கடைசியில் வேறொரு குடும்பத்தில், பிள்ளைகளுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுக்கிற வேலையைத் தேடிக்கொடுத்தாள் ரூஸ்ஸோவுக்கு அந்தச் சீமாட்டி. சுமார் ஒரு வருஷ காலம் இந்த வேலையைச் செய்து வந்தான் ரூஸ்ஸோ, அரைகுறையான மனத்துடன். இவனுடைய போதனையில் மேற்படி குடும்பத்தினருக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. இவனுக்கும் அந்த வேலையில் இஷ்டமில்லை. கடைசியில் வேலையே வேண்டாமென்று உதறித் தள்ளிவிட்டு வெளியே வந்து விட்டான். அப்படியே வாரென்ஸ் சீமாட்டியினுடைய ஆதரவையும் உதறித் தள்ளிவிட்டான். கிளம்பினான் பாரிஸ் மாநகரை நோக்கி. அப்பொழுது இவனுக்கு வயது முப்பது.

அறிஞர்களின் தொடர்பு

பாரிஸ் மாநகரம் ரூஸ்ஸோவுக்குப் புதிதல்ல. ஏற்கனவே ஒரு முறை—1731-ஆம் வருஷம்—இந்த அழகிய பட்டணத்திற்கு வந்து சிறிது காலம் தங்கியிருக்கிறான், முதல் தடவை வந்தபோது, இவனுக்கு நகரத்தின் கெடுதலான பாகந்தான் புலப்பட்டது. இப்பொழுதோ, நகரத்தின் சிறப்பான அமிசங்களை நோக்கினான். எந்த மனப்பான்மையோடு உலகத்தை நாம் நோக்குகிறோமோ அந்த மனப்பான்மைக்குத் தகுந்தாற்போலவே உலகமும் நமக்குக் காட்சியளிக்கிறது. இது சகஜந்தானே?

பாரிஸுக்கு வந்தபோது ரூஸ்ஸோவின் ஆஸ்தி, பதினைந்து பொற்காசுகள், தான் எழுதிய இசை நாடக மொன்றின் யெழுத்துப் பிரதி, சங்கீதத்தைச் சுவைமாகப் பயிலுவதற்காகத் தான் கண்டுபிடித்த ஒரு முறை, சில பெரிய மனிதர்களுக்கு அறிமுகக் கடிதங்கள் ஆகிய இவைதான். கையிலே சிறிது பணம் இருந்தபடியால் இவன் முதலில் சாப்பாட்டுகளுக்கஷ்டப்படவில்லை; புதிய உத்தியோக மெதற்கும் பிரயத்தனப்படவில்லை. சில முக்கியஸ்தர்களைப் பார்த்து அவர்களுடைய சினேகத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டான். அவர்களும் இவனிடம் அன்பு பாராட்டி இவனை ஓர் உத்தியோகத்தில் அமர்த்த முயன்றனர். ஆனால் இவன், அப்பொழுது தனக்கு எவ்வித உத்தியோகமும் வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டான். பணக்காரப் பிரபுக்களின் மாளிகைக்குச் செல்வதும், அங்குள்ள சீமாட்டிகளுடன் விருந்துண்பதும், அவர்களுக்குத் தனது புதிய சங்கீத முறையைப்பற்றிச்

சொல்வதும், தனது இசை நாடகத்தை அவர்களுக்கு வாசித்துக் காட்டுவதுமாகக் காலங்கழித்தான்.

பாரிஸில், அறிஞர் கழகமொன்று இருந்தது. இந்தக் கழகத்தின் காரியதரிசி, ரூஸ்ஸோவுக்குத் தெரிந்தவன். அவன், தன் கழகத்தின் கூட்டமொன்றைக் கூட்டுவித்து அதில் ரூஸ்ஸோவின் புதிய சங்கீத முறையை அரங்கேற்றிவித்தான். இதன் மூலமாக ரூஸ்ஸோவின் பெயர் பிரபலமாகும் என்று அந்த நண்பன் கருதினான். கழக அறிஞர்கள், ரூஸ்ஸோவின் சங்கீத முறையைக் கேட்டார்கள்; இவனைப் பாராட்டினார்கள். பின்னர் மூன்று நிபுணர்கள் அடங்கிய ஒரு சிறு கமிட்டியை நியமித்து, இவனுடைய முறையைப் பரிசீலனை செய்து ஓர் அறிக்கை தயாரிக்குமாறு கூறினார்கள். அந்தக் கமிட்டியினரோ, இவனுடைய முறை புதிதும்ல்ல, இதனால் பயனும் இல்லை யென்று தங்கள் அறிக்கையின் மூலம் தெரிவித்துவிட்டார்கள். ஆயினும் மேற்படி கழகத்தினர் இவனுக்கு ஒரு சன்மானப் பத்திரம் அளித்தனர்.

கழகத்தினர், தன் முறையை அங்கீகரிக்கவில்லை யென்பதற்காக ரூஸ்ஸோ மனச்சோர்வு கொள்ளவில்லை. தனது முறையைப்பற்றி ஆராய்ச்சி பூர்வமாக ஒரு கட்டுரை எழுதி அதனை ஒரு புஸ்தகமாக வெளியிடச் செய்தான். புஸ்தகத்தைக் கவனிப்பார் யாருமில்லை. பிறகு ஓர் அமெரிக்க ஸ்திரீக்கு அந்த முறையை இலவசமாகச் சொல்லிக் கொடுத்தான். அவள் மூன்று மாதத்தில் கற்றுக் கொண்டு அந்த முறையைப் பின்பற்றி ஒரு கச்சேரி செய்தாள். எல்லோரும் பாராட்டினார்கள்; ஆனால் பின்பற்றுவார் ஒருவருமில்லை.

இந்த மாதிரி தோல்விமேல் தோல்வி ஏற்பட்டதும், ரூஸ்ஸோவுக்கு ஒருவித அசட்டை மனப்பான்மை உண்டாகிவிட்டது. நடக்கிறபடி நடக்கட்டும் என்று தன் வாழ்க்கையை அதன் போக்கிற்கே விட்டுவிட்டான். ஒன்றுவிட்டு ஒருநாள் ஹோட்டலுக்குப் போவது,

வாரத்திற் கொருமுறை நாடகக் கொட்டகைக்குச் செல்வது, இப்படியாகச் சிறிது காலம் கழித்தான். பெரிய மனிதர்களின் சல்லாபத்தைக் கொஞ்சம் குறைத்துக்கொண்டான். ஓய்வு நேரங்களில், பழைய கானியங்களிலிருந்து சில முக்கியமான பாகங்களை நெட்டுருச் செய்தான். முக்கியமான சில அறிஞர்களை மட்டும் அடிக்கடி சந்தித்து அவர்களுடைய அன்பையும் ஆதரவையும் பெற்றுவந்தான். இங்ஙனம் இவனிடம் அன்பு செலுத்திய முக்கிய அறிஞர்களில் ஒருவன் டிடெரோ¹ என்பவன்.

டிடெரோவும் ரூஸ்ஸோவும் ஏறக்குறைய ஒரே வயதினர்; ஒரே மனப்பான்மையுடையவர். கலை, இலக்கியம், தத்துவம் முதலிய எல்லாத் துறைகளையும் பற்றி இன்றைய தினம் பிரெஞ்சு பாஷையில் ஒரு பேரகராதி இருக்கிறதென்று சொன்னால் அதற்கு இந்த டிடெரோவின் சலியாத உழைப்புத்தான் காரணம். இவனும், டி'அலெம்பர்ட்² என்பவனும் சேர்ந்துதான் இந்த அகராதியைத் தயாரித்தார்கள். இந்த அகராதியிலே வகுக்கப்பட்ட சில கொள்கைகளைப் பின்பற்றித் தனியாக ஒரு கட்சியினரும், பிற்காலத்தில், அதாவது பிரெஞ்சுப் புரட்சியின்போது, தோன்றிவிட்டார்கள். இவர்களுக்கு "அகராதிவாதிகள்"³ என்று பெயர். இந்த டிடெரோ ஒரு மகாமேதாவி; கற்பனைசக்தி நிரம்பியவன்; அநேக நூல்களின் ஆசிரியன். ஆனால் இவனுடைய வயோதிக காலம், வறுமைக் கோலமாகவே இருந்தது. சொல்ல முடியாத கஷ்டங்களைப் பட்டான். கடைசியில் இவனுடைய அறிவை வியந்து பாராட்டி வந்த ரூஷ்யசக்ரவர்த்தினியான இரண்டாவது காதரைன்¹ இவன்

1 Diderot 1713-1781.

2 D'Alembert 1717-1783.

3 என்லைக்ளேரீடிஸ்ட்ஸ் — 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிரபல பிரெஞ்சு ஆசிரியர்களான வால்ட்டேர், ரூஸ்ஸோ, மாண்டெஸ்க்கு, டி. அலெம்பர்ட், டிடெரோ முதலியோர் இந்த அகராதி தயாரிப்பதில் பங்கெடுத்துக் கொண்டவர்கள் இஃது. இருபத்தெட்டு பகுதிகளாக வெளி வந்தது. இந்த அகராதிவாதிகளிடம் சிலர் பிற்காலத்தில் ரூஸ்ஸோவுக்கு விரோதமான பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டார்கள்.

4 Catherine II 1729-1796.

சேகரித்து வைத்திருந்த புத்தகங்களை யெல்லாம் அப்படியே விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டாள். இவனை, அந்தப் புத்தகசாலைக்கு அதிகாரியாக நியமித்து, ஐம்பது வருஷ சம்பளத்தை முன்பணமாகவே கொடுத்து விட்டாள். இப்படிப்பட்ட டிடெரோவினுடைய சிநேகம் ரூஸ்ஸோவுக்குக் கிடைத்தது. டிடெரோ மூலமாக வேறு பலருடைய தொடர்பும் இவனுக்கு உண்டாயிற்று. ஆனால் பெரிய மனிதருடைய சிநேகம் இருந்தால் வயிறு நிரம்பிவிடுமா?

எவ்வளவு காலம் இப்படிச் சும்மா இருந்து கொண்டிருப்பான் ரூஸ்ஸோ? கையிலிருந்த பணம் முழுவதும் கரைந்துவிட்டது, ஏதேனும் ஓர் உத்தியோகத்தைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. நல்ல வேளையாக இந்தச் சமயத்தில் இவனுக்கு வயிற்றுணவு அளித்து, இவனிடமிருந்து செவியுணவு பெற்றுவந்த சில சீமாட்டிகள், இவனுக்கு உத்தியோகம் சம்பாதித்துக்கொடுக்கிற விஷயத்தில் சிறிது சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டனர். இவர்களுக்குத் தெரிந்த பிரபு வமிசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன், இத்தலியிலுள்ள வெனிஸ் நகரத்தில் பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தின் ஸ்தானீகனாக நியமிக்கப்பட்டான். அவனுக்கு இத்தாலிய பாஷை தெரிந்த ஒரு காரியதரிசி தேவையாயிருந்தது. மேற்படி சீமாட்டிகள், ரூஸ்ஸோவின் பெயரைச் சிபார்சு செய்தார்கள். அந்த ஸ்தானீகனும் இவனைக் காரியதரிசியாக நியமித்துக்கொண்டான்.

ரூஸ்ஸோவும், பாரிஸைவிட்டு வெனிஸ் நகரம் சென்று மேற்படி உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொண்டான். சுமார் ஒன்றரை வருஷ காலம் வேலை பார்த்தான். இந்தக் காலத்தில், காரியாலயத்தில் அநேக சீர்திருத்தங்கள் செய்தான். இதற்கு முன்னர், இத்தலிக்குப் பிரயாணிகளரகவோ, வயிற்றுப் பிழைப்பு நிமித்தமோ வந்துபோகும் பிரெஞ்சுப் பிரஜைகளுக்கு அதிக கஷ்டங்கள் இருந்தன. ரூஸ்ஸோ, தனது நிருவாக சாமர்த்தியத்தினால் இவைகளை யெல்லாம் தீர்த்து வைத்தான்; பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கு அநேக

சௌகரியங்கள் செய்துகொடுத்தான். ஆனால் ஸ்தானீ கனுடைய காரியாலயத்தில் சிப்பந்திகளா யிருந்தவர்களுக்கு இவை யெல்லாம் பிடிக்கவில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் எல்லோரும் இத்தாலியர்கள். ரூஸ்ஸோவின் சீர்திருத்தத்தினால் அவர்கள் இதுகாறும் அனுபவித்து வந்த சலுகைகள் யாவும் போய்விட்டன. இதனால் அவர்கள் ரூஸ்ஸோவின் மீது வருத்தங்கொண்டார்கள். இந்த வருத்தமானது, ஸ்தானீகனுக்கும் இவனுக்கும் மனஸ்தாபமாக முற்றிவிட்டது. ஸ்தானீகனும் இவனைச் சில சந்தர்ப்பங்களில் மரியாதைக் குறைவாக நடத்தினான். இவைகளை யெல்லாம் ரூஸ்ஸோவினால் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை பதவியை ராஜீனாமா செய்துவிட்டான். வெனிஸிலேயே சிறிது காலம் தங்கி வேறு ஏதாவது உத்தியோகம் அகப்படுமா வென்று சுற்றிப் பார்த்தான், வெனிஸ் நகரத்தின் அழகை அனுபவித்தானே தவிர, உத்தியோகம் ஒன்றையும் சம்பாதித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. மறுபடியும் பாரிஸ் வந்து சேர்ந்தான். சுயமாகச் சிந்தித்துச் சுயமாக நடக்க ஆவல் கொள்கிறவன், உலக வாழ்விலே எவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது!

ரூஸ்ஸோ, பாரிஸ் வந்து சேர்ந்ததும், செயிண்ட் குவெண்ட்டின் என்ற ஒரு ஹோட்டலில்¹ ஜாகை வைத்துக்கொண்டான். அங்கே தெரெஸே லெவாஷீர்² என்ற ஒரு பரிசாரிகை இருந்தாள். அவளுக்கும் இவனுக்கும் காதல் ஏற்பட்டது. இருவரும் சட்ட ரீதியாக விவாகம் செய்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் இருவரும் சுமார் முப்பது வருஷத்திற்கு திகமாகப் புருஷனும் மனைவியுமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் மொத்தம் ஐந்து. இந்தக் குழந்தைகளை ரூஸ்ஸோ, தன் குடும்பத்திலே வைத்துக்கொள்ளவில்லை. அநாதைகள் விடுதியில் விடுத்து அவைகளின் போஷணைக்கு ஏற்பாடு செய்தான்.

1 Hotel Saint-Quentin.

2 Therese Le Vasseur.

தெரேஸேவுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. அவளைப் படிப்பிக்க ரூஸ்ஸோ எவ்வளவோ முயன்றான். பயனில்லை. இருந்தாலும் அவளுக்கு உலக விவகாரங்கள் தெரிந்தமாதிரி யாருக்கும்—படித்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பலருக்கும்—தெரியாதென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். “ஸ்விட்ஜர்லாந்து, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலிய பிரதேசங்களில் நான் வசித்துக் கொண்டிருந்த போது எனக்குப் பல துன்பங்கள் ஏற்பட்டன. அந்தக் காலங்களில் எனக்குப் புலப்படாத விஷயங்கள் பல அவளுக்குப் புலப்படும். அவள், எனக்கு நல்ல புத்தி மதிகளைச் சொல்வாள்; இன்னபடி செய்ய வேண்டுமென்று எனக்கு வழி காட்டுவாள். பிரபுக்கள், பணக்காரச் சீமாட்டிகள் முதலியோர் முன்னிலையில் அவள் மரியாதை தெரிந்து நடந்துகொள்வாள். இங்ஙனம் நடந்துகொண்டதன் மூலமாக அவள் பலருடைய மதிப்பையும் பெற்றாள், பலர் அவளைப் பாராட்டினார்கள்” என்று தெரேஸையைப்பற்றி ரூஸ்ஸோ தன் சுயசரிதத்தில் குறிப்பிடுகிறான். சுருக்கமாகச் சொல்லுமிடத்து, இந்தத் தெரேஸேதான், ரூஸ்ஸோவுக்குக் கடைசிகாலம் வரையில், மரண பரியந்தம், உற்ற துணைவியாக இருந்து ஆறுதல் கொடுத்துக்கொண்டுவந்தாள்.

செயிண்ட் குவெண்ட்டின் ஹோட்டலில் ஜாகை வைத்துக்கொண்டு, தெரேஸே லெவாஷீருடன் காதல் நாடகம் நடத்துக் கொண்டிருந்தால் வாழ்க்கை நடைபெறுவதெப்படி? ஏதேனும் பிழைப்புக்கு வழிதேட வேண்டுமல்லவா? எனவே இவன்—ரூஸ்ஸோ—ஒரு சிறிய இசை நாடகம் எழுதினான். இதனை நடிககச் செய்து சிறிது பணம் சம்பாதிக்கலாமென்று பார்த்தான். அப்படியே நடத்துக் காட்டப்பட்டது. ஆனால் இவன் எதிர்பார்த்தபடி வருமானம் கிடைக்கவில்லை. அற்ப சொற்பமாகச் சம்பாதித்த பணமும் அவ்வப்பொழுது லெவாஷீர் குடும்பத்திற்குச் செலவாகிக் கொண்டு வந்தது. தெரேஸேயின் தாயார் ஒரு கொடுமைக்காரி; வன்னெஞ்சம் படைத்தவள். தன் மகளுக்கும் ரூஸ்ஸோவுக்கும் கள்ள நட்பு உண்டாகி

யிருப்பது தெரிந்து, ரூஸ்ஸேரவினிடமிருந்து எவ்வளவு பணம் பறிக்க முடியுமோ அவ்வளவு பணத்தையும் பறித்து வந்தாள்: தெரேஸேயையும் அடிக்கடி துன்புறுத்தி வந்தாள். இவையெல்லாம் ரூஸ்ஸோவுக்கு அதிக மனவேதனையை அளித்தன,

இவனுக்குத் தெரிந்த பிராங்க்குவெயில்¹ என்ற ஒரு சீமான், ரசாயன சாஸ்திர சம்பந்தமாகச் சில ஆராய்ச்சிகள் செய்து அவைகளை ஒரு புஸ்தக ரூபமாக வெளியிட வேண்டுமென்று முயன்றுகொண்டிருந்தான். அவன், ரூஸ்ஸோவின் உதவியை நாடினான். ரூஸ்ஸோவும், ஒரு சிறு தொகையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனுக்கு உதவி செய்து வந்தான். இதே சமயத்தில், வேறொரு சீமாட்டி—ரூஸ்ஸோவுக்கு ஏற்கனவே பரிச்சயமாக இருந்தவள்—தான் ஏதோ புஸ்தகம் எழுதப் போவதாகச் சொல்லி ரூஸ்ஸோவின் உதவியைக் கோரினாள். இதற்காக இவனுக்கு ஒரு சிறு தொகையையும் கொடுத்து வந்தாள். இவைகளைக் கொண்டு இவன் ஜீவனத்தை நடத்திவந்தான். இடையிடையே தன் மனச்சாந்திக்காகச் சில கவிதைகள் புனைந்தான்; வேடிக்கை நாடகமொன்று இயற்றினான். ஒருவிதமாகக் காலம் கழிந்துகொண்டு வந்தது,

1. M. de Francueil,

பரிசு பெற்ற கட்டுரை

1749-ஆம் வருஷம் கோடை காலத்தில் ஒரு நாள், பாரிஸுக்குச் சமீபத்திலுள்ள வின்கென்னெஸ்¹ என்ற இடத்திற்குச் சாலை வழியாக நடந்து சென்று கொண்டிருந்தான் ரூஸ்ஸோ. ஏன்? இவனுடைய நண்பனான டிடெரோ “குருடர்களைப் பற்றின ஒரு கடிதம்” என்ற தலைப்பிட்டு ஒரு நூலை எழுதி வெளியிட்டதற்காக அரசாங்கத்தாரால் மேற்படி வின்கென்னெஸிலுள்ள சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தான். அவனை அடிக்கடி சென்று பார்ப்பது ரூஸ்ஸோவின் வழக்கம். இந்த வழக்கப்படி மேற்படி தினத்தன்று புழுதி நிறைந்த அந்தப் பாதையிலே போய்க்கொண்டிருந்தான். போகும் பொழுது ஒரு பிரெஞ்சுப் பத்திரிகையைப் படித்துக்கொண்டே சென்றான். அதில், டிஜோன் இலக்கியக் கழகத்தார்,² “கலைகளும் விஞ்ஞானமும் விருத்தியடைந்திருப்பதால், மனிதனுடைய ஒழுக்கம் உயர்வடைந்திருக்கிறதா?” என்பதைப் பற்றிக் கட்டுரை எழுதுகிறவர்களுக்குப் பரிசு அளிக்கப்படும் என்று ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றான். அதைக் கண்ணுற்றதும் இவனுடைய சரீரம் முழுவதும் ஒரு குலுங்கு குலுங்கியது. புதிய உணர்ச்சியும் புதிய சக்தியும் பெற்றவன் போலானான், ஆயிரக்கணக்கான எண்ணங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அலைகள் போல் வந்து இவன் உள்ளத்தை மோதின. புதியதோர் உலகத்தைக் கண்டான், அந்தப் புதிய

1 Vincennes. பாரிஸுக்குக் கிழக்கே ஐந்து மைல் தூரத்தில் உள்ளது.

2 Academy of Dijon. டிஜோன் என்பது பாரிஸுக்குச் சமீபத்தில் இருக்கிறது.

உலகத்தில், தான் ஒரு புதிய மனிதனை இருப்பதைப் பார்த்தான். மார்பு படபடத்தது. மூச்சுத் தடுமாறியது. உடனே மரத்தடியில் உட்கார்ந்து விட்டான். சுமார் கால்மணி நேரம் இப்படி உட்கார்ந்திருந்தான். பிறகு சாந்தி ஏற்பட்டது. "இந்தப் பதினைந்து நிமிஷ நேரத்தில் என் உள்ளத்தில் தோன்றின பல எண்ணங்களைத்தான் 'இலக்கியம், கலை இவைகளைப்பற்றிய விரிவுரை' என்ற நூலிலும் 'மனிதர்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஏற்பட்டதற்குக் காரணமென்ன' என்ற நூலிலும் 'எமிலி' என்ற கல்வியைப் பற்றிய நூலிலும் அப்படியும் இப்படியும் மாகத் தெளித்திருக்கிறேன்" என்று ரூஸ்ஸோ, தன் சுய சரிதத்தில் கூறுகிறான்:

பிறகு வின்கென்னெஸுக்குச் சென்று இந்த விஷயத்தை டிடெரோவிம் சொன்னான். "அவசியம் நீ இந்தப் போட்டிப் பரிசுக்கு முயற்சி செய்யவேண்டும்" என்று அவனும் ரூஸ்ஸோவை வற்புறுத்தினான். ரூஸ்ஸோவும் அப்படியே சில தினங்களில் இந்தக் கட்டுரையை எழுதி டிஜோன் கழகத்திற்கு அனுப்பி விட்டான். அதனோடு தனது துயரம் நிறைந்த வாழ்க்கையையும் அனுப்பிவிட்டான்; புதிய வாழ்வு பெற்றான்.

டிஜோன் கழகத்திற்கு மேற்படி விஷயத்தைப் பற்றி மொத்தம் பதினைந்து பேர் கட்டுரைகள் எழுதி அனுப்பியிருந்தார்கள். இந்தப் பதினைந்து கட்டுரைகளிலும் ரூஸ்ஸோ எழுதிய கட்டுரைதான் சிறந்த தென்று கழகத்தினர் ஒப்புக்கொண்டு இதற்குப் பரிசு வழங்கினர். கட்டுரையும் அச்சாகி புத்தகவடிவமாக வெளிவந்தது. அவ்வளவுதான். இலக்கிய உலகத்திலே ரூஸ்ஸோவுக்கு ஒரு முக்கிய ஸ்தானம் உண்டாகி விட்டது. பெயர், புகழ், பணம் எல்லாம் ஒன்றாக வந்தன. இந்தக் காலத்தில் டிடெரோ இவனுக்கு நிரம்ப உதவியாக இருந்தான். ரூஸ்ஸோ, தனக்குப் பரிசு அளித்த டிஜோன் இலக்கியக் கழகத்தாருக்கு

நன்றி பாராட்டி அருமையானதொரு கடிதம் எழுதினான். அது வருவாறு:—

கனவான்களே,

எனக்குக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில்லாமல் நான் எந்தப் பரிசுக்குப் போட்டியிட்டேனோ அந்தப் பரிசை எனக்கு வழங்கி என்னைக் கௌரவப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். நான் எதிர்பாராமலிருக்கையிலேயே இந்தப் பரிசு எனக்குக் கிடைத்தமையால், இஃது எனக்கு மிகவும் பிரியமுடையதாயிருக்கிறது. உங்களுடைய பரிசைக் காட்டிலும் உங்களுடைய மதிப்பைத்தான் நான் முக்கியமாகப் போற்றுகிறேன். எது உண்மையென்று நான் கருதினேனோ அதனையே நான் எழுதினேன். அதற்குப் பரிசு என்னும் மகுடஞ் சூட்டியிருக்கிறீர்கள். கனவான்களே, எனக்குப் புகழ்தருவித்துக் கொடுத்தீர்கள்; அதன் மூலமாக உங்களுடைய புகழையும் அதிகப்படுத்திக் கொண்டீர்கள். இதற்கு முன்னர் நீங்கள் அளித்த பல தீர்ப்புகளும் உங்களுடைய விவேகத்திற்குப் பெருமை அளிப்பதாயிருக்கலாம். ஆனால் இப்பொழுது நீங்கள் அளித்திருக்கிற பரிசு உங்களுடைய நேர்மைக்குப் பெருமை அளிப்பதாயிருக்கிறது.

இங்ஙனம்,

மிகவும் பணிவுள்ள

ரூஸ்ஸோ

ரூஸ்ஸோவின் சுதந்திர மனப்பான்மையும், நன்றி பாராட்டுந் தன்மையும் இந்தக் கடிதத்தின் மூலம் எவ்வளவு அருமையாக வெளியாகின்றன? ரூஸ்ஸோ, மேற்படி கட்டுரையில் என்ன கூறியிருக்கிறான் என்பதை முதலாவது அனுபந்தத்தில் காண்க.

மேற்படி கட்டுரை, நூல் வடிவமாக வெளிவந்ததும், ஐரோப்பிய ஜன சமுதாயத்திலே ஒரு

கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. சம்பிரதாயம் என்னும் அஸ்தி வாரத்தின்மீது கட்டப்பெற்றிருந்த சமுதாயம் என்னும் மணல் வீட்டின்மீது ஒரு கல்லைத் தூக்கிப்போட்டது போல் இருந்தது. இந்த மாதிரி ஒரு கல்லைத் தூக்கிப் போட வேண்டுமென்ற எண்ணம் பலருக்கு இருந்திருக்கலாம். ஆனால் யார் போடுவது? இதற்குத் துணிச்சல் வேண்டுமே? இந்தத் துணிச்சலுக்காகத் தான் அன்று ரூஸ்ஸோ கௌரவப்படுத்தப்பட்டான்.

பரிசுத் தொகை கிடைத்து விட்டது. நூல் வெளியீட்டின் மூலம் வருமானம் வேறே. அல்வளவு தான். செலவழிக்கத் தலைப்பட்டு விட்டான் ரூஸ்ஸோ. இந்தக் காலத்தில் இவன் கொஞ்சம் நன்றாகவே வாழ்ந்தான் என்று சொல்லவேண்டும். இவனும் தெரேஸேயும் அடிக்கடி உலாவச் செல்வார்கள். நல்ல ஹோட்டலில் சாப்பிடுவார்கள். எங்கெல்லாம் இயற்கைக் காட்சிகள் காணப்பட்டனவோ அங்கெல்லாம் சென்று மேற்படி காட்சிகளை அனுபவித்தார்கள். இரண்டு பேரும் இந்தக் காலத்தில் ஒன்று சேர்ந்து குடும்பமொன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். ரூஸ்ஸோ, இந்தக் காலத்தில், தனது உடைகளை அணிந்து கொள்ளும் முறையைக்கூட மாற்றிக்கொண்டு விட்டான். தன்கைக்கடியாரத்தை விற்றுவிட்டான். உலக சம்பிரதாயங்களை யொட்டி வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டுமென்ற கட்டாயம் என்ன என்பது இவன் கேள்வி.

சாதாரணமாகவே, மகான்களென்று வருங்காலத்திலே அழைக்கப்படுகிற நிகழ்காலப் பித்தர்கள், சம்பிரதாயங்களை மீறிச்செல்கிற சுபாவமுடையவர்கள். இவர்களால் பணத்தின் அருமையைக் கொஞ்சம்கூடத் தெரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை. இவர்களுக்குச் சம்பாதிக்கத் தெரியாது; ஆனால் செலவழிக்க நன்றாய்த் தெரியும். இவர்கள் பெறுவதை அறியார்; கொடுப்பதையே அறிவார்; இறுக்கிப் பிடிப்பதிலே, குவித்து வைப்பதிலே, ஒடுக்கிப் பார்ப்பதிலே இவர்களுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. திறந்த வெளிதான் இவர்களுடைய வாசஸ்தலம்; விசால மனந்தான் இவர்

களுடைய ஆபரணம்; சேவைதான் இவர்கள் இன்பம். ரூஸ்ஸோ இத்தகையவரில் ஒருவனல்லவே!

இங்ஙனம், வந்த பணத்தை யெல்லாம் சீக்கிரமாக, சுலபமாகச் செலவழித்து விட்டான் ரூஸ்ஸோ, குடும்ப பாரம் ஒன்றைப் புதிதாக ஏற்றுக்கொண்டிருந்தானல்லவா? இதனை எப்படியாவது சமாளித்துக்கொண்டு போகவேண்டுமே. எனவே மறுபடியும் உத்தியோகத்தை நாடி ஓடலானான்.

ஏற்கனவே இவன், பிராங்க்குவெயில் என்ற ஒரு சீமானுடைய ரசாயன சாஸ்திர ஆராய்ச்சி விஷயத்தில் உதவி செய்து கொண்டிருந்தான் என்பது வாசகர்களுக்கு ஞாபகமிருக்கும். அந்தச் சீமான், இப்பொழுது பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தின் பொக்கிஷ இலாகா தலைவனாயிருந்தான். அவனுக்குக் கீழ் பொக்கிஷதாரனாக அமர்ந்து சிறிது காலம் உத்தியோகம் பார்த்தான். உத்தியோகத்தின் நடுவில் இவனுக்கு நரம்புத்தளர்ச்சி சம்பந்தமான ஒரு நோய் தோன்றி விட்டது. சுமார் ஆறு வார காலம் படுக்கையிலே கிடந்தான். அப்பொழுது இவனுக்குச் சிகிச்சை செய்துகொண்டு வந்த வைத்தியர், இவன் இன்னும் ஆறுமாத காலந்தான் ஜீவித்திருப்பான் என்று சொல்லிவிட்டார். இதை யாரோ இவன் காதில் போட்டு விட்டார்கள். உயிரோடிருக்கிற வரையில் சுதந்திரத்தோடு இருப்பதென்று தீர்மானித்து விட்டான்; உலக ஆசைகளைத் துறந்துவிட வேண்டுமென்று முடிவு செய்துகொண்டான். இவற்றின் விளைவு என்ன? மேற்படி பொக்கிஷதாரர் உத்தியோகம் போய்விட்டது. பின்னர் இசைப் பாடல்களை நகல் செய்து கொடுத்துச் சம்பாதித்தான். சங்கீதப் பிரியர்கள் சிலர், ஒரு பக்கத்திற்கு இவ்வளவென்று ஒரு திட்டம் போட்டு அதன் பிரகாரம் இவனுக்குக் கொடுத்து வந்தார்கள். இந்தத் தொழில் இவனுக்கு நிரம்பப்பிடித்திருந்தது. இந்தத் தொழிலோடு கூட, நடிப்பதற்குத் தகுதியுடையதாய் இசை நாடகமொன்று எழுதினான். இது நடித்துக்காட்டப்பட்டது.

அனைவரும் பாரட்டினர். ஆனால் இவன் மீது பலரும் பெரறுமை கொள்ளத் தொடங்கினர்.

1753-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம், டிஜோன் கழகத்தார், மற்றொரு பரிசுக்கான கட்டுரையை விளம்பரப்படுத்தியிருந்தனர். "மனிதர்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் உண்டானதற்குக் காரணமென்ன? இவற்றை இயற்கைச் சட்டங்கள் அங்கீகரிக்கின்றனவா?" என்ற வினாவைக் கொடுத்து விடை அளிக்கும்படி கேட்டிருந்தனர். ருஸ்ஸோ, இந்தப் போட்டியில் கலந்து கொள்வதென்று தீர்மானித்தான், இதற்காக-கட்டுரை எழுதுவதற்காக-தெரேஸையுடன், இயற்கையழகு செறிந்திருந்த ஓர் இடத்திற்குச் சென்றான். அங்குச் சிலகாலம் தங்கி, கட்டுரையை எழுதி முடித்தான்; கழகத்திற்கு அனுப்பினான்.

ஆனால் இந்தத் தடவை இவனுக்குப் பரிசு கிடைக்கவில்லை. வேறொரு பாதிரிக்குக் கிடைத்தது. பரிசு கிடைக்கவில்லையே என்பதற்காக ருஸ்ஸோ மனமுடைந்து போகவில்லை. இவனுக்குப் பரிசு கிடைக்கவில்லையே யாயினும், மேற்படி கட்டுரை, நூல் வடிவமாக வெளி வந்ததும், இவனுடைய புகழ் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகமாயிற்று. இந்தக் கட்டுரையின் சாரத்தை இரண்டாவது அனுபந்தத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளோம்.

தாய்நாட்டுப் பற்று

இரண்டாவது கட்டுரையை எழுதி டிஜேரன் கழகத் திற்கு அனுப்பி விட்டு, ஜினீவா போகவேண்டுமென்ற எண்ணம் ரூஸ்ஸோவுக்கு உண்டாயிற்று. ஆனால் தான் ஒரு கத்தோலிக்கனாகி விட்டபடியால், அங்கே உரிமையுள்ள ஒரு பிரஜையாகச் செல்லமுடியாதென்பது இவனுக்குத் தெரியும். உரிமையுள்ள ஒரு பிரஜையாகவே தன் தாய் நாட்டில் சென்று இருக்க இவன் விரும்பினானே தவிர, சாதாரண மனிதனாகச் சென்று இருக்க விரும்பவில்லை. எனவே ஜினீவா சென்றதும், கத்தோலிக்க மதத்தைத் துறந்தான்; பழைய புராட்டெஸ்ட்டெண்ட் மதத்தைத் தழுவிக்கொண்டான்; பிரஜா உரிமையைப் பெற்றான். ஜினீவா குடியரசின் சுதந்திரக் காற்று இவன் தேகத்திலேபட்டு, உள்ளத்திலே புதிய சக்தியை உண்டு பண்ணியது. பிரஜா உரிமையோடு வாழவேண்டுமென்பதற்காக இவன் மதத்தைக்கூடத் துறந்துவிட்டான். சுதந்திரம் பெரிதா? மதம் பெரிதா?

ஜினீவா வாசிகள் இவனை ஆடம்பரமாக உபசரித்தார்கள். தங்களிலே ஒருவன், டிஜேரன் இலக்கியக் கழகத்தாரால் சன்மானிக்கப்பட்டதும், இலக்கிய உலகத்திலே இவனுக்கு நிரந்தரமானதொரு ஸ்தானம் கிடைத்திருப்பதும், தங்கள் அனைவருக்கும் ஒரு பெருமையென்று கருதினார்கள். இவர்களுடைய அன்பான உபசரிப்பிலே சுமார் நான்கு மாத காலம் ரூஸ்ஸோ ஜினீவாவில் தங்கினான். பின்னர் பாரிஸுக்கு வந்தான். அப்பொழுது இவனுடைய இரண்டாவது கட்டுரை நூல் வடிவமாக வெளி வந்தது. இதுவும்,

முதல் கட்டுரையைப் போல் ஐரோப்பிய ஜன சமுதாயத்திலே ஓர் அதிர்ச்சியை உண்டு பண்ணியது. "இந்த இரண்டு கட்டுரைகளும் சேர்ந்து உலகத்தையே அசைத்துக் கொடுத்து விட்டன" என்று ஓர் ஆங்கில ஆசிரியன் கூறுகிறான்.

∴ ∴ ∴

தனக்கு உபகரம் செய்தவர்களை ரூஸ்ஸோ எப்பொழுதும் மறந்ததாகத் தெரியவில்லை, ஏன் இதை இங்குக் குறிப்பிடவேண்டி யிருக்கிறதென்றால், இவனுடைய ஜீவிய சரித்திரத்தை எழுதியுள்ள சில ஆசிரியர்கள், இவனை நன்றி கெட்ட மனிதனாக வருணித்துத் திருப்திகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவனை ஓர் எதிர்கால புருஷனாகக் கருதிக்கொண்டு, அந்த நிலையில் இவனை வைத்து, இவனுடைய நடவடிக்கைகளைப் பொருத்திப் பார்த்தால்தான், இவன், மனித குணங்களுடைய ஒரு மனிதன் என்பது நன்கு தெரியவரும். இவன் அநேக சந்தர்ப்பங்களில், தன்னை ஆதரித்த நண்பர்களுடன் சண்டை போட்டிருக்கிறான் என்பது உண்மை. அவர்களிற் சிலரைத் தனது எழுதுகோலினால் தாக்கியிருக்கிறான் என்பது உண்மை. ஆனால் எவ்வித காரணமும் இல்லாமலா? அநியாயமாகவா? இல்லவே இல்லை. யார் இவனுடைய ஆத்மாவின் அஸ்திவாரத்தையே தாக்கியிருக்கிறார்களோ அவர்களை இவன் திருப்பித் தாக்கியிருக்கிறான்; நன்றாகவும் தாக்கியிருக்கிறான்; ஆனால் கண்ணியமாகத்தான். இவன், தன் அந்திய காலத்தில், தனது சுயசரிதத்தை "எனது குற்றங்களின் அங்கீகாரம்" என்ற பெயர் கொடுத்து எழுதியிருக்கிறான். இதில் தன்னை ஓர் அந்நியனாகக் கருதிக்கொண்டு தனது குற்றங்குறைகளை யெல்லாம் ஒளிமறைவின்றி எடுத்துக் காட்டி யிருக்கிறான். இஃது இவனுடைய பெருமையைக் காட்டுகிறதே தவிர சிறுமையைக் காட்டவில்லை. ஆனால், ஜாதிப்பற்று நிரம்பிய சில ஆசிரியர்கள், ரூஸ்ஸோவின் சுயசரிதத்தை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டே ரூஸ்ஸோவைத் தாக்கியிருக்கிறார்கள்!

ரூஸ்ஸோவின் நன்றி விசுவாசத்திற்கு உதாரணமாக ஒரு நிகழ்ச்சியை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிட்டு விட்டு மேலே செல்வோம்.

டிஜோன் இலக்கியக் கழகத்திற்கு இரண்டாவது கட்டுரையை எழுதி அனுப்பிவிட்டு, ரூஸ்ஸோ, பாரிஸி விருந்து ஜினீவாவுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றானல்லவா? போகிற வழியில் ஷாம்பெர்ரி¹ என்ற இடத்திற்குச் சென்று, அங்கு வசித்து கொண்டிருந்த வாரென்ஸ் சீமாட்டியைப்பார்த்தான். ஏற்கனவே அவள், இவளைப் பிழைக்கத் தெரியாதவன் என்று கருதி அலட்சியப் படுத்தியிருந்தாள். இவனுடைய சினேகம் அவ்வளவு சிறப்புடையதல்ல வென்றும் நினைத்திருந்தாள். ரூஸ்ஸோவுக்கு இது நன்றாகத் தெரியும். ஆயினும்தன்னை ஆதரித்தவள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காகவும், தான் இப்பொழுது ஒரு சௌகரியமான நிலையில் இருப்பதனால், அவளுக்குத் தன்னால் முடிந்த உதவியைச் செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் அவளைப் பார்க்கச் சென்றான். அவள் பழைய சோபையையும் செல்வாக்கையும் இழந்து கிடந்தாள். வறுமையும் முதுமையும் அவளை மூடிக்கொண்டு வந்தன. அவளைப் பார்த்து ரூஸ்ஸோ மிகவும் துக்கித்தான், தன்னோடு வந்திருக்கும் படியும், அவளுக்கு வேண்டிய எல்லாச் சௌகரியங்களையும் தன் சொந்தப் பொறுப்பில் செய்து கொடுப்பதாகவும் சொன்னான்; பன்முறை வேண்டிக் கொண்டான, ஆனால் அந்த வாரென்ஸ் சீமாட்டி, ரூஸ்ஸோவின் ஆதரவில் வாழ்வது தனது கௌரவத்திற்குக் குறைவென்று கருதினாள்; இவனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இசைய மறுத்துவிட்டாள், என்ன செய்வான் ரூஸ்ஸோ?

ஜினீவாலிருந்து பாரிஸுக்கு வந்து சேர்ந்ததும், ரூஸ்ஸோவின் இரண்டாவது கட்டுரை நூல் வடிவமாக வெளிவந்ததல்லவா? இதற்குப் பிறகு, இவனுக்குப் புதிய, புதிய சீமாண்கள் சீமாட்டிகளுடைய நட்புக்

கிடைத்தது. இவனோடு நெருங்கிப் பழகுவது தங்களுக்கு ஒரு கௌரவமென்று அவர்கள் கருதினார்கள். இவனும் அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகினான். இங்ஙனம் பழகியவர்களில் டி'எப்பினே¹ குடும்பத்தினர் ஒருவர். இவர்கள் பெரும் பணக்காரர்கள். இவர்களுக்குப் பாரிஸைச் சுற்றிப் பல பங்களாக்கள் இருந்தன. பாரிஸுக்குச் சமீபத்தில் மாண்ட்மோரென்ஸி² என்பது ஓர் இடம் அஃது இயற்கைக் காட்சிகள் நிறைந்தது. அங்கு மேற்படி டி'எப்பினே தம்பதிகளுக்கு ஓர் அழகிய மாளிகை இருந்தது. அஃது அப்பொழுது தான் புதுப் பிக்கப்பட்டு அழகுபடுத்தப்பட்டிருந்தது. ஒரு நாள் ரூஸ்ஸோ, எப்பினே சீமாட்டியுடன் அந்த இடத்தின் வழியாக உலாவச் சென்றான். அப்பொழுது மேற்படி மாளிகையையும் அதைச் சுற்றியுள்ள இயற்கைக்காட்சிகளையும் பார்த்து ஆனந்த பரவசமடைந்தான். அந்த ஆனந்தப் பெருக்கிலே, ரூஸ்ஸோ, அந்தச் சீமாட்டியிடம் "இதுதான் என் மனத்துக்குப் பிடித்த இடம்" என்று கூறினான். குறிப்பறிந்த அந்தச் சீமாட்டி, மேற்படி மாளிகையை, ஒரு கவிஞன் வசிப்பதற்குரிய இடமாகச் சீர்திருத்தி யமைத்துக் கொடுப்பதாகவும், அதில் சென்று வசிக்கும்படிக்கும் வேண்டிக் கொண்டாள். ரூஸ்ஸோவினிடத்தில் அவ்வளவு பிரேமை அவளுக்கு. அங்கே ரூஸ்ஸோவை வசிக்கும்படி சொன்ன தோடல்லாமல், அந்தச் சீமாட்டி, 'உன்னால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட இந்த இடம் உன்னுடையதுதான்' என்று சொல்லி அதை இவனுக்குச் சுவாதீனப் படுத்தியும் கொடுத்தாள். ஆனால் ரூஸ்ஸோ, இந்த நன்கொடையைச் சலபமாக ஏற்றுக் கொண்டு விடவில்லை.

ஏனென்றால், தனக்குச் சில வாழ்க்கைச் சௌகரியங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு விட்டு, தன் தாய் நாடாகிய ஜினீவாவிலேயே போய் நிரந்தவாசம் செய்யவேண்டுமென்பது இவன் விருப்பம். தாய் நாட்டிலே இவ்வளவு சௌகரியங்களும், இத்தனை சீமான்

1 DEpny.

2 Montmorecy.

சீமாட்டிகளுடைய ஆதரவும் அன்பும் இல்லாமலிருக்கலாம். ஆயினும் அது தன் தாய்நாடு; தான் பிறந்த பூமி. அந்நிய நாட்டிலே ஓர் அரசனாக இருப்பதைக் காட்டிலும் சொந்தநாட்டில் ஒரு குப்பை கூட்டுவோகாக இருப்பது மேலல்லவா? இந்த மாதிரியான மனப்பான்மையுடையவன் ரூஸ்ஸோ.

எனவே, டி'எப்பினே தம்பதிகள், மேற்படி மாளிகையில் சென்று வசிக்குமாறு இவனை அதிகம் வற்புறுத்த வேண்டியதாயிற்று. அவரகளுடைய விசுவாசத்தையும் வேண்டுகோளையும் இவனால் மறுக்க முடியவில்லை. கடைசியில் தன்னுடைய நாற்பத்து நான்காவது வயதில், அதாவது முதன் முதலாக மேற்படி மாளிகையைப் பார்த்த அடுத்த வருஷம்—1756-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 9-ஆம் தேதி—அதில் சென்று குடியேறினான். அதற்கு 'ஆசிரமம்' என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த "ஆசிரம"த்தில் ஒரு துறவி போல் இருந்து தன் வாழ்நாளைக் கழித்துவிட வேண்டுமென்று ரூஸ்ஸோ தீர்மானித்தான். இந்த எண்ணத்தோடுதான் அங்குச் சென்று குடியேறினான். ஆனால் விதி, இவனை வேறு வழியாக இழுத்துக்கொண்டு போகக் காத்துக்கொண்டிருந்தது.

"ஆசிரம"த்தில் ரூஸ்ஸோவுடன், டி'எப்பினே தம்பதிகளும் இன்னும் இரண்டொரு குடும்பத்தினரும் சென்று வசித்தார்கள். சிறிது காலம் எல்லோரும் சர்வசாதாரணமாகப் பழகி வந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில், டி'எப்பினே சீமாட்டிக்கு, நூல்கள் எழுத வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாயிற்று. ரூஸ்ஸோ வினுடைய காற்று வீசியதோ என்னவோ தெரியவில்லை. எந்த மாதிரியான நூல்களை எழுத அவள் ஆசை கொண்டாள்? நாவல்கள்! காதற் சித்திரங்கள்! தினந்தோறும் தான் எழுதுவதை ரூஸ்ஸோவுக்குப் படித்துக்காட்டுவாள். அவளுடைய எண்ணமென்ன வென்றால், "நாம் ரூஸ்ஸோவுக்கு இவ்வளவு வசதிகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறோமே, அவன் ஏன் நம்மை ஒரு பிரபல நூலாசிரியையாக்கக்கூடாது" என்பது

தான். தான் சொல்வதை யெல்லாம் ரூஸ்ஸோ கேட்க வேண்டுமென்று எதிர் பார்த்தான் அந்தப் பணக்காரர் சீமாட்டி. பணக்காரர்களுடைய மனப்பான்மையே இப்படித்தான். ஒருவனுக்கு அற்ப செனகரியத்தைச் செய்து கொடுத்துவிட்டு, அவனைத் தங்கள் சுயநன்மைக்காக எவ்வளவு தூரம் உபயோகித்துக் கொள்ள முடியுமோ, அவ்வளவு தூரம் உபயோகித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். ரூஸ்ஸோ, சுயமரியாதையும் தன்னம்பிக்கையுமுள்ளவன். தனிமையிலே, இயற்கையன்னை யின் திருவடிகளிலே தன் பொழுதை நிம்மதியாகப் போக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே இவன் "ஆசிரம"த் திற்கு வந்தான்; டி'எப்பினே சீமாட்டியினுடைய காதல் நாடகங்களைக் கேட்பதற்காக அல்ல. ஆயினும் பல மாதங்கள் வரை, ரூஸ்ஸோ, இந்த தொந்தரவைப் பொறுமையோடு சகித்துக்கொண்டிருந்தான்.

கடைசியில், டி'எப்பினே சீமாட்டிக்கும் இவனுக்கும் மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டு விட்டது. இதற்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. ரூஸ்ஸோ, தன்னொருத்திக்கே உரியவனென்று டி'எப்பினே சீமாட்டி கருதினாள். வேறு சில சீமாட்டிகள் ரூஸ்ஸோவிடம் வந்து போவதை அவள் விரும்பவில்லை. ரூஸ்ஸோவின் நடவடிக்கைகளில் சந்தேகங் கொண்டாள். ரூஸ்ஸோவும் அவள் மீது சந்தேகங் கொண்டான். சந்தேகம் சந்தேகத்தைத் தானே உண்டுபண்ணும்! டி'எப்பினே சீமாட்டியும் வேறு சிலரும் சேர்ந்துகொண்டு தனக்கு விரோதமாகச் சூழ்ச்சி செய்து வருவதாக ரூஸ்ஸோ கருதிவிட்டான்; தன் நல்ல பெயருக்கும் புகழுக்கும் களங்கம் ஏற்பட்டு விடுமென்று அஞ்சினான். இந்தச் சந்தேகம், இந்த அச்சம் இரண்டும் சேர்ந்து ரூஸ்ஸோவின் பிற்பாதி வாழ்க்கையை மிகவும் பரிதாபகரமாக்கி விட்டன.

டி'எப்பினே சீமாட்டியினுடைய ஆதரவில் இனியும் இருக்க முடியாதென்று சொல்லிவிட்டு, 1757-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் 15-ஆம் தேதி, மாண்ட்மோ ரென்ஸியிலேயே வேரூரிடத்தில் சென்று குடியேறி விட்டான் ரூஸ்ஸோ. "ஆசிரம"த்தில் சுமார் இருபது

மாத கால வாசந்தான்! “கடைசியில் நான் சுதந்திரம் பெற்றேன். இயற்கையினால் எனக்களிக்கப்பட்ட நேர்மையோடும் சுயேச்சையோடும் இனி நான் இருக்கலாம்” என்று கூறினான் ரூஸ்ஸோ, வேறிடத்தில் வந்து குடியேறின பிறகு.

ஆனால், ரூஸ்ஸோ, “ஆசிரம”த்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் உலகத்திற்கு ஒரு நன்மை ஏற்பட்டது. எப்படியென்றால், இந்தக் காலத்தில்தான் இவன் சமுதாய ஒப்பந்தம் என்ற நூலையும், எயிலி என்ற கல்வியைப் பற்றிய நூலையும் எழுதவேண்டுமென்று திட்டம்போட்டு இவைகளுக்கான சில குறிப்புக்களையும் எடுத்து வைத்தான். மற்றும் இந்தக்காலத்தில் ஜூலி அல்லது புதிய ஹெலாய்ஸே என்ற ஒரு காதல் கதையை யும் எழுதினான்.

மாண்ட்மோரென்ஸியில், ரூஸ்ஸோ, புதிதாகக் குடியேறின இடம் இருக்கிறதே அது மகாமோசமான இடம். சிறிய, பழைய வீடு. காற்றோட்டமில்லாத அறைகள். வெளிச்சமே கிடையாது, சுவர்களிலும் தரையிலும் ஒரே ஈரம். வீட்டுக்குள் நுழைந்தாலே ஒரு துர்நாற்றம் வீசும். போதாக்குறைக்கு எலிகள் வேறு இங்கே இல்லற தர்மத்தை ஒழுங்காக நடத்தி வந்தன. ரூஸ்ஸோ, இந்த வீட்டில் குடியேறின சமயம், நல்ல கடுமையான குளிர்காலம், “பேனா முனையிலிருந்து மைசூட உறைந்து போய் விட்டது” என்று இவன் கூறுகிறான். இதனோடு இவனுக்கு நோய் வேறே: வயிற்றுக் கோளாறு. சாதாரணமாக சிந்தனா சக்தி யுடையவர்கள் அஜீரண ரோகத்தினால் அவஸ்தைப் படுவது வழக்கம். இந்தப் பாக்கியம் ரூஸ்ஸோவுக்கும் இருந்தது. ஆனால் இருட்டறையிலே, பணிக்கட்டியின் மத்தியிலே, நோயினால் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டாவது சுதந்திரமாயிருக்கத்தான் இவன் விரும்பினானே தவிர, கழுவப் பெறாத உணவுக் கலயங்களுக்கு மத்தியிலே, அகத்திலே அணுவளவும் அன்பில்லாத பிரபுக்களின் தயவிலே, ஒழுக்கத்தை, பிறப்பித்த கடவுளிடத்திலேயே ஒப்படைத்து விட்டு உலவுகின்ற

சீமாட்டிகளின் அணைப்பிலே வாழ இசைந்தானில்லை. உலகம், இவனைப் பைத்தியக்காரனென்று ஏன் சொல்லாது?

இந்தப் பைத்தியக்கார வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோதுதான். இந்தத் தரித்திர தசையிலேதான், இந்த அஜீரண ரோகத்தினால் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்திலேதான். ஆம், இருட்டும் அழுக்கும் நிறைந்த இந்த வீட்டிலே இருந்துகொண்டு தான், ரூஸ்ஸோ, அடிமைத்தனம் என்னும் அந்தகாரத்திலே ஆழ்ந்து கிடந்த ஐரோப்பிய மகா ஜனங்களுக்கு வெளிச்சம் போலிருந்து வழிகாட்டிய, ஐரோப்பிய ஜன சமுதாயத்தின்மீது படிந்திருந்த மாசுக்களைத் துடைப்பதற்கு ஏதுவாயிருந்த சமுதாய ஒப்பந்தம் என்ற நூலை எழுதினான். எமிலி என்ற கல்வியைப் பற்றிய நூலும் இங்கிருந்த போதுதான் எழுதப்பட்டது.

ரூஸ்ஸோ, இந்தமாதிரி ஒரு கேவலமான வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டு வந்த போதிலும், ஒரு பிரபல எழுத்தாளன் என்ற முறையில் பலர் இவனை வந்து பார்த்து விட்டுப் போனார்கள். மனங்கலந்து பழகிய நண்பர்கள் யாரும் இந்தக் காலத்தில் இவனுக்கு இல்லை; ஆனால் அறிமுகமானவர்கள் அதிகமாயினர். பிரபுக்கள், நாடகாசிரியர்கள், நாவலர்கள். அரசியல் வாதிகள் முதலிய பலர் இவனுடைய நட்பைப் பெற வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு. இந்தப் பாழடைந்து போன வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தனர். பிரெஞ்சு அரசு குடும்பத்தினரும் இங்ஙனம் வந்து கொண்டிருந்தவர்களில் சிலர்.

ரூஸ்ஸோ குடியிருந்த இடத்திற்கு அருகில் லக்ஸம்பர்க் தம்பதிகள்¹ வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் பிரபலமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; பிரபு வமிசத்தினர். லக்ஸம்பர்க் பிரபு, சிறந்த போர் வீரன் என்று புகழ்படைத்திருந்தான். அப்பொழுது

1 Marshal and Madame de Luxembourg.

பிரான்னை ஆண்டு கொண்டிருந்த பதினைந்தாவது லூயி¹ மன்னனுடைய நெருங்கிய நண்பன். இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரபுவினுடைய சிநேகம் ரூஸ்ஸோவுக்கு வலிபக் கிடைத்தது. ஒரு நாள் ரூஸ்ஸோ, தன் வீட்டில் ஏதோ அலுவல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், மேற்படி லக்ஸம்பர்க் சீமான், தன் பரிவாரங்களுடன் திடீரென்று காட்சியளித்தான். ரூஸ்ஸோ திகைத்துப் போய், தன் எளிய வாழ்க்கையை, ஒரு பிரபு, நேரில் பார்க்க நேரிட்டுவிட்டதே என்று வருத்தப்பட்டான். ஆனால் அந்த லக்ஸம்பர்க் பிரபு கொஞ்சம் இளகிய மனம் படைத்தவன், “ரூஸ்ஸோவைப் போன்ற ஒரு தத்துவஞானி, இந்த மாதிரி கேவலமாக வரழ்ந்து கொண்டிருப்பது பிரெஞ்சு மக்களுக்கே கேவலம்” என்று கருதி, தன் மாளிகையிலேயே ஒரு தனியான இடத்தை ஒதுக்கி அதில் வந்து வசிக்கும்படி ரூஸ்ஸோவை வற்புறுத்தினான், ரூஸ்ஸோவும் இதனை மறுக்க இயலாதவனாய், மேற்படி இடத்திற்குத் தன் வாசஸ்தலத்தை மாற்றிக்கொண்டான்,

இதிலிருந்து, லக்ஸம்பர்க் தம்பதிகளுக்கும் ரூஸ்ஸோவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. லக்ஸம்பர்க் தம்பதிகள் மூலம் வேறு பல சீமான் சீமாட்டிகளும் ரூஸ்ஸோவிடம் வந்து போக ஆரம்பித்தார்கள். அவர்கள் இவனுக்கு அளித்த காணிக்கைப் பொருள்களும் பாராட்டு மொழிகளும் எண்ணிறந்தன. ஆனால் ரூஸ்ஸோ, இவைகளையெல்லாம் கண்டு மயங்கிப் போய் விடவில்லை; தன் வாழ்க்கை அந்தஸ்தையும் உயர்த்திக் கொள்ளவில்லை. எப்பொழுதும் போல் இவன் அக்கம் பக்கத்திலுள்ள கிராமவாசிகளிடம் சென்று பழகிக்கொண்டிருந்தான்; அவர்களுக்கு ஏதேனும் உதவி தேவையானால் உடனே சென்று செய்வான். “பணக்கார கோஷ்டியினர் எனக்குக் காட்டிய தூப தீபங்களினின்று எழுந்த புகையானது என் மண்டைககுள் ஏறி என் அறிவை மயக்கிவிடவில்லை” என்று இவன் ஓரிடத்தில் கூறுகிறான். இன்னோரிடத்தில்

1 Louis XV 1710-1774,

சொல்கிறான்: " பெரிய மனிதர்களென்று சொல்லப் படுகிறார்களே அவர்களை நான் வெறுக்கிறேன். அவர்களுடைய ஆடம்பரம், கல் நெஞ்சம், விருப்பு வெறுப்புக்கள், அற்பத்தனம், மற்ற துர்க்குணங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றையுமே வெறுக்கின்றேன். அவர்களை நான் அதிக கேவலமாகக் கருதாமலிருந்தால் அவர்கள் மீது இன்னும் குறைவாக துவேஷம் பாராட்டியிருப்பேன். இந்தமாதிரி மனப்பான்மையுடன்தான் நான் மாண்ட்மோரென்ஸி மாளிகையில் சென்று வசித்தேன். அந்த மாளிகையின் சொந்தக்காரர்களைப் பார்த்தேன். அவர்களிடம் நேசங்கொண்டேன், ஆம், அவர்களை நேசித்தேன். 'என் உயிருள்ள வரையில், முழு மனத்துடன் முழு பலத்துடன் அவர்களை நேசிப்பேன். அவர்களுக்காக நான் என் உயிரைக் கொடுப்பேன் என்று சொல்ல மாட்டேன். ஏனென்றால், என்னுடைய தற்போதைய ஸ்திதியில் அது மிகவும் அற்பமான கொடையாகும். ஆனால் என் மனப்பூர்வமாக நான் எதை விரும்புகிறேனோ அதை, அதாவது வருங்கால சந்ததியாரிடம் நான் எதிர்பார்க்கிற நன்மதிப்பைக்கொடுப்பேன். எதிர்கால சந்ததியார் எனக்கு நிச்சயம் நன்மதிப்பைக் கொடுப்பர். அவர்கள் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். ஏனென்றால் அந்த நன்மதிப்பைப்பெற நான் உரியவன், வருங்காலத்தார், எப்பொழுதுமே, நிகழ்காலத்தைப் பற்றி நியாயமாக நடந்து கொள்வார்களாதலால், எனக்குரிய மதிப்பை எனக்கு அளிப்பர் என்பது நிச்சயம். "

லக்ஸம்பர்க் தம்பதிகளும் ரூஸ்ஸோவை முழு மனத்துடன் நேசித்து இவனுக்கு வேண்டிய எல்லாச் சௌகரியங்களையும் செய்து கொடுத்தார்கள். இங்ஙனம் இருசார்பினரும் பரஸ்பரம் பிரீதியுடன் நடந்து கொண்ட போதிலும், ரூஸ்ஸோ, எப்பொழுதுமே தன் சுயமரியாதையை இழந்து விடுகிற மாதிரி நடந்து கொண்டது கிடையாது. பணக்காரர்கள் முன்னிலையில் பல்லிளிக்கவோ, இறந்து போன ஜீவகளையை உயிர்ப்பித்து முகத்தில் கொண்டுவந்து காட்டவோ இவனுக்குத் தெரியாது. லக்ஸம்பர்க் தம்பதிகள் இவனை

நேரில் சாப்பிடக் கூப்பிட்டாலொழிய அவர்களுடன் சென்று சாப்பிடமாட்டான். ஒரு சமயம் தெரியாததன மாகவோ அல்லது வேறு ஜோலிகள் காரணமாகவோ இவனைச் சாப்பாட்டுக்கு வரும்படி ஒரு வேலைக் காரன் மூலம் சொல்லி அனுப்பினார்கள். போகவே இல்லை ரூஸ்ஸோ. காத்துப்பார்த்தார்கள் லக்ஸம்பர்க் தம்பதிகள். காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். மறுநாள் ரூஸ்ஸோவிடம் வந்து மன்னிப்புக கேட்டுக் கொண்டு கூடவே போஜனத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். இ.:தொரு சிறிய விஷயந்தான். ஆனால் ரூஸ்ஸோ, இதில் தன் மனிதத்தன்மையோடு பிரகாசிக்கிறானில்லையா?

லக்ஸம்பர்க் தம்பதிகளின் ஆதரவில் வசித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான், இவனுடைய ஜூலி என்ற காதல் கதையும், எமிலி என்ற கல்வியைப்பற்றிய நூலும், சமுதாய ஒப்பந்தம் என்ற அரசியல் நூலும் வெளியாயின. இவற்றின் வெளியீட்டுக்கு லக்ஸம்பர்க் சீமாட்டி பெரிதும் துணை செய்தாள்.¹

1 இந்த நூல்கள் வெளியான தேதி விவரம்:
ஜூலி-பிப்ரவரி 1761. எமிலி-மே 1762
சமுதாய ஒப்பந்தம்-மே 1762

கல்வியைப் பற்றிய அரிய நூல்

எமிலி என்ற நூலில், சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு எத்தகைய கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டுமென்பதைப்பற்றிச் சவிஸ்தாரமாக எழுதியிருக்கிறார் ரூஸ்ஸோ. இவனுடைய காலத்தில் போதிக்கப்பட்ட கல்வியானது, ஜனங்களை மனித நிலைக்குக் கொண்டு போகாமலிருப்பதைப் பார்த்து மனம் புழுங்கிப் போய்தான் இவன் இந்த நூலை எழுதினான். இதனைக் கையெழுத்துப் பிரதியாக ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு மட்டும் இவனுக்கு மூன்று வருஷங்கள் பிடித்தன. கல்வியைப்பற்றிப் பொதுவாக ரூஸ்ஸோ கொண்டுள்ள அடிப்படையான சில கருத்துக்களைத் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, இந்த நூலிலிருந்து சில பகுதிகளை மூன்றாவது அனுபந்தத்தில் சுருக்கித் தந்திருக்கிறோம்.

எமிலி வெளியானபோது ரூஸ்ஸோவுக்கு வயது ஐம்பது. தனது அனுபவங்களை யெல்லாம் திரட்டியே இதில் கொடுத்திருக்கிறார். அப்படித் திரட்டிக்கொடுப்பதற்கான அனுபவமும் தகுதியும் இவனுக்கு இருந்திருக்கின்றன என்பதைமட்டும் நாம் இங்கு ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

எமிலி, பிற்காலத்திலே, அதாவது பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டிலே ஐரோப்பாவில் வகுக்கப்பட்ட பல கல்வித்திட்டங்களுக்கெல்லாம் அஸ்திவாரமாயிருந்தது. அநேக நாட்டு அரசாங்கங்கள், இதில் கூறப்பட்டுள்ள கல்விமுறையை ஏறக்குறைய அப்படியே பின்பற்றின. கல்வியைப் பற்றிப் பிற்காலத்திலே

எழுதியுள்ள பல அறிஞர்களும் இவனுடைய நூலி-
லிருந்து அநேக கருத்துக்களை யெடுத்துக் கையாண்-
டிருக்கின்றனர். ருஷ்ய அறிஞனாகிய டால்ஸ்ட்டாய்,¹
இந்த எமில்லியில் கூறப்பட்டுள்ள திட்டப்படியே, தன்
குழந்தைகளுக்குக் கல்வி போதிக்க ஏற்பாடு செய்தான்
என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

பிற்காலத்தில் இந்த நூல் இவ்வளவு பிரபல-
மடைந்த போதிலும், இது வெளியான காலத்தில்
இதன் ஆசிரியனை ரூஸ்ஸோமீது அறிஞர்கள்
எவ்வளவு பொருமைப்பட்டார்கள்! சம்பிரதாயத்திலே
தோய்ந்து கிடந்த சமுதாயமானது இவனை எவ்வளவு
துன்புறுத்தியது! கடவுளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் தரகர்-
களாயிருந்துகொண்டு பொருள் சம்பாதித்த புரோகி-
தர்கள், இந்த எமில்லியில் கூறப்பட்ட புதிய கருத்துக்-
களைக் கண்டு எவ்வளவு நடுங்கிப்போனார்கள்! இவனைப்-
பழிதீர்க்க வேண்டுமென்று எவ்வளவு பாடுபட்டார்கள்!

எமிலி வெளியான இரண்டாவது வாரம், பிரெஞ்சு
பார்லிமெண்ட், பாரிஸில் கூடி, இந்த நூலைப் பகிரங்க
மாக எரிக்க வேண்டுமென்றும், இதனை யாரும் படிக்க
விடக்கூடாதென்றும், இதன் ஆசிரியனை ரூஸ்ஸோவை
உடனே கைது செய்யவேண்டுமென்றும் உத்தரவு
போட்டது. இதன் பிரகாரம் 1762-ஆம் வருஷம் ஜூன்
மாதம் 11-ஆம் தேதி—அதாவது புத்தகம் வெளியான
இருபத்தோராவது நாள்—பாரிஸிலுள்ள நீதி மன்றத்-
திற்கு முன்னால் எமிலி பகிரங்கமாகத் தீயிட்டுக்
கொளுத்தப்பட்டது.

லக்ஸம்பர்க் தம்பதிகள், பிரெஞ்சு பார்லிமெண்ட்
உத்தரவை ரூஸ்ஸோவுக்கு உடனே தெரிவித்து
பிரெஞ்சு எல்லையிலிருந்து வேறெங்கேனும் சென்று
விடும்படியோசனை கூறினார்கள். அதற்கு வேண்டிட
ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்கள். அப்படியே ரூஸ்ஸோ,
என்றைய தினம் பாரிஸில் எமிலி எரிக்கப்பட்டதோ

1 Leo Tolstoy 1828—1910,

அன்றைய தினம் —1762-ஆம் வருஷம் ஜூன் மாதம் 11-ஆம் தேதி—லக்ஸம்பர்க் தம்பதிகள் முதலிய எல்லா ரிடமும் விடை பெற்றுக்கொண்டு விடியற்காலை நான்கு மணிக்கு அரசாங்க அதிகாரிகள் எவருக்கும் தெரியாமல் மாண்ட்மோரைன்ஸியைவிட்டு வெளியேறிவிட்டான். மறுநாள் காலை ஸ்விட்ஜர்லாந்து எல்லையை மிதித்தான்; கீழே குனிந்தான்; மண்ணை முத்தமிட்டான்! “என் சுதந்திர நாடே! அடைக்கலம்” என்று கதறினான். கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது.

ஆனால் ‘சுதந்திர ஸ்விட்ஜர்லாந்து’ இவனைச் சும்மா விடவில்லை, பாரிஸைப் பின்பற்றி ஸ்விட்ஜர்லாந்திலுள்ள ஜினீவா, பெர்ன், நியூஷாட்டெல்¹ முதலிய ஊர்களும் எமிலியைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தின; தங்கள் தங்கள் நகர எல்லைக்குள் ரூஸ்ஸோ வரக்கூடா தென்று தடை உத்தரவும் விதித்தன ரூஸ்ஸோவைச் சித்த சுவா தீனமில்லாதவன் என்று சொன்னவர்கள், தங்கள் சித்தத்தையே இழந்து விட்டார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. “ஐரோப்பா முழுவதிலும் எனக்கு விரோதமான ஒரு சாபக்குரல் எழுந்தது. எவ்வளவு ஆக்ரோஷத்துடன் அஃது எழுந்தது தெரியுமா? இதற்குமுன் எப்பொழுதுமே இந்த மாதிரி உண்டானது கிடையாது. என்னை ஒரு மதத்துவேஷியாக, நாஸ்திகனாக, பைத்தியக்காரனாக, காட்டு மிருகமாக, ஓநாயாகக் கருதிவிட்டார்கள் ஜனங்கள். என்னை வேட்டையாடித் தீர்த்துவிட வேண்டுமென்று உலகத்திற்கு ஒர் ஆசை தோன்றிவிட்டாற்போலிருக்கிறது” என்று புண்பட்ட மனத்தோடு கூறுகிறான் ரூஸ்ஸோ.

கடைசியில் பாய் டி லா ரூர்² என்ற ஒரு சீமாட்டியினுடைய ஆதரவின் பேரில் ப்ருஷ்யா தேசத்தின் எல்லையிலுள்ள மோட்டியர்ஸ்³ என்ற ஊரை அடைந்து அங்கே ஒரு சிறிய வீட்டில் குடியேறினான். சுமார் முப்பத்தெட்டு மாதகாலம் இந்த வீட்டிலே வாசஞ்செய்து

1 Berne, Neuchatel.

2 Boy de la Tour.

3 Motiers.

கொண்டிருந்தான். இங்கே பல பேருடைய நட்பு இவனுக்குக் கிடைத்தது. எந்தெந்த ஊர்களில் இவனுடைய நூல் நெருப்புக்கிரையாயிற்றோ அந்தந்த ஊர்களிலிருந்தே அநேகர் வந்து இவனைக் கண்டு பேசிப் போனார்கள். அவர்களுடைய ஆதரவும் அன்பும் இவனுக்குக்கிடைத்தன. இங்ஙனம் வந்து இவனுக்கு மரியாதை செலுத்திவிட்டுப் போனவர்களில் ஜேம்ஸ் பாஸ்வெல்¹ என்பவனும் ஒருவன். இவன் ஆங்கிலப் பேரறிஞனாகிய ஸாமியல் ஜான்ஸன்² என்பவனுடன் கூடவே இருந்து பழகியவன்; அவனைப்பற்றி ரசமான ஒரு நூலும் எழுதியிருக்கிறான், இப்படிப்பட்டவன் ரூஸ்ஸோவை, மோட்டியர்ஸில் வந்து பார்த்து, தன் வாழ்வைப் பண்படுத்திக் கொள்வதற்கான பல யோசனைகளை இவனிடமிருந்து கேட்டுக்கொண்டு போனான்.

மோட்டியர்ஸ், இயற்கை வளம் நிறைந்த ஒரு கிராமம். ரூஸ்ஸோ, இங்குப் பலவாறு சுற்றித் திரிந்தான். செடி கொடிகளைப்பற்றித்தான் கொண்டிருந்த அறிவை விருத்தி செய்துகொண்டான். உணவு விஷயத்திலும், உடை விஷயத்திலும், பிரதியொரு மனிதனுக்குப் பரிபூரண சுதந்திரம் இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்தைத் தன்சொந்தவிஷயத்தில் அனுஷ்டானத்திற்குக்கொண்டு வந்தான். ஓர் அர்மீனியனைப்போல் உடை உடுத்திக்கொண்டான். இந்த உடை மாற்றத்திற்குத் தகுந்தாற்போலவே பேச்சு வார்த்தைகளைக்கூட மாற்றிக் கொண்டான். அர்மீனிய சம்பிரதாயப்படி, யாரையாவது நண்பர்களை முதன் முதலாகச் சந்திக்கிறபோது 'ஸலாம் அலைகும்' என்றே சொல்வான். கற்பனை உலகத்திலே வாழ்கிறவர்கள் இந்த நிலவுலகத்தைப் பொறுத்த மட்டில் விநோத புருஷர்களாகவே இருக்கிறார்கள்!

1 James Boswell 1740-1795

2 Samuel Johnson 1709-1784

8. அஸ்தமன வாழ்க்கை

ரூஸ்ஸோ “இரண்டு புரட்சிகளுக்கு விதை போட்ட வன்” என்று சொல்வதுண்டு. ஒன்று, அமெரிக்கப் புரட்சி; மற்றொன்று பிரெஞ்சுப் புரட்சி. 1776-ஆம் வருஷம் ஜூலை மாதம் 4-ஆம் தேதி அமெரிக்கா—அதாவது இன்று அமெரிக்கா ஐக்கிய நாடுகள் என்று எந்தப் பிரதேசத்தை அழைக்கிறோமோ அஃது—இங்கிலாந்தினின்று பிரிந்து சுதந்திரக் கொடி நாட்டியது. அப்பொழுது அது, தன் சுதந்திரப் பிரகடனத்தை வெளியிட்டது. அந்தப் பிரகடனத்தில் பின் வரும் வாசகங்கள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன:-

“எல்லா மனிதர்களும் பிறக்கிறபோது சமமாகவே பிறக்கிறார்கள். அப்படிப் பிறக்கிற போதே சிருஷ்டி கர்த்தரான கடவுள், அவர்களுக்கு, பிறரிடம் பராதினப்படுத்த முடியாத உரிமைகளை அளிக்கிறார். இந்த உரிமைகளில், உயிர் வாழ்தல், சுதந்திரமாயிருத்தல், சந்தோஷகரமான வாழ்க்கையை நாடிச் செல்லுதல் ஆகியவை சேர்ந்திருக்கின்றன.”

இங்ஙனமே பிரெஞ்சுப் புரட்சியின்போது—1789-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்ட் மாதம் 4-ஆம் தேதி—பிரெஞ்சு தேசிய சபை கூடி, மனித உரிமைகளைப் பற்றிய சாஸனத்தை வெளியிட்டது. அதன் முதல் மூன்று பிரிவுகள் வருமாறு:-

1. மனிதர்கள் பிறக்கிறபோது உரிமையோடும் சமமாகவும் பிறக்கிறார்கள். அப்படியே உரிமையோடும் சமமாகவும் தொடர்ந்து வாழ்கிறார்கள். ஆதலால் அவரவர்களுடைய உபயோகத்தைப் பொறுத்தே சமுதாயத்தில் வேற்றுமைகள் இருக்கலாம்.

2. மனிதனுடைய இந்த இயற்கையான தும் மாற்ற முடியாததுமான உரிமைகளைக் காப்பாற்றுவதுதான் எல்லா அரசியல் சேர்க்கைகளின் நோக்கமாகும். சுதந்திரம், சொத்து, பாதுகாப்பு, அடக்கு முறையை எதிர்த்து நின்றல் ஆகிய இவையே இயற்கையான உரிமைகளாகும்.

3 அரசுக்கு மூல காரணமா யிருப்பது ஜனசக்தியே. இந்த ஜனசக்தியிலிருந்து தெளிவாகப் பிறவாத எந்தவிதமான அதிகாரத்தையும், எந்த தனிப்பட்ட மனிதரோ, அல்லது தனிப்பட்ட மனிதர்களடங்கிய ஒரு சங்கமோ பிரயோகஞ் செய்யக்கூடாது.

இந்த இரண்டு சுதந்திரப் பிரகடனங்களிலும் காணப்படுகிற மேற்கண்ட வாசகங்கள், ரூஸ்ஸோ எழுதிய சமுதாய ஒப்பந்தத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. இதனாலேயே "இரண்டு புரட்சிகளுக்கு விதை போட்டவன்" என்று இவன் அழைக்கப்படுகிறான்.

எயிலி எந்தச் சமயத்தில் வெளியாயிற்றோ ஏறக்குறைய அதேசமயத்தில்தான் சமுதாய ஒப்பந்தமும் வெளியாயிற்று. இது வெளியானதும், ஐரோப்பிய ஜன சமுதாயத்தில் ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது. "உலக சரித்திரத்திலேயே ஒரிரண்டு நூல்களைத் தவிர, ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தத்தைப்போல் வேறெந்த நூலும் ஜனங்களின் இருதயத்தில் ஆதிக்கஞ் செலுத்தவில்லை" யென்று ஒருவன் கூறுகிறான். இதன் ஆரம்ப வாசகமே எவ்வளவு கம்பீரமாயிருக்கிறது பாருங்கள்; "மனிதன் சுதந்திரமுள்ளவனாகவே பிறக்கிறான்; ஆனால் பிறகு அவன் எங்கும் கட்டுண்டு கிடக்கிறான்." இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த இந்த நூலில் அடங்கியுள்ள சில கருத்துக்களைச் சுருக்கமாக நான்காவது அனுபந்தத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளோம்.

சமுதாய ஒப்பந்தம் வெளியானதும், அஃது, எமிலியைப் போன்ற கதியையே அடைந்தது. எந்த ஜினீவாவை ரூஸ்ஸோ தன் மனப்பூர்வமாக நேசித்தானோ அந்த ஜினீவாவே, இந்தச் சமுதாயஒப்பந்தத்தை எரித்ததென்று சொன்னால் அதனை இவனால் தாங்க முடியுமா? தவிர, இவனைப் பகிஷ்கரித்தும் விட்டது அது. இதனால் ரூஸ்ஸோ, ஜினீவாவின் பிரஜா உரிமையை நிராகரித்து விட்டான். தன் விஷயத்தில் இழைக்கப்பட்ட அநீதியைக் கண்டித்து, ஜினீவா அரசாங்கத்தை நோக்கியும் அதன் செயலை ஆதரித்து வந்த பிரபுக்களை நோக்கியும் அநேக கடிதங்கள் எழுதினான் : காரசாரமான இந்தக் கடிதங்கள் மலைக் கடிதங்கள்¹ என்ற பெயருடன் 1764-ஆம் வருஷம்—அதாவது ரூஸ்ஸோவின் ஐம்பத்திரண்டாவது வயதில்—நூல் வடிவமாக வெளியாயிற்று. இஃது இன்னும் அதிகமான விரோதிகளை இவனுக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது.

ரூஸ்ஸோ, மோட்டியர்ஸில் இருந்த காலத்தில் லக்ஸம்பர்க் சீமானும் வாரென்ஸ் சீமாட்டியும் இறந்து போனதாகச் செய்தி கிடைத்தது. இஃது இவனுக்கு இன்னும் அதிகமான பயத்தை உண்டு பண்ணி விட்டது. தனக்கு ஆறுதல் சொல்வார் எவருமில்லை யென்பதையும், தன் தனிமையையும் இன்னும் அதிகமாக உணர்ந்தான். தவிர, இந்தச் சமயத்தில், இவனுடைய நூல்களில் சொல்லப்பட்டிருந்த சில வாக்கியங்களைத் தனித் தனியாகப் பிய்த்தெடுத்து அவைகளை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு இவனைத் தாக்கினர் சிலர். இவனுக்கு எதிர்ப்புக காட்டுகிற முறையில் அநேக நூல்கள் வெளியாகத் தலைப்பட்டன. இவனுடைய சமகாலத்தவனும் பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்குக் காரணர்களென்று கருதப்படுகிற இருவர்களுள்² ஒருவனுமான வால்ட்டேர்³, இவனைப் பகிரங்கமாகத் தாக்க ஆரம்பித்தான்.

1 Letters from the Mountain.

2 ரூஸ்ஸோவும் வால்ட்டேரும்.

3 Voltaire 1691-1778.

இருவரும் சமுதாய ஊழல்களைக் களையவேண்டுமென்கிற ஒரே லட்சிய முடையவர்களாயிருந்த போதிலும், ஆரம்பத்திலிருந்தே இருவருக்குமிடையில் பரஸ்பரம் பொருமையும் பகைமையும் நிலவியிருந்தன. வால்ட்டேர், பணக்காரர்களோடு கை குலுக்கிக்கொண்டிருப்பதை ரூஸ்ஸோ விரும்பவில்லை; ரூஸ்ஸோ, ஏழைகளுக்கு மத்தியில் உழன்றுகொண்டிருப்பதை வால்ட்டேர் விரும்பவில்லை. ஆனால் நடு நிலைமையோடு பார்க்கிறபோது, ஆரம்பத்தில் சிறிது காலம் வரையிலாவது வால்ட்டேரை, ரூஸ்ஸோ மதிப்புடனேயே பேசி வந்திருக்கிறான்; வால்ட்டேர்தான், ரூஸ்ஸோவைப் பரிசாசு தோரணையிலே நடத்தி வந்திருக்கிறான். 1755-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மாதம், போர்த்துகல் தேசத்திலுள்ள லிஸ்பன் நகரத்தில் பெரிய பூகம்பம் உண்டாயிற்று, ஆயிரக் கணக்கான பேர் மாண்டுபோயினர். இது கடவுளின் திருவுளத்திற்குச் சம்மதமோ என்கிற மாதிரியான கருத்துக்களைப் புகுத்தி, வால்ட்டேர், 1756-ஆம் வருஷம் ஒரு கவிதை இயற்றி வெளியிட்டான். இதனைத் தாக்கி எழுதினான் ரூஸ்ஸோ. இது லிருந்து இருவரும் அதிகமாகத் துவேஷிக்கத் தலைப்பட்டனர். இஃதொரு வருந்தத் தக்க சம்பவம்.

ஒரு சமுதாயத்தின் சிந்தனை சக்தியைத் தூண்டிவிட்ட மகான்கள் என்று யாராரை நாம் போற்றி வருகிறோமோ அவர்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையைச் சிறிது உட்பிரவேசித்துப் பார்த்தோமானால், பொருமைத்தீ என்பது அணையாமலிருந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம், இவர்களிற் பலர் ஒரே காலத்தில், ஒரே நாட்டில், ஒரே லட்சியத்திற்காகப் பாடுபடுகிறார்கள்; ஆனால் ஒருவருக் கொருவர் பகைத்துக்கொண்டே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். என்ன ஆச்சரியம்? ரூஸ்ஸோவுக்கும் வால்ட்டேருக்கும் பகைமை! இத்தலியின் மேன்மைக்காக ஒரே காலத்தில் பாடுபட்ட மாஜினி, காரிபால்டி, காவர்¹ ஆகிய மூவருக்குள்ளும் பகைமை!

பலரும் பல முகங்களிலிருந்து தாக்கத் தொடங்கி விட்டதைக் கண்டு ரூஸ்ஸோவின் உள்ளம் கலங்கி

1 Mazzini: 1805-1872; Caribaldi: 1807-1872; Cavour: 1810-1861.

விட்டது. தன்னைச் சுற்றிச் சூழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதாக இவன் மருண்டுபோய்விட்டான்; எல்லோரையும் தன் எதிரிகளாகக் கருதிவிட்டான். போதாக் குறைக்கு இவனுடைய எளிய தன்மையைக் கண்டும், இவனுடைய சத்துருக்கள் சிலருடைய போதனையினாலும் இவனை, மோட்டியர்ஸ் வாசிகள், அடிக்கடி பரிகசிக்கத் தொடங்கினார்கள்; இவன் வசித்துக்கொண்டிருந்த வீட்டிலே கல்லெறிந்து வேடிக்கை பார்த்தார்கள்; சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் இவனை ஒரு பைத்தியக்காரனாகக் கருதி நடத்தினார்கள்.

இனி, மோட்டியர்ஸில் இருக்கக் கூடா தென்று ரூஸ்ஸோ தீர்மானித்து விட்டான். சில நண்பர்களுடைய உதவியின் பேரில், சமீபத்திலிருந்த செயிண்ட் பீரே¹ என்ற இயற்கையழகு நிரம்பிய ஒரு தீவில் சென்று வசித்தான். இங்குச் சுமார் ஆறு வார காலம் மன நிம்மதியுடன் தங்கினான். “மனோம்மியமான இந்த இடத்திலேயே என் வாழ்நாளை முடித்துவிடத் தீர்மானித்தேன். ஆனால் என் நண்பர்கள் என்னை இங்கு நிம்மதியாக விட்டுவைப்பார்களா என்ற பயம் மட்டும் எனக்கிருந்தது. ஏறக்குறைய இரண்டு மாத காலந்தான் இந்தத் தீவில் நான் கழித்தேன். சுயேச்சையாக என்னை விட்டிருந்தால் இங்கே இரண்டு வருஷமல்ல, இரண்டு நூற்றாண்டுகளல்ல, சாசுவதமாகவே வசித்துக் கொண்டிருப்பேன். ஒரு க்ஷணங்கூட எனக்குச் சலிப்புத் தட்டியிராது.....இந்தக் காலத்தில் உலக நன்மைக்காக எந்த நூலையும் எழுத எனக்கு உத்தேசமில்லை. ஆனால் என் சொந்த சந்தோஷத்திற்காக, ஐரோப்பானிலுள்ள செடி கொடிகளையெல்லாம் பற்றி விஸ்தரித்து, தாவர நூலொன்று எழுத வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டிருந்தேன். ஆசைப்பட்டேனே தவிர என் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. இங்கே நான் கழித்த இரண்டு மாத காலமுந்தான், என் வாழ்க்கையிலேயே மிகவும் சந்தோஷகரமான பாகம்” என்று இந்தக் காலத்தை வருணிக்கிறான் ரூஸ்ஸோ.

1 Saint Pierre Island.

ரூஸ்ஸோ பயந்தபடி, இந்த இடத்திலே நிம்மதியாக விட்டுவைக்க விரும்பவில்லை இவனுடைய அரசியல் விரோதிகள் இவனை. இந்தத் தீவிலே இனி இவன் வசிக்கக் கூடாதென்று பெர்ன் நகரசபை—இந்த நகரசபை எல்லைக்குள்ள்தான் மேற்படி தீவு இருந்தது—தடை உத்தரவு போட்டுவிட்டது. இனி என்ன செய்வது? எங்கே போவது? ஏற்கனவே டேவிட் ஹ்யூம்¹ என்பவன் இங்கிலாந்திலே வந்து தங்கியிருக்கும்படி இவனுக்கு அழைப்பு அனுப்பியிருந்தான். ஹ்யூம் பிரசித்திபெற்ற ஒரு தத்துவ ஞானி; சரித்திராசிரியன்; ரூஸ்ஸோவின் எழுத்து வன்மையில் ஈடுபட்டவன். இதன் காரணமாக இருவருக்கும் கடிதப் போக்குவரத்து நடந்துகொண்டிருந்தது. ரூஸ்ஸோவின் பரிதாப நிலைமையைக் கேள்வியுற்று ஹ்யூம் எப்படியாவது இங்கிலாந்துக்கு வந்துவிட வேண்டுமென்றும். தான் எல்லாச் செளகரியங்களையும் செய்து கொடுப்பதாகவும் இவனுக்கு எழுதியிருந்தான். இந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு இங்கிலாந்துக்குச் செல்லுமாறு நண்பர்கள் ரூஸ்ஸோவை வற்புறுத்தினார்கள். அப்படியே ரூஸ்ஸோ பாரிஸ் வழியாக இங்கிலாந்துக்குச் சென்றான்.

பாரிஸில் தங்கியிருந்த ஓரி ரண்டு நாட்களும் இவனுக்கு ராஜோபசாரங்கள் நடைபெற்றன. ரூஸ்ஸோவை ஒருமுறை கண்ணால் பார்த்துவிடவேண்டுமென்று எத்தனையோ பேர் வந்து பார்த்துப் போனார்கள், இவனை அழைத்துக்கொண்டு போக டேவிட் ஹ்யூமே நேரில் பாரிஸுக்கு வந்திருந்தான்.

இருவரும் 1766-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 13-ஆம் தேதி லண்டன் அடைந்தனர். அப்போது ரூஸ்ஸோவுக்கு வயது ஐம்பத்துநான்கு. சிறிது காலங்கழித்து தெரேஸேயும் வந்து இவனுடன் சேர்ந்து கொண்டாள்.

ரூஸ்ஸோ லண்டனுக்கு வந்திருக்கிறான் என்பதைக் கேள்வியுற்ற ஆங்கில அறிஞர்கள் பலர் சந்தோஷப்

1 David Hume 1711-1776.

பட்டனர். பத்திரிகைகள் இவன் வரவைப்பற்றி விஸ்தரித்து எழுதின. அரசு பரம்பரை உள்ளிட்ட பிரபலஸ்தர் பலர் சென்று இவனைப் பார்த்துப் பேசினர்; வியந்து பாராட்டினர். ஆனால் ஒரு சிலர் இவனைத் தாக்க ஆரம்பித்தார்கள். இவர்களில் முக்கியமானவர் எட்மண்ட் பர்க்கும்¹ ஸாம்யல் ஜான்ஸனுமாவார்கள். ஜான்ஸன், ரூஸ்ஸோ மீது கொண்ட பொருமையின் காரணமாகவோ என்னவோ இவனை இழிவாகவே பேசிவந்தான். "மனிதர்களிலே மிகக் கேவலமானவன் இந்த ரூஸ்ஸோ. இவன் ஒரு போக்கிரி. இவனைச் சமுதாயத்திலிருந்து விரட்டியடிக்கவேண்டும். மூன்று நான்கு தேசத்தினர் இவனைப் பிரஷ்டம் செய்து விட்டனர். இப்படிப்பட்டவன் நம் நாட்டில் பாதுகாப்புப் பெறுவது நமக்குப் பெரிய அவமானம்" என்று ஜான்ஸன் கூறுகிறான் ஒரிடத்தில். படித்த அறிஞர்களின் மனப்பான்மையைப் பாரத்தீர்களா?

டேவிட் ஹ்யூமினுடைய முயற்சியின் பேரில் ஸ்டாபோர்ட்ஷையிலுள்ள வூட்டன்² என்ற ஊரில் ரூஸ்ஸோ தன் துணைவியாகிய தெரேஸையுடன் ஒரு சிறு வீட்டில் வசிக்கத் தொடங்கினான். ஆனால் துரதிருஷ்ட வசமாக ஹ்யூமுக்கும் இவனுக்கும் பெரிய மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டுவிட்டது. கொலை செய்துவிடவே ஹ்யூம், தன்னை இங்கிலாந்திற்கு அழைத்து வந்திருப்பதாகக் கருதி விட்டான் ரூஸ்ஸோ. இதற்கு இவனுடைய சித்தப் பிரமைதான் காரணமென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இவனுக்கும் ஹ்யூமுக்கும் சமரஸம் செய்துவைக்கச் சில நண்பர்கள் முயற்சி செய்தார்கள். பலனில்லை. மனஸ்தாபம் முற்றிவிட்டது. இருவரும் தங்கள் தங்கள் பேனா முனைகளின் மூலம் தாக்கிக்கொண்டார்கள். இப்படி அறிஞர்கள் பரஸ்பரம் தாக்கிக்கொள்வது ஆங்கில இலக்கிய உலகில் பெரிய அதிர்ச்சியை உண்டாக்கிவிட்டது. கடைசியில் ரூஸ்ஸோ தனது

1 Edmund Burke 1729-1797. பிரபல பிரிட்டிஷ் ராஜ தந்திரி, பெரிய நூலாசிரியனுங் கூட.

2 Wootton in Staffordshire.

உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடும் என்ற பிரமை பிடித்தவனாய் 1767-ஆம் வருஷம் மே மாதம் கடைசி வாரத்தில் பிரான்ஸ் வந்து சேர்ந்தான். சுமார் பதினைந்து மாத காலத்தோடு இவனுடைய இங்கிலாந்து வாழ்வு முடிந்தது.

பிரான்ஸிற்கு வந்த பிறகு, சுமார் பத்து வருஷ காலத்திற்கு மேலாக பாரிஸ் மாநகரில் தெரேஸே சகிதம் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். இந்தக் காலத்தில் சம்பாஷணைகள் என்ற நூலையும், சிந்தனைகள் என்ற நூலையும் எழுதினான். சம்பாஷணைகள் என்ற நூலில், தான் ஒரு நிரபராதி என்று ருஜுப்படுத்திக் காட்டுகிறான். ஏனென்றால், தன்னைச் சுற்றி ஒரு பெரிய சூழ்ச்சி நடைபெறுவதாக இவன் மருண்டு கிடந்தான். இதற்கேற்றாற்போல் இவனுக்கு ஆதரவு அளித்து வந்த பழைய நண்பர்கள், ஒருவர்பின் ஒருவராகப் பின் வாங்கிக்கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். யாரைப் பார்த்தாலும் ஒரு சந்தேகம், ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது இவனுக்கு. “யோக்கியப் பொறுப்பும நானயமு முடைய ஒரு மனிதனை நான் தேடித் தேடிப் பார்க்கிறேன்; விளக்கு எடுத்துக்கொண்டு மூலை முடுக்கு களெல்லாம் தேடிப் பார்க்கிறேன். ஒரு மனிதனை, ஒரு மனித ஆத்மவைக்கூடக் காண முடியவில்லை. நண்பர்களென்று சொல்லிக்கொண்டு அருகே வந்து என்னைத் தடவிக்கொடுக்கிறார்கள்: ஆனால் மனத்திற்குள் என்னைத் திட்டிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய இருதயத்திலே ஒளிந்துகொண்டிருக்கும் துவேஷத்தை நான் நன்றாகப் பார்க்கிறேன். குற்றத்தை மன்னித்து விடலாம்; ஆனால் துரோகத்தை மன்னிக்க முடியுமா? பட்சிகளைப் பிடிக்கவேண்டுமானால் அவைகளுக்கு ஆசைவார்த்தைகள் சொல்லி அருகே அழைப்பார்கள். அதைப்போல் என்னை ஏமாற்றக் கருதி, என்னருகே வந்து என்னைப் போற்றிப் பேசுகிறார்கள் சிலர். அவர்கள் என்னைப் பகிரங்கமாகத் தாக்கீனர்களானால், அதற்காக அவர்களைப் பாராட்டுவேன்; அல்லது அவர்களுக்காக இரக்கப்பட்டிருப்பேன். ஆனால் அப்படி இல்லையே. இதனால் என் புத்திக்கெட்டாத

ஒரு தலைமுறையில் நான் வசிக்கிறேன் என்றுதான் முடிவு கட்டவேண்டியிருக்கிறது." இங்ஙனம் தன் நிகழ்கால மனோ நிலைமையை வருணிக்கிறான் ஓரிடத்தில்.

சிந்தனைகள் என்ற நூலில், சில இயற்கை வருணனைகளும், விரக்தி பாவனையில் சொல்லப்பட்ட சில கருத்துக்களும் இருக்கின்றன. "என்னைப் பொறுத்த மட்டில் எல்லாம் முடிந்துவிட்டன. இந்த உலகத்தில் நான் இனி எதிர்பார்ப்பது ஒன்றுமில்லை; யாருக்கும் அஞ்சவேண்டியதுமில்லை. நான் ஓர் ஏழை. தூரதிருஷ்டக்காரன்; எங்கோ பாதாளத்தில் அழுந்திக்கிடக்கிறேன், ஆனால் கடவுளைப்போல் ஆசாபாசங்களற்றவனாய் இருக்கிறேன்." "நான் தனியனாய் என்படுக்கையில் படுத்துக்கிடக்கிறேன். ஒருநாள் நான் பட்டினியாலோ, குளிராலோ, வறுமையினாலோ இறந்து போய்விடக்கூடும். யாருக்கும் இதனால் தொந்தரவு இராது. ஆனால் இதைப்பற்றி நானே கவலைப்படாதிருக்கும் போழ்து மற்றவர்களுக்கு என்ன கவலை இருக்கப்போகிறது? இந்த வயதிலே நான் சாவையும் வாழ்வையும், நோயையும் ஆரோக்கியத்தையும், புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் சரிசமானமாகவே பார்க்கிறேன்."

இந்தப் பாரிஸ் வாசத்தின் போது தனது சுய சரிதத்தின் கடைசி பாகத்தையும் எழுதி முடித்தான் ரூஸ்ஸோ. ஏற்கனவே மோட்டியர்ஸில் வசித்துக் கொண்டிருக்கையில் மேற்படி சுயசரிதத்தை எழுதத் தொடங்கியிருந்தான். மோட்டியர்ஸ வாசிகள் தன் விஷயத்தில் காட்டி வந்த விரோத மனப்பான்மைக்கு மத்தியிலேயே, மன ஆறுதலுக்காக இந்தச் சுய சரிதத்தை எழுதத் தொடங்கினான் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

ரூஸ்ஸோ இங்ஙனம் சுயதிருப்திக்காக நூல்கள் எழுதி வந்ததோடு, தன் ஜீவனத்துக்காகப் பாடல்களை நகல் செய்து கொடுத்து வந்தான். இதன் மூலமாகவும், ஏற்கனவே வெளியாகியிருந்த இவனுடைய நூல்கள்

லிருந்தும், ஒரு சிறு தொகை இவனுக்கு எப்போதும் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த வருமானத்தைக் கொண்டு இவன் திருப்திகரமான வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தான். “நான் எப்பொழுதும் பணக்காரனாயிருந்த தில்லை; ஆனால் எனக்கு எப்பொழுதும் குறைவில்லை” என்று கூறுகிறான்.

இந்தக்காலத்தில் இவனுடன் கூடவேயிருந்து பல வகையிலும் உதவி புரிந்தவர்களில் முக்கியமானவன் பெர்னார்டின் டி செயிண்ட் பீர்ரே¹ என்பவன். இருவரும் மனங்கலந்து பழகினார்கள். ஒன்றாக உண்பார்கள்; ஒன்றாக உலாவப் போவார்கள்; அநேக விஷயங்களைக் குறித்து அருமையான சம்பாஷணைகள் நடத்தி இன்பம் நுகர்வார்கள். இப்படி அந்நியோந்நியமாக இருவரும் சமார் ஆறு வருஷ காலம் பழகிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் திடீரென்று ஒருநாள்—1778-ஆம் வருஷம் மே மாதக் கடைசியில்—இந்த நட்பு முறிந்துபோய்விட்டது. என்ன காரணம் என்பது விளங்கவில்லை.

பதினெட்டாவது நூற்றாண்டின் கடைசி பாகத்தில் போலந்து நாட்டைச் சின்னாபின்னப்படுத்திப் பங்கு போட்டுக்கொள்ளும் முயற்சியில், ருஷ்யா, ப்ருஷ்யா, ஆஸ்திரியா முதலிய நாடுகள் முனைந்திருந்தன. போலந்து மக்களோ, தங்களுடைய சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு மகத்தான தியாகங்களைச் செய்து வந்தார்கள். இந்தக் காலத்தில், வீல்க்கோர்ஸ்க்கி² என்ற ஒரு போலிஷ் தேசாபிமானி, பாரிஸுக்கு வந்து ரூஸ்ஸோவை அணுகி, துரதிருஷ்டமுள்ள தன் நாட்டுக்கு, அதனை அந்நியர்கள் பங்கு போட்டுக்கொள்ள முடியாத வகையில், ஓர் அரசியல் திட்டம் வகுத்துத் தருமாறு கேட்டான். போலந்து மக்கள் ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம், எமிலி முதலிய நூல்களைப் படித்து, இவனுடைய அரசியல் அறிவிலே அபார நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். இந்த நம்பிக்

1 Bernardin de Saint Pirre.

2 Count Wielkorski.

கைக் கறிகுறியாகவே, மேற்படி தேசபக்தன், ரூஸ்ஸோ விடம் வந்து ஓர் அரசியல் திட்டம் வகுத்துத் தருமாறு கேட்டான். அரசியலைப்பற்றி எழுதிவிட்டு, தான் பட்டபாடு ரூஸ்ஸோவுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. ஆயினும் வில்க்கோர்ஸ்க்கியின் வேண்டுகோளை இவனால் மறுக்க முடியவில்லை. எனவே, 1771-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதத்திலிருந்து 1772-ஆம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் வரை சுமார் ஆறுமாத காலம், போலந்தைப் பற்றிப் பரிபூர்ணமாக ஆராய்ச்சி செய்து ஓர் அரசியல் திட்டம் வகுத்துக்கொடுத்தான். இதற்காக எவ்வித சன்மானத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ள இவன் மறுத்துவிட்டான். வில்க்கோர்ஸ்க்கி, இவனுக்கு ஒரு தொகையைக்கொடுக்க வேண்டுமென்று எத்தனையோ வகைகளில் முயன்று பார்த்தான். முடியவில்லை. மேற்படி அரசியல் திட்டத்தின் ஆரம்ப வாசகங்களில் சில வருமாறு :—

“போலந்து மக்கள்தான் தங்கள் நாட்டுக்கேற்ற ஒரு நல்ல அரசியல் திட்டத்தை வகுக்க முடியும்..... ஐரோப்பாவிலுள்ள மற்ற நாடுகள் யாவும் அழிவை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருக்கையில், போலந்து மட்டும், அழிக்கப்பட்டும் ஒடுக்கப்பட்டும் வருகையில் கூட, எப்படி இளமையோடு, உற்சாகத்தோடு இருக்கிற தென்பது தெரியவில்லை. போலந்து மக்கள் சுதந்திரத்தைக் காத்திக்கிறார்கள். இதனால் சுதந்திரத்திற்கு அவர்கள் தகுதியானவர்கள்.”

ரூஸ்ஸோ மேற்படி திட்டத்தைத் தயாரித்துக் கொடுத்த அடுத்த மாதத்திலேயே, போலந்து, அதன் சுற்றுப்புறமிருந்த வல்லரசுகளினால் பங்கு போட்டுக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டது. இதைக்கூட ரூஸ்ஸோ தன்னுடைய மேற்படி திட்டத்தில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறான். போலந்துக்கு அடிக்கடி ஏற்பட்டுவரும் தொந்தரவு களுக்கெல்லாம் அடிப்படையான காரணம் அதனுடைய விஸ்தீரணந்தான் என்பது இவனுடைய நம்பிக்கை. “போலந்து வாசிகளே? உங்கள் நாட்டின் எல்லைகளைக் குறைத்துக்கொள்ளுங்கள்.....ஒருகால், உங்களைச் சுற்றியுள்ள நாட்டார், உங்களுக்காக இந்தச்

சேவையைச் செய்ய நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் போலும்” என்று இவன் கூறியிருக்கிறான்.

ரூஸ்ஸோவுக்கு வரவர பாரிஸ் வாசத்திலே ஒரு வெறுப்பு உண்டாகிவிட்டது. ஏற்கனவே இவனுக்கு நகர வாழ்க்கை பிடிக்காது. எனவே பாரிஸுக்கு முப்பது மைல் தூரத்திலுள்ள எர்மெனான்வில்லே¹ என்ற ஒரு சிற்றூருக்கு, கிரார்டின்² என்ற ஒரு பிரபுவின் அழைப்புக் கிணங்கச் சென்று அங்கே வசிக்கத் தீர்மானித்தான்.

பாரிஸைவிட்டு வேறெங்கேனும் சென்று வசிப்பதைப்பற்றி ரூஸ்ஸோ யோசித்துக்கொண்டிருக்கிற நென்பதை அறிந்த சிலர், இவனைத் தங்கள் தங்கள் விருந்தாளியாக வரவேற்று உபசரிக்கத் தயாராயிருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். இங்ஙனம் தெரிவித்தவர்கள் அரசவமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; பிரபுக்கள்; பொதுவாக இவனிடம் விசேஷ மதிப்பு வைத்தவர்கள். உதாரணத்திற்காக இவனுக்கு வந்த அழைப்புக் கடிதம் ஒன்றை இங்குத் தருகிறோம். அழைப்பு அனுப்பியவன் அரசவமிசத்தைச் சேர்ந்த ப்ரின்ஸ் டி லிக்னே³ என்பவன். ரூஸ்ஸோவினிடம் எவ்வளவு மதிப்பு வைத்து எழுதுகிறான் பாருங்கள் :—

“ ஐயா,

அன்றொரு நாள் நான் உங்களைக் காண வந்தேன். உங்களை மறுபடியும் காணவேண்டுமென்ற ஆவல் எனக்கு இருந்த போதிலும், உங்களைத் தொந்தரவுபடுத்த எனக்கு விருப்பமில்லை. ஏனென்றால் உங்களைப் பலரும் அடிக்கடி வந்து பார்த்துத் தொந்தரவு கொடுப்பதை நீங்கள் விரும்பவில்லை யென்பது எனக்குத் தெரியும்.

1 Ermenonville.

2 M. de Girardin,

3 Prince de Ligne,

என்னுடைய ஏற்பாட்டை (அதாவது என்னுடைய விருந்தாளியாக வந்திருக்க வேண்டுமென்ற ஏற்பாட்டை)ப்பற்றி யோசித்துப் பாருங்கள். என்னுடைய நாட்டில் ஜனங்களுக்கு வாசிக்கத் தெரியாது. இதனால் உங்களைப் போற்றுவோரும் இருக்கமாட்டார்கள்; உங்களைத் துன்புறுத்துவோரும் இருக்கமாட்டார்கள்.

என்னுடைய புஸ்தகங்கள், தோட்டம் முதலிய அனைத்தையும் உங்களிடம் ஒப்புவித்து விடுகிறேன். உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தால் உங்களை வந்து அவ்வப்பொழுது பார்க்கிறேன்; இல்லாவிட்டால் பாராமலே இருக்கிறேன். என்னுடைய இருப்பிடத்திற்குச் சிறிது தொலைவில் உங்களுக்கென்று தனியாக ஒரு வீடு அமைத்துக் கொடுக்கிறேன். அங்கே நீங்கள் பயிரிடலாம்; விதைக்கலாம்; என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்.

உங்களைப் போலவே எனக்கும் சிங்கா தனங்கள், ஆதிக்கங்கள் முதலியன பிடிக்கா, நீங்கள் யார் மீதும் ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டாம்; உங்கள் மீதும் யாரும் ஆதிக்கம் செலுத்த மாட்டார்கள். என் வேண்டுகொருங்கு நீங்கள் இசைந்தால், நான் நேரில் வந்து உங்களை அழைத்து வருகிறேன். நீங்கள் வசிப்பதற்கென்று பிரத்தியேகப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் வீட்டிற்கு சீல மந்திரம் என்று பெயர் கொடுப்பேன். ஆனால் இந்தப் பெயரை பகிரங்கப்படுத்த மாட்டேன். ஏனென்றால் உங்களுடைய அடக்கத்திற்கு நான் மதிப்புக் கொடுக்கிறவன்.

இந்த என்னுடைய ஏற்பாடு உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்றால் இதைப்பற்றி நான் எங்கும் பிரஸ்தாபிக்காமலே இருந்து

விடுகிறேன். ஆனால் உங்களுக்குச் சொல்லாமலே உங்களுடைய நூல்களைப் படித்து வருவேன்; உங்களைப் போற்றியும் வருவேன்."

1778-ஆம் வருஷம் மே மாதம் ரூஸ்ஸோ, தெரேஸே சகிதம், எர்மெனான்வில்லேயில் வந்து குடியேறினான். சுமார் இரண்டு மாத காலமே இங்கு வசித்துக்கொண்டிருந்தான்; ஆம்; உயிர் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். நோய், மூப்பு, கவலை, மருட்சி முதலியன, வெகு வேகமாக இந்தக் காலத்தில் வந்து இவனை மூடிக்கொண்டன.

ஜூலை மாதம் இரண்டாந்தேதி வழக்கம்போல் ரூஸ்ஸோ காலை ஐந்து மணிக்கு எழுந்து சிறிது தூரம் உலாவச் சென்றான். இயற்கை அன்னையைக் கடைசி முறையாகத் தரிசித்துக்கொண்டான். ஏழு மணிக்குத் திரும்பி வந்து காபி குடித்தான். அவ்வளவுதான். தலை சுற்றியது; கீழே விழுந்தான். மூச்சு நின்று விட்டது. அப்பொழுது ரூஸ்ஸோவுக்கு அறுபத்தாறு வயது.

சீல புருஷன்

ரூஸ்ஸோ இறந்துவிட்டான். இந்தச் செய்தி பிரான்ஸின் பல பாகங்களுக்கும் உடனே பரவியது. திரள் திரளாக ஜனங்கள் வந்து அவனுடைய தேகத்தைத் தரிசித்துக்கொண்டு போனார்கள். சிற்ப நிக்புணர்கள் பலர் வந்து அவனுடைய உருவத்தை வரைந்து கொண்டார்கள். "ஒரு பொருளின் மதிப்பு, அஃது இல்லாத போழ்துதான் தெரிகிறது" என்பது சத்திய வாசகமல்லவா?

ரூஸ்ஸோ, தான் இறந்த பிறகு எந்த இடத்தில் புதைக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்பினானே அந்த இடத்திலேயே — எர்மெனான்வில்லேயிலுள்ள தோட்டத்திலேயே — புதைக்கப்பட்டான். ஆனால் பதினாறு வருஷங் கழித்து—1794-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 11-ஆம் தேதி பிரெஞ்சுப் புரட்சி. உத்வேகத்துடன் ஜ்வாலையிட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கிறபோது—ரூஸ்ஸோவின் சவம் மீண்டும் தோண்டியெடுக்கப்பட்டு மிகுந்த ஆடம்பரத்துடன் பாரிஸ் மாநகருக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு, 'பெரிய மனிதர்கள்' புதைக்கப்படுகிற இடத்திலே புதைக்கப்பட்டது. அந்தப் பிரேத ஊர்வலத்திற்கு முன்னால் எந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தம் பாரிஸ் மாநகரில் எரிக்கப்பட்டதோ அதே சமுதாய ஒப்பந்தம் ஒரு மதக் கிரந்தம்போல் மரியாதையாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போதுதான் ரூஸ்ஸோவின் எழுத்துக்களை ஜனங்கள் உணர்ந்தார்கள்; அவனிடம் மதிப்புக் காட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.

ஆனால் அவனுடைய சத்துருக்கள்—எல்லோரும் படித்த அறிஞர்கள் தான்—அவன் இறந்த பிறகு கூட அவனை விடவில்லை, அவனுடைய பெயர், எதிர்காலத்தில் எங்கே ஒலித்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறதோ என்று அஞ்சி அவனைப் பற்றியும் அவன் இறந்துபோன விதத்தைப் பற்றியும் இல்லாத பொல்லாத கதைகளை யெல்லாம் கட்டிவிட்டார்கள். ரூஸ்ஸோவுக்கு அடிக்கடி சித்தப் பிரமை ஏற்படுவதுண்டென்றும், இப்படிப்பட்டதொரு தருணத்தில் அவன் தற்கொலை செய்து கொண்டு விட்டானென்றும் வதந்திகளைக் கிளப்பி விட்டார்கள். இந்த வதந்திகளை ஊர்ஜிதம் செய்ய அநேக நூல்கள் தோன்றின! ரூஸ்ஸோவின் எழுத்துக்களிலிருந்தே இந்த வதந்திகளுக்கு ஆதாரம் எடுத்துக் காட்டத் தொடங்கினார்கள் சில அறிஞர்கள்! ஐயோ, அறிவானது எவ்வாறு துஷ்பிரயோகப் படுத்தப் படுகிறது! பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தார், இந்த வதந்திகளுக்குக் கெல்லாம் ஒரு மூடிபோட்டு மூடிவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்து 1897-ஆம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் 18-ஆம் தேதி—இறந்த சுமார் நூற்றிருபது வருஷங்களுக்குப் பிறகு—ரூஸ்ஸோவின் தேகத்தைச் சவக்குழியிலிருந்து எடுத்துப் பரிசோதனை செய்து பார்த்தனர். அவன் தற்கொலை செய்துகொண்டதற்கு அடையாளம் ஒன்றுங் காணப்படவில்லை!

ரூஸ்ஸோவிடம் ஆதியில் யாரார் நெருங்கிப் பழகினாலோ அவர்களே அவனுடைய பிற்காலத்தில் பரம சத்துருக்களாகி விட்டார்கள். டிடெரோ என்ன, டி'எப்பிளே சீமாட்டி என்ன, டேவிட் ஹ்யூம் என்ன, இவர்களெல்லோரும் சேர்ந்து, ரூஸ்ஸோவைப் பற்றிப் பொது ஜனங்கள் தப்பிப்பிரயம் கொள்ளுமாறு அவதூறான செய்திகள் பலவற்றைப் பரவச் செய்தனர். இவைகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் ரூஸ்ஸோவின் சுதந்திர மனப்பான்மைதான். மற்றவர்களுடைய தயவிலே வாழ்வதென்பதை அவன் அறவே வெறுத்து வந்தான். அவனிடத்தில் அரசர்கள் அன்பு செலுத்தினார்கள்; பிரபுக்கள் பெருமதிப்புக் காட்டினார்கள். பணக்காரர் சீமாட்டிகள் அவன் சொன்ன வேலையைச்

செய்யக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவன் இஷ்டப் பட்டிருந்தால் மாளிகைகளிலே வசித்திருக்கலாம் ; அரசு போகங்களைத் துய்த்திருக்கலாம். ஆனால் அவன் இவைகளையெல்லாம் துச்சமாகக் கருதினான். ஒரே ஓர் உதாரணத்தை மட்டும் இங்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறோம்.

ரூஸ்ஸோ பாரிஸில் வசித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில்—அதாவது 1752-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம்—அவன் எழுதிய இசை நாடகமொன்று பிரெஞ்சு சக்ரவர்த்தி தம்பதிகளின் முன்னிலையில் நடித்துக் காட்டப்பட்டது. எல்லோரும் அதனைப் புகழ்ந்து பேசினார்கள். அரசு தம்பதிகளும் பாராட்டினார்கள். தங்களுடைய பாராட்டுதலுக் கறிகுறியாக ரூஸ்ஸோவுக்கு ஒரு தொகையைச் சன்மானமாக அளிக்கவேண்டுமென்று கருதி அவனை மறுநாள் அரண்மனைக்கு வந்து போகும்படி சொல்லியனுப்பினார்கள். ரூஸ்ஸோ போக மறுத்துவிட்டான். போனால் அரசு தம்பதிகளைப் புகழவேண்டியிருக்கும். அவைசியமாக ஒருவரைப் புகழ்ந்து பேசுவது அவனுடைய சுபாவத்திற்கு விரோதம். தவிர, அவர்கள் ஏதேனும் சன்மானம் கொடுத்தால் அதை மறுக்க முடியாது. பெற்றுக் கொண்டாலோ தன்னுடைய சுதந்திரம் போய்விடும். இப்படியெல்லாம் யோசித்து, கடைசியில் அரசு தம்பதிகளைப் பார்க்கவேயில்லை. “எனக்களிப்பதாகச் சொன்ன சன்மானத்தை—உபகாரச் சம்பளத்தை—நான் இழந்து விட்டேன் என்பது வாஸ்தவம் ; ஆனால், உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டிருந்தால் நான் எந்தத் தளைகளுக்கு உட்பட்டிருப்பேனோ அந்தத் தளைகளிலிருந்து விடுதலையடைந்து கொண்டுவீட்டேன். உபகாரச் சம்பளத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பேனாயின், நான் உண்மைக்கும், சுதந்திரத்திற்கும், வீரத்திற்கும் விடைகொடுத்தனுப்பி யிருக்க வேண்டியதுதான். பிறகு, சுதந்திரத்தைப் பற்றியும், நியாய புத்தியைப் பற்றியும் பிறருக்கு நான் எப்படி எடுத்துச் சொல்ல முடியும் ? எப்பொழுதும் முகஸ்துதி செய்து கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான் ; அல்லது வாயை மூடிக்

கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்” என்று சொல்லி அரண்மனைக்குப் புறமுதுகு காட்டினான் ரூஸ்ஸோ. இதற்காக அவனுடைய நண்பர்கள் அவனைக் கண்டித்தார்கள். ஆனால் சுதந்திர வாழ்க்கை பெரிதா? நண்பர்களுடைய கோபம் பெரிதா?

ரூஸ்ஸோ எப்பொழுதும் ஆடம்பரம், பகட்டு இவைகளின் முன்னர் தலை குனிந்தது கிடையாது; இச்சகம் பேசியாருடைய மெச்சுதலையும் எதிர் பார்த்ததில்லை. மனத்தில் என்ன தோன்றியதோ அதை அப்படியே சொல்லிவிடுவான். இஃது எல்லோருக்கும் பிடிக்குமா?

ரூஸ்ஸோவின் வாழ்க்கையிலேயே, எவ்வித மாறுபாடும் அடையாமல் துருவ நட்சத்திரம் மாதிரி ஸ்திரமாகக் குடிகொண்டிருந்த தன்மைகள் இரண்டு. ஒன்று சுதந்திர மனப்பான்மை; மற்றொன்று சமத்துவ எண்ணம். இந்த இரண்டு தன்மைகளும் அவனுடைய நூல்களின் ஒவ்வொரு வரியிலும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன. மானிட ஜாதிக் கு இந்த இரண்டு தன்மைகளையும் புகுத்த வேண்டுமென்பதே அவனுடைய வாழ்க்கையின் நோக்கமாயிருந்து வந்திருக்கிறது. இந்த நோக்கமுடையவனாயிருந்ததற்காகவே அவன் பல துன்பங்களையும் அனுபவித்திருக்கிறான். ஓர் அறிஞன் சொல்கிறான்:— “மானிட ஜாதிக் கு விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்தவர்களில் முக்கியமானவன் ரூஸ்ஸோ. அவன், மனிதர்களின் பந்தத்தை அறுத்தெறிய உதவி செய்தவன் மட்டுமல்ல; அவர்களுடைய எண்ணப் போக்கில் ஒரு சக்தியையும் புதுமையையும் ஊட்டியவன். சிதிலமாகிக்கொண்டு வருகிற ராஜ்யங்களின் உலர்ந்து போன ஞாபகச் சின்னங்களினூடே அவன் தீயைப் போல் பிரவேசித்துச் சுட்டெரித்தான். அப்படிச் சுட்டெரிக்கப்பட்ட இடத்தில், கம்பீரமான கட்டடங்கள் எழும்புவதற்குத் துணைசெய்தான். நல்லெண்ணெய் முடைய மனிதர்களுக்குச் சமாதானம், சகிப்புத் தன்மை, சுதந்திரம் ஆகிய மூன்றையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.”

இந்தச் சுதந்திர மனப்பான்மையும் சமத்துவ எண்ணமும் இருந்தபடியினால்தான் ரூஸ்ஸோ, பிறர் விஷயத்திலே மட்டுமல்ல, தன் விஷயத்திலே கூட குணதோஷங்களை அலசிப் பார்ப்பதில் சிறிதும் பின்வாங்கவில்லை. தன்னிடத்திலேயுள்ள குற்றங் குறைகளை ஒளி மறைவின்றி எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய சுய சரிதத்தை நடு நிலைமையோடு வாசித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவனுடைய 'நெஞ்சத்து நல்லம் யாம்' என்னும் நடுநிலைமை' நன்கு புலனாகும். உதாரணமாக அவன், தன்னை எப்படி வருணித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதைப் பாருங்கள்:— "மேன் முக்கே ஓர் அழகான புருஷன் என்று சொல்ல முடியாது; நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. அவன் குள்ளமானவன். அவன் முதுகு கூனிட்டுக் கிடப்பதால், பார்வைக்கு இன்னும் அதிக குள்ளமாகக் காணப்படுகிறான். தூரப்பார்வை அவனுக்குச் சரியாகத் தெரியாது. அவனுடைய கண்கள் குழிவிழுந்து கிடக்கும்; பற்கள் பார்வைக்குக் கோரமாயிருக்கும். அவனுடைய அங்க அமைப்பு, வயதான காரணத்தாலோ என்னவோ ஒழுங்காக இராது. ஆனால் அவனுடைய பார்வை, குரல், சம்பாஷணை, நடை முதலியன ஒரு ராட்சதனுடையவைகளைப் போலிரா." இன்னோரிடத்தில் தன்னுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றித் தானே தீர்ப்பளித்துக் கொண்டிருக்கிறான்:— "நான் இறந்து போய்விட்ட பிறகு என்னை மேன் முக்கே ரூஸ்ஸோ என்ற கவிஞரைப் போற்றுவார்கள் என்பது நிச்சயம். ரூஸ்ஸோ ஒரு மனிதன் என்று யாரும் என்னைப் போற்றமாட்டார்கள்."

ரூஸ்ஸோ இயற்கையோடு உறவு கொண்டாடி அதில் இன்பம் துய்த்தவன். இதனால்தான் அவன் சுதந்திர புருஷனாகவும் கள்ளங் கபடமற்றவனாகவும் இருந்தான். ஆனால் பித்தனென்று ஏசவும் பேசவும் பட்டான். இயற்கை வாழ்விலே இன்பம் நுகரும் ஆற்றல் பெற்றவர்கள் செயற்கை உலகத்திலுடைய அவமதிக்கப்படுவது சகஜந்தானே! ரூஸ்ஸோ, சமுதாயத்தின் சம்பிரதாயங்களை அப்படியே அனுசரித்து அதன்

மூலமாக, ஒரு கௌரவத்தை அல்லது பெருமையை அடையவேண்டுமென்று விரும்பியவனல்ல. மோட்டியர் வில் வசித்துக்கொண்டிருந்த போது ஓர் அர்மீனியன் மாதிரி உடை உடுத்திக்கொண்டது போன்ற செயல்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையான காரணம் இந்த மனப் கான்மைதான்.

ரூஸ்ஸோ எப்பொழுதும் தனிமையையே விரும்பினான்; அந்தத் தனிமையில்தான் ஆறுதல் கண்டான். "எல்லாம்வல்ல பரம்பொருளிடத்தில் நான் ஐக்கியப்பட்டு நின்றது இந்தத் தனிமையின் போதுதான்" என்று கூறுகிறான் ஓரிடத்தில். வெளியே உலாவச் சென்றால் ஏதோ ஓரிடத்தில் திடீரென்று நின்று கொண்டு ஒரு செடியையோ, அல்லது புஷ்பத்தையோ, அல்லது சூரியோதயத்தையோ அல்லது சூரியாஸ்தமனத்தையோ உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்; அதிலேயே தன்னை மறந்துவிடுவான். அப்பொழுது தானே சிரிப்பான். இந்த நிலையில் பார்த்தவர்கள் அவனை ஒரு பைத்தியக்காரனென்று அழைத்ததில் என்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது? ஆனால் உண்மையில் ரூஸ்ஸோ பிரகிருதி தேவதையின் குழந்தை; சர்வ ஜீவராசிகளின் தோழன்; கவிதையின் கணவன்; எதிர்காலத்தின் தந்தை. இங்ஙனம் அவன் எதிர்காலத்தின் தந்தையாக அமைந்துவிட்ட காரணத்தினால்தான், அவனுடைய சமகாலத்தவர், அவன் சொன்ன சொல்லிலும், செய்த செயலிலும் முரண்பாடு இருப்பதாகக் கருதினார்கள்; அவன்மீது வெறுப்புக் காட்டினார்கள். ஒரு சிலர் இரக்கமும் பட்டார்கள்.

கற்பனையாகி நிரம்பிய ரூஸ்ஸோ, தன் கருத்துக்களை ஒருவித திடத்தோடு தெரிவித்தான். இதைக் கொண்டு, தான் என்ற மமதை கொண்டவன் என்று அவன்மீது, அவனுடைய சமகாலத்தவர் சிலர், அநேக கதைகள் கட்டிவிட்டார்கள். உண்மையில் இதற்குக் காரணம், அதாவது தன் கருத்துக்களை ஒரு திடத்தோடு தெரிவித்ததற்குக் காரணம், அவனுடைய மனத்தூய்மைதான்; அவனுடைய சீல சுபாவந்தான். எப்

பொழுதுமே மனத்தூய்மையும், சீலமும் ஒரே தட்டின் இரண்டு பக்கங்கள் போல்வன. எந்த இடத்திலே சீலம் உண்டோ அந்த இடத்திலே அஞ்சாமை உண்டு. அஞ்சாமையை அணிகலனாகப் பூண்டவர்கள் சுதந்திர புருஷர்களாகவே காட்சி யளிக்கிறார்கள்.

ரூஸ்ஸோவை ஒரு 'பெரிய மனிதன்' என்று அழைப்பதைக் காட்டிலும் 'சீல புருஷன்' என்று அழைப்பதுதான் பொருந்தும். இப்படித்தான் அவனுடைய சமகாலத்தவர் அழைத்திருக்கிறார்கள். ரூஸ்ஸோவும் வால்ட்டேரும் ஒரே காலத்தில் ஒரேவிதமான பிரசித்தி அடைந்தவர்கள். ஆனால் ரூஸ்ஸோவை "ஜினீவாவின் சீலமுள்ள பிரஜை" என்றும் "சீல புருஷன்" என்றும், வால்ட்டேரைப் "பெரிய மனிதன்" என்றும் அவர்களுடைய சமகாலத்தவர் மதிப்பிட்டிருக்கின்றனர். ரூஸ்ஸோவின் கடைசி காலத்தில் அவனோடு நெருங்கிப் பழகிய பெர்னார்டின் டி செயிண்ட் பீர்ரே என்பவன் பின் வருமாறு கூறுகிறான்:— "அவனுடைய மனோசக்தி, அவனுடைய நடவடிக்கை, அவனுடைய எழுத்து ஆகிய எல்லாம் அவனுடைய சீலத்தினால் முத்திரையிடப்பட்டிருக்கின்றன. தன் லட்சியத்திற்கு மாறுபடாமல் வாழ்நாள் முழுவதும் நடந்துகொண்ட ரூஸ்ஸோவைப்போல் வேறொருவனைக் காண முடியாது."

பிரெஞ்சுப் புரட்சியில் பெரும் பங்கு எடுத்துக் கொண்டவனும் சிறந்த ராஜதந்திரியுமான மீராபோ¹ ரூஸ்ஸோவைத் தன் ஆசிரியன் போலவே கருதிப் பேசியிருக்கிறான். சிறு வயதிலிருந்தே மீராபோவுக்கு ரூஸ்ஸோவினிடம் ஒரு பக்தி சிரத்தை ஏற்பட்டிருந்தது. தனது இருபத்தொன்பதாவது வயதில், ரூஸ்ஸோ, தனக்கு எவ்விதமாகத் தோன்றினான் என்பதைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறான்: "அந்த அசாதாரணமான மனிதன்மீது நான் பொறுமைப்படுவதற்கெல்லாம் காரணம் அவனுடைய திறமையல்ல; அவ

1 Mirabeau 1749-1791,

னுடைய ஒழுக்கந்தான். அவனுடைய சொல்லுக்கு அஸ்திவாரமாகவும், எழுத்துக்கு ஆத்மாவாகவும் இருந்தது இந்த ஒழுக்கந்தான்." ஒழுக்கத்திற்கு உயர்வு கொடுத்தார் உலகத்திலே உயர்ந்தார். உயிரினும் சிறந்த ஒழுக்கத்தைப் போற்றுகிறவர்கள் உலகத்தினரால் போற்றப்படுகிறார்கள்.

"நான் எல்லோரையும் நேசிக்கிறேன். இதனால் மனிதர்களுக்குள்ளே என்னால் வித்தியாசம் பாராட்ட முடிவதில்லை" என்கிறான் ரூஸ்ஸோ ஓரிடத்தில். இப்படி அவனைக் கூறச் செய்தது எது? அவனுடைய ஒழுக்கந்தான். அவனை உலக மக்கள் நேசிக்கிறார்கள் என்பதில் என்ன ஆச்சரியம்? ஏனென்றால் அவன் உலகத்திற்காகவே வாழ்ந்தவன்; உலகம் உய்யவேண்டுமென்பதற்காகப் பாடுபட்டவன். "எனக்குத் தெரிந்ததை நான் சொன்னேன்; உண்மை யென்றும், நன்மை என்றும், உபயோகமென்றும் எவை எவைகளை நான் கருதினேனோ அவைகளையே நான் கூறினேன்" என்று கூறுகிறான் ஓரிடத்தில்.

ரூஸ்ஸோ இயற்கை வாழ்க்கையை நடத்தினான்; ஏழை மக்களின் உயர்வுக்காக வாழ்ந்தான். இதனால் தான் உலக சரித்திரத்தில் நிரந்தரமானதொரு ஸ்தானத்தை அடைந்தான். ரூஸ்ஸோவுக்கும் அவனுடைய சகபாடியான வால்ட்டேருக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்றால் "ஜனங்கள் என்ன நினைத்தார்களோ அதை எடுத்துச் சொன்னான் வால்ட்டேர். ரூஸ்ஸோவோ, ஜனங்கள் என்ன உணர்ந்தார்களோ அதைத் தெளிவான வாசகத்தில் உறுதியாகச் சொன்னான்." ரூஸ்ஸோவைப் பற்றி ஒரு நிபுணன் தீர்ப்புக் கூறுகிறான்:— "ரூஸ்ஸோ என்றால் பொதுஜனம் என்று அர்த்தம். உரிமை இழந்தவர்கள், உடைமை இல்லாதவர்கள், பலனீனர்கள், பட்டினி கிடப்போர் ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்களுடைய திருஷ்டியிலிருந்துதான், அவன், வாழ்க்கையையும் சமுதாயத்தையும் நோக்கினான். அவன், அரசியல் வேற்றுமைகளுக்கு மேலாக, சமுதாய வேற்றுமைகள் இருப்பதை நோக்கினான். அவன் பணக்

காரர்களைத் தாக்கவில்லை ; பணத்தையே தாக்கினான். சுதந்திரத்தைப் போலவே சமத்துவத்தையும் அவன் விலை மதிப்புடையதாகக் கருதினான். மனிதர்களை அடிமைகளாக்குகிற சுயேச்சா திகாரிகளை அவன் வெறுத்தது போலவே மனிதர்களை ஏழைகளாக்குகிற முதலாளிகளையும் அவன் வெறுத்தான். சமுதாய அநீதியும் அரசியல் அநீதியும் பரஸ்பரம் ஒன்றிலே மற்றொன்றாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன வென்பது அவனுடைய அபிப்பிராயம்."

ரூஸ்ஸோ, உயிரோடிருந்த காலத்தில், அவன்மீது பொருமை கொண்ட சிலர், அவனைக் கண்டபடி தூற்றினர் என்பது உண்மை. ஆனால் ஒரு சிலர் தான் இந்தக் கீழ்த்தரமான கைங்கரியத்தைச் செய்தனரே தவிர, நடுநிலைமையில் நின்று விஷயங்களை நோக்கிய அறிஞர்கள் பலர். ரூஸ்ஸோவின் நேர்மையையும், கூரிய அறிவையும் கண்டு பிரமித்துப் போயினர் ; அவனுடைய நூல்களைப் படித்துப் படித்து அவற்றில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களிலே லயித்துப் போயினர். காண்ட்¹ என்பவன் ஒரு பிரபல ஜெர்மானிய தத்துவஞானி ; ரூஸ்ஸோவினிடம் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தான். இவன், ஒழுங்கின் உருவம் அதாவது உண்பது உறங்குவது, உலாவுவது, அலுவல்களைக் கவனிப்பது எல்லாம் இவன் விஷயத்திலே ஒழுங்காக நடைபெறும். குறித்த நேரத்தில் குறித்த காரியம் நடைபெற்றே தீரும். இவன் 1763-ஆம் வருஷம், கோனிக்ஸ்பெர்க்² என்ற ஊரிலிருந்த ஒரு புத்தக சாலைக்கு அதிபனாக இருந்தான். அப்பொழுது இவன் தினந்தோறும் பிற்பகலில் வெளியே உலாவப் போவான். உலாவப் புறப்படுகிற நேரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு கோனிக்ஸ்பெர்க் வாசிகள் தங்கள் கடிகாரங்களைச் சரிப்படுத்தி வைத்துக்கொள்வது வழக்கம். குறித்த மணிப்பிரகாரம் இவன் உலாவப் புறப்படுவான். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் காண்ட், குறித்த மணிக்கு வெளியே உலாவப் புறப்படவில்லை. தங்கள் கடிகாரங்களைச்

1 Immanuel Kant 1724—1804.

2 Konigsberg.

சரிப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ள முடியாமல் கோனிக்ஸ் பெர்க் வாசிகள் திகைத்தார்கள். காரணம் என்ன வென்று விசாரித்தார்கள். ரூஸ்ஸோ எழுதிய எயிலி என்ற நூலை, காண்ட் கவனத்தோடு படித்துக்கொண்டிருந்தான். மணி போனது தெரியவேயில்லை! இது தான் காரணமென்று தெரிந்து கோனிக்ஸ்பெர்க்வாசிகள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ரூஸ்ஸோவின் எழுத்து வன்மைககு இதைவிட வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும்?

ஷில்லர்¹ என்பவன், ஜெர்மன் இலக்கிய வானிலே பிரகாசமயமான ஒரு நட்சத்திரம். கெதே² என்ற பிரபல கவிஞனுக்கு அடுத்தபடியாக இவனுக்குக் கௌரவம் கொடுத்துப் பேசுகிறார்கள் ஜெர்மானிய அறிஞர்கள். இவன் ரூஸ்ஸோவின் அறிவுக் கோயிலிலே வணங்குகிற ஒரு பக்தன். ரூஸ்ஸோ இறந்த நான்காவது வருஷம்—அதாவது 1782-ஆம் ஆண்டு—எர்மெனான்வில்லே சென்று அங்கு எந்த இடத்தில் ரூஸ்ஸோ புதைக்கப்பட்டானோ அந்த இடத்தில் நின்று புலம்புகிறான்:—“ரூஸ்ஸோ, உயிர் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த போது, துஷ்டர்களிடமிருந்து ஓய்வு பெறவும், துன்பத்திலிருந்து அமைதி காணவும் விரும்பினான். இந்த இரண்டும் அவனுக்கு இந்தச் சவக்குழியிலேதான் கிடைத்தன.....நிடாயத்திற்கு விரோதமாகத் தொடுக்கப்படுகிற யுத்தங்களெல்லாம் எப்பொழுது முடிவடையும்? அறிஞர்கள், அறியாமையோடு போரிட்டுப் போரிட்டுச் சாகிறார்கள். உண்மையைப் பின்பற்றுவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு, முன்னர் கிரேக்கர்கள், ஸாக்ரட்டீஸை³க் கொன்றுவிட்டார்கள், இப்பொழுது கிறிஸ்துவர்கள் ரூஸ்ஸோவைத் தாக்கினார்கள். இந்த மகாணைப்பற்றித் தீர்ப்புக் கூறத் துணிந்தவர்கள் யார்? அரை குறை அறிவுடையவர்கள்! குறுகிய மனமுடையவர்கள்! ரூஸ்ஸோவின் கூரிய அறிவு என்கிற ஒளி இவர்கள்மீது வீசுகிறபோது இவர்களுடைய சிறுமை புலப்பட்டுவிடுகிறது.....”

1 Schiller 1759-1805.

2 Goethe 1749-1832.

3 Socrates கி. மு. 470-399. கிரேக்க தத்துவ ஞானி.

ருஷ்ய ஞானி டால்ஸ்ட்டாய், ரூஸ்ஸோவின் எழுத்துக்களிலும் கருத்துக்களிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டவன். தன்னுடைய சிறு வயதிலேயே, ரூஸ்ஸோ எழுதிய எல்லா நூல்களையும் படித்து இன்புற்றதாக இவன் கூறுகிறான். "ரூஸ்ஸோ விஷயத்தில் நான் வெறும் உற்சாகியாக மட்டும் இல்லை; பரம பக்தனாகிவிட்டேன். என்னுடைய பதினைந்தாவது வயதில், அவனுடைய உருவம் பொறித்த ஒரு பதக்கத்தை நான் அணிந்து கொண்டிருந்தேன். அவனுடைய நூல்களில் அநேக பக்கங்கள் என்னோடு ஒட்டியவையா யிருக்கின்றன. நானே அவற்றை எழுதியிருப்பேனோ என்கிற மாதிரி யான எண்ணம் எனக்கு உண்டாகிறது" என்பது டால்ஸ்ட்டாயின் வாக்கு.

ரூஸ்ஸோ, எல்லோருக்கும் நிறைந்த வாழ்க்கையை நல்க வேண்டுமென்று பாடுபட்டான். ஆனால் அவனை வாழ்வொட்டாமல் விரட்டியடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவனுடைய சமகாலத்தவர். அவன் உயிரோடிருந்தபோது அவனை இழந்துவிட்டிருந்தார்கள் ஜினீவா வாசிகள்; இப்பொழுது அவனுடைய உருவச்சிலையை வழிபடுகிறார்கள். அவர்கள் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவுதான்! ஆனால் ரூஸ்ஸோ, எந்த உருவச் சிலையிலும் இல்லை; எந்த அறிஞருடைய பாராட்டுதலிலும் இல்லை. பின்னர் எங்கே இருக்கிறான்? ஏழை மக்களின் இனிய வாழ்க்கையிலே, அவர்கள் விடுகிற சுதந்திர மூச்சிலே, சிரஞ்சீவியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான்.

அனுபந்தம் 1

கலைகளும் விஞ்ஞானமும் விருத்தியடைந்திருப்பதால்,
மனிதனுடைய ஒழுக்கம் உயாவடைந்திருக்கிறதா?

கலை, விஞ்ஞானம் முதலியன அபிவிருத்தியடையாமலிருந்ததற்கு முன்னர், மனிதன் முரட்டுச் சுபாவமுடையவனாக இருந்தான் என்பது வாஸ்தவம். ஆனால் அப்பொழுது அவன் இயற்கையாக இருந்தான். அவன் நடந்து கொள்கிற மாதிரியைக்கொண்டு அவனுடைய சுபாவம் இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. மேற்படி கலை, விஞ்ஞானம் முதலியன அபிவிருத்தியடைந்த பிறகோ, மனிதனுடைய நடவடிக்கைகளில் ஒரு நாகரிகத்தன்மை புகுந்துகொண்டது; அவனுடைய பேச்சு வார்த்தைகள் நீண்டுவிட்டன. இப்பொழுது எந்த மனிதனுடைய நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தாலும் எல்லாம் ஒரே வார்ப்படத்தில் வார்த்த மாதிரியாக இருக்கின்றது. இதனால் இப்பொழுது நாம் எந்த மாதிரியான மனிதனோடு பழகுகிறோம் என்பது தெரியாமலே போய்விடுகிறது. தெரியாமல் பழகுவதன் பயன் என்னவென்றால், பரஸ்பர சந்தேகங்கள், அவநம்பிக்கைகள், துரோகங்கள் முதலியன, மனிதர்களுடைய நடவடிக்கைகளுக்கு மத்தியில் தோன்றுகின்றன; பிடிவாதம், தூஷணை, பக்தியின்மை முதலியவைகளை நாகரிக வார்த்தைகளினால் மூடி வைக்கிறோம். இந்த மாதிரியான விபரீதங்களைத்தான் இப்பொழுது பார்க்கிறோம்.

இந்த விபரீதங்களுக்கு ஏதேனும் ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டுமல்லவா? கலையும் விஞ்ஞானமும் அபிவிருத்தியடைந்திருப்பதுதான் இதற்குக் காரணம். உலக சரித்திரம் இதையே நிரூபிக்கிறது. எகிப்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அஃது ஒரு காலத்தில் வல்

லமை பொருந்தியதாக இருந்தது. பின்னர் தத்துவ ஞானத்திற்கும் நுண்கலைகளுக்கும் தாயகம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. பயன் என்ன? அந்நிய நாடுகளுக்கு அடிமையாகிவிட்டது. கிரேக்கர்கள் என்ன, ரோமர்கள் என்ன, அராபியர்கள் என்ன, துருக்கியர்கள் என்ன, இப்படி ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து அதன் சுதந்திர வாழ்வைக் குலைத்துவிட்டனர். இங்ஙனமே கிரீஸ், ரோம், சீனா முதலிய எல்லா நாடுகளின் கதியும் ஆகியிருக்கின்றன. கடவுளின் தூதர்களாக வந்தவர்கள், விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாயிருக்கவில்லை. ஏசுநாதர், படித்தவர்களுக்குத் தமது உபதேசத்தைச் செய்யவில்லை; வலைஞர்கள், தொழிலாளர்கள் முதலியவர்களுக்கே செய்தார்.

∴ ∴ ∴

ஆனந்தமான அறியாமையிலிருந்து நித்தியமான ஞானத்தை யடைவதற்கு நாம் செய்கிற முயற்சிகளெல்லாம் நமக்குத் துக்கத்தையே கொடுத்திருக்கின்றன. சில சில விஷயங்களை, இயற்கையானது, நம்மிடமிருந்து மறைத்து வைத்திருக்கின்றது. நம்மை அநேக தீமைகளிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்குத்தான் அஃது— அந்த இயற்கை— அப்படிச் செய்திருக்கிறது என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்வதில்லை.

∴ ∴ ∴

விஞ்ஞானமும் ஒழுக்கமும் முரண்பட்டவைகளா என்று கேட்கலாம். இப்படி ஒற்றுமைப்படுத்தியும் வேற்றுமைப்படுத்தியும் பார்ப்பதே வெறும் ஏமாற்றம். ஏனென்றால் எந்த விஞ்ஞான வளர்ச்சியைப்பற்றி நாம் பெருமையாகப் பேசிக் கொள்கிறோமோ அந்த விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் பயனைப்பற்றி நாம் சிறிது ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தோமானால், ஏமாற்றத்தையே அடைவோம். உதாரணமாக, வான சாஸ்திரம் என்பது மூட நம்பிக்கைகளிலிருந்து பிறந்தது; க்ஷேத்ர கணித சாஸ்திரம் என்பது, லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசையினின்று எழுந்தது; பௌதிக சாஸ்திரம் என்பது, வெறும் ஆவலினின்று தோன்றி

யது; பொதுவாக எல்லாம், தர்ம நியாயங்கள், ஒழுக்க முறைகள் முதலியவை எல்லாங்கூட, மனிதனுடைய கர்வத்தினின்று உண்டானவைதான். வெறும் வார்த்தைகளை வைத்துக்கொண்டு நாம் ஏமாந்து போவதா? விஞ்ஞானம், தத்துவஞானம் முதலிய பகட்டான பெயர்கள் எல்லாம் உயர்ந்த உண்மைகளை, பலன் தரக்கூடிய உண்மைகளைக் காட்டுகின்றனவென்று நாம் நம்பிவிடலாமா? அப்படி இல்லவே இல்லை.

உண்மையை நாடிச் செல்கிற நமது பாதையிலே எத்தனையோ பொய்களைக் கடக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பொய்களோ உண்மையைவிட ஆயிரம் மடங்கு ஆபத்தானவை. இருக்கட்டும். உண்மையைக் கண்டு பிடித்ததாக நினைத்துக்கொண்டுவிட்டால் அதன் ஸட்சணங்களென்ன? அடையாளங்களென்ன? அடையாளங்களோடு உண்மையை ஒருவன் கண்டுபிடித்து விட்டானென்று வைத்துக்கொள்வோம். அதனை அவன் நல்ல வழியில் உபயோகப்படுத்துவான் என்பது என்ன நிச்சயம்? சிறந்த மேதைகள் தான் விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தைப் பயிலவேண்டும் என்றிருந்தால் அந்தப் பயிற்சியின் பயனாக நன்மையே உண்டாகும்; ஸாக்ரட்டீஸ் போன்ற மேதாவினருக்கு இந்தப் பெருமையை அளிக்கலாம். அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவே பிறந்தார்கள். ஆனால் எல்லா மனிதர்களும் மேதைகளல்லர்; ஸாக்ரட்டீஸ்களும்ல்லர்.

கலைகளின் விஷயத்தில் சிரத்தை உண்டாகுமானால், அந்த சிரத்தையானது ஆடம்பரத்திலே கொண்டு போய்விடுகிறது. எந்த ஜாதிக்கு ஆடம்பரத்திலே பற்று உண்டாகிவிடுகிறதோ அந்த ஜாதி, தனது போர்த்தன்மையை இழந்துவிடுகிறது. சரித்திரம், இந்த உண்மையை நமக்குப் போதித்திருக்கிறது. போர்க்குணமுள்ள ஒரு ஜாதிதான், தன் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியும். அந்த ஜாதிக்கு ஒழுக்கமிருந்தால்தான் அது சுதந்திரத்தோடு கூடியிருப்பதற்குத் தகுதியுடையது. உங்களுடைய குழந்தைகள் ஆடம்பரமான ஸ்தாபனங்களுக்கு

குச் செல்கிறார்கள். அங்கே அவர்கள், தங்கள் கடமைகளைத் தவிர, மற்றெல்லாவற்றையும் கற்றுக் கொள்கிறார்கள் அவர்கள் தங்கள் தாய்மொழியை மறந்து விடுகிறார்கள்; ஆனால் உலக வழக்கிலே இல்லாத பரஷையைப் பேசுவதிலே நிபுணர்களாயிருக்கிறார்கள். பாட்டிசைக்கிறார்கள்; ஆனால் பாட்டின் அர்த்தம் தெரியாது. உண்மைக்கும் பொய்க்குமுள்ள வித்தியாசம் அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவை வேறுபட்டவையல்ல என்று அழகாக எடுத்துப் பேசுகிறார்கள். தாராள புத்தி, நிதானம், தைரியம், கருணை இவைகளைப்பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையே இல்லை. கடவுள் வாக்கு என்று சொல்லக் கேட்டால் அவர்களுக்கு அச்சம் உண்டாகிவிடுகிறது.

இந்தத் தீமைகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன? மனிதர்கள். திறமைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, ஒழுக்கத்தை மலிவுபடுத்திவிட்டதுதான். சாதாரணமாக இப்பொழுது ஜனங்கள் ஒருவனைப் பார்த்து 'அவன் சீல புருஷன்' என்று கேட்கிறார்களில்லை; 'அவன் புத்திசாலியா' என்றுதான் கேட்கிறார்கள். ஒரு புத்தகத்தைப் பார்த்து 'அஃது உபயோகமுள்ள புத்தகமா' என்று கேட்கிறார்களில்லை; 'அது நன்றாக எழுதப்பட்டிருக்கிறதா' என்றுதான் கேட்கிறார்கள். இறுதியாகப் பார்க்கப்போனால், இந்தத் தத்துவஞானம் என்பது என்ன? இதனால் நாம் என்ன பாடத்தைக் கற்றுக் கொள்கிறோம்? சாசுவதமான புகழை அளிக்கக்கூடிய பெருமை இதில் என்ன இருக்கிறது? எல்லாம் வெறும் ஏமாற்றந்தான். தத்துவஞானிகள் என்று புகழப்படுகிறவர்கள் அனைவரும், கடைத்தெருவிலே உட்கார்ந்து கொண்டு 'என்னிடம் வாருங்கள்; நான் உங்களை ஏமாற்றமாட்டேன்; சரியான சாமான்களை ஒழுங்காக அளந்து உங்களுக்குக் கொடுப்பேன்' என்று கூவுகிற வியாபாரிகளைப் போன்றவர்களே. ஒருவர் சித்து பெரிதென்கிறார். இன்னொருவர் ஜடம் பெரிதென்கிறார். இப்படிப் பலரும் பலவிதமாகச் சொல்கிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை உலகம் புகழ்கிறது. இவர்களுடைய உபதேசங்களைச் சாசுவதமாகி வைக்க, அச்சடிக்கிற

முறையும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுவிட்டது. இந்த அச்சத் தொழிலின் அபிவிருத்தியினால் ஐரோப்பாவில் அதிகமான குழப்பம் உண்டாகியிருக்கிறது. இந்தக் குழப்பம் இன்னமும் அதிகப்படாமலிருக்க வேண்டுமானால், ஆதியில் அச்சத் தொழிலுக்கு அவர்கள் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக ஆதரவு கொடுத்தார்களோ அவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக அதற்கு அநாதரவு காட்டவேண்டும்; அப்படியே அநாதரவு காட்டுவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

யாரோ ஒருவர் இருவருக்கு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி நடத்த அனுமதி கொடுக்கலாம். அப்படி அனுமதி பெறுகிறவர்களும், தங்களுடைய ஆராய்ச்சியை நடுநிலையோடு நடத்தக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும். விஞ்ஞானமென்னும் கோட்டைக்குள் நுழைய அனைவரையும் அனுமதிக்கக்கூடாது. அப்படி அனுமதித்தோமானால், தகுதியற்றவர்களெல்லோரும் உள்ளே பிரவேசித்துவிடுவார்கள். உலகத்தில் தத்துவஞானிகள் இருக்க வேண்டியதுதான்; ஆனால் எல்லா ஜனங்களும், அந்தத் தத்துவஞானத்திலே பிரவேசித்து அதனைக் கலக்கிவிடக்கூடாது.

அனுபந்தம் 2

மனிதர்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் உண்டானதற்குக் காரணமென்ன? இவற்றை இயற்கைச் சட்டங்கள் அங்கீகரிக்கின்றனவா ?

ஆதியில் மனிதன் இயற்கை வாழ்வு நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது, அவனவனும் தனித்தனியாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். ஒருவனுடைய தயவு மற்றொருவனுக்குத் தேவையாயிருக்கவில்லை. அவனவனும் தனக்குத் தேவையான ஆகாராதிகளைச் சம்பாதித்துக் கொண்டான். இஷ்டப்படி இருந்தான்: திரிந்தான். இதனால் தேகபலம் என்கிற விஷயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லாமல் இருந்தது. அதாவது ஒருவன் பல சாலியாகவும் மற்றொருவன் பலவீனமாகவும் இருக்கவில்லை. எல்லோரும் ஒரே மாதிரி பலசாலிகளாயிருந்தார்கள். பிறகு பல நூற்றாண்டுகள் கழித்து, சீதோஷ்ண மாறுபாடு முதலிய பல காரணங்களினால், மனிதன், தன்னுடைய ஜீவனத்திற்கு மற்றொரு மனிதனுடைய உதவியை நாடவேண்டியதாயிற்று. இதனால் பலர் சேர்ந்து வாழவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. மனிதர்களிடையே போக்குவரத்தும், மற்ற விவகாரங்களும் அதிகமாயின. நாளாவட்டத்தில் உலோகப் பொருள்கள் உபயோகத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. விவசாய உற்பத்திமுறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அவனவனும், தான் உழுது பயிரிட்ட நிலத்தைத் தனக்குச் சுவாதீனப்படுத்திக் கொண்டான். "எந்த மனிதன் முதன்முதலாக ஒரு துண்டு நிலத்திற்கு நான்குபுறமும் வேலிபோட்டு, இஃது என்னுடையது என்று சொல்லிக் கொண்டானோ, எவன் தன்னுடைய இந்த வார்த்தையை எல்லோரும் நம்பிவிட்டார்கள் என்று தெரிந்துகொண்டானோ அவன்தான், சமுதாய அமைப்பு என்பதற்கு

முதன்முதலாக அஸ்திவாரம் போட்டவன். ஆனால் அவன் போட்ட இந்த முதல் வேலையை மற்றொருவன் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு, பள்ளங்களை நிரப்பிவிட்டு, கூட இருக்கிறவர்களைப் பார்த்து 'இந்த மோசக்காரனைப் பாருங்கள்; பூமியிலிருந்து உண்டாகிற பொருள்கள் யாவும் எல்லோருக்கும் சொந்தமானது; எந்த ஒருவனும் தனது என்று இவைகளைச் சொல்லிக்கொள்ள முடியாது; இந்த உண்மையை நீங்கள் மறந்துவிட்டீர்களானால், உங்களுக்கு அழிவு நிச்சயம்' என்று கூச்சல் போட்டிருந்தால், இந்த உலகத்தில் எத்தனைகுற்றங்கள் நடைபெறாமலிருக்கும்? எத்தனை யுத்தங்கள் நிகழாமலிருக்கும்? எவ்வளவு துன்பங்கள் ஏற்படாமலிருக்கும்?"

இந்தச் சொத்துரிமை ஏற்பட்டதும், சமுதாயத்தில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஊண்டாயின. மனிதனுடைய தேக பலம் முதல் எல்லாவற்றிலும் கூடுதல் குறைச்சல்கள் தோன்றின. இவற்றினால் விபரீத பலன் விளைந்தது. பணக்காரன்—ஏழையென்று சமுதாயத்தில் இரண்டு பிரிவுகள் ஏற்பட்டன. இந்தப் பிரிவினைகள் பின்னர் சட்டத்தின்மூலம் ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டுவிட்டன; நிரந்தரமாக்கப்பட்டும் விட்டன. பணக்காரர்கள் ஏழைகளைச் சரண்டுவதென்பது புனிதத் தன்மை பெற்று விட்டது.

சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால், தனிச் சொத்துரிமைதான் மானிடசமுதாயத்தின் சீரழிவுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் என்பதை இந்தக் கட்டுரையின் மூலம் ரூஸ்ஸோ அழகாக நிர்த்தாரணம் செய்து காட்டுகிறான்.

அனுபந்தம் 3

எமிலி அல்லது கல்வி

கூடவுள் எல்லாப் பொருள்களையும், நல்லவைகளாகவே சிருஷ்டிக்கிறார். ஆனால் மனிதன் அவற்றில் தலையிட்டு அவைகளைத் தீயனமாக்கிவிடுகிறான். ஒரு மண்ணிலே உற்பத்தியாகக்கூடிய பொருளை, மற்றொரு மண்ணிலிருந்து உற்பத்தி செய்யப் பார்க்கிறான்; ஒரு மாத்தில் உண்டாகக்கூடிய பழத்தை மற்றொரு மாத்திலிருந்து எதிர்பார்க்கிறான். அவன், இடம், காலம், இயற்கைநிலைமை எல்லாவற்றையுமே ஒன்றுபோட்டுக் குழப்புகிறான். அவன், தன் நாய், குதிரை, அடிமை எல்லாரையும் அங்கச்சிதைவு படுத்திவிடுகிறான். அவன் எல்லாப் பொருள்களையும் அழித்துவிடுகிறான்; அல்லது விகாரப்படுத்திவிடுகிறான். உருவங் குலைந்தவை, விகாரமுள்ளவை முதலியவற்றை அவன் நேசிக்கிறான். எதனையும் அதனுடைய இயற்கைத் தோற்றத்திலே பார்ப்பதற்கு அவன் விரும்புவதில்லை. மனிதனைக்கூட இப்படி இயற்கையற்ற நிலையிலே பார்க்கத்தான் அவன் விரும்புகிறான்.....ஆயினும் கல்வி, மனிதனுக்கு அவசியமானது. இந்தக் கல்வி இல்லாவிட்டால் மனிதனைப் பொறுத்த விஷயங்கள் இன்னும் கேவலமாக இருக்கும்.

∴

∴

∴

மனிதன், பிறந்த காலத்தில் எந்த நிலையில் இருந்தானோ அந்த நிலையிலேயே அவனை விட்டுவிட்டால் அவன் ஒரு ராட்சதனாகவே ஆகிவிடுவான்; அவனுடைய சூழ்நிலையானது அவனிடத்திலேயுள்ள இயற்கைத் தன்மையைச் சீரழித்துவிடும். பலபேர் நடக்கிற ஒரு பாதையிலே ஒரு செடியை வளரவிட்டால் அஃது எப்படி பலபேரால் மிதிக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டுவிடுமோ

அதைப்போல் அவன்—அந்தக் கல்வியில்லாத மனிதன்—அழிபட்டுப்போவான்.

:: :: ::

குழந்தைகளுக்கு முதன்முதலாகக் கல்வி போதிக்கிறவள் தாய்தான். ஆகையால் அவள், சம்பிரதாயங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் முதலியவைகளினின்று குழந்தைகளைக் காப்பாற்றி அவைகளுக்குச் சரியான முறையில் கல்வி போதிக்கவேண்டும்.

:: :: ::

ஒரு செடி நன்றாக வளர வேண்டுமானால், மண்ணைக் கிளறிக் கொடுக்கிறோம்; காலாகாலத்தில் நீர் இறைக்கிறோம்; புழு, பூச்சி முதலியன அணுகாதபடி காப்பாற்றுகிறோம். அதைப்போல், மனிதன் பண்பாடு பெறவேண்டுமானால், அவனுக்குக் கல்வி அவசியமானது. ஒரு மனிதன் உயரமுள்ளவனாகவும் பலசாலியாகவும் பிறக்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த உயரத்தையும் தேக பலத்தையும் எப்படி உபயோகிப்பது என்பதை அவன் தெரிந்துகொள்ளாதவரையில் அவைகளினால் அவனுக்கு என்ன பிரயோஜனம்? அவைகளினால் அவனுக்குக் கெடுதல்கூட, எப்படியென்றால், அவன்தான் திடமுள்ளவனாயிற்றே என்று சொல்லி அவனுடைய ஆபத்துக் காலத்தில் மற்றவர்கள் யாரும் அவனுக்கு உதவி செய்ய முன்வரமாட்டார்கள்; தன்னுடைய தேவைகள் இன்னவையென்று உணராமலேயே அவன் இறந்து போவான்.

:: :: ::

நாம் பிறக்கிறபோது பலத்துடன் பிறக்கவில்லை. பிறகு நமக்குப் பலம் தேவையாயிருக்கிறது. அப்படியே மற்றவர்களுடைய உதவி, பகுத்தறிவு எல்லாம் நமக்குத் தேவையாயிருக்கின்றன. ஆகவே பிறக்கிறபோது நம்மிடத்தில் என்னென்ன இல்லையோ, மனிதனான பிறகு நமக்கு என்னென்ன தேவையோ, அவை எல்லாவற்றையும் கல்வியானது நமக்கு அளிக்கிறது. இந்தக் கல்வியை நாம் மூன்று வழிகளிலிருந்து பெறுகிறோம். ஒன்று, இயற்கையிலிருந்து; மற்றொன்று,

சகோதர மனிதர்களிடமிருந்து; இன்னொன்று, சுற்றுப்புறமுள்ள பொருள்களிலிருந்து. நமது புலன்கள், அங்க அவயவங்கள், நம்மிடத்தில் இயற்கையாயுள்ள சக்திகள் முதலியனவெல்லாம் வளர்ச்சி பெறுகின்றன வல்லவா, இந்த வளர்ச்சியே இயற்கையின் மூலமாகப் பெறுகிற கல்வி; இந்த வளர்ச்சியை எப்படி உபயோகிப்பது என்பதைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்கிறோமே அது மனிதர்களால் போதிக்கப்படும் கல்வி; நமது சூழ்நிலையிலிருந்து நாம் பெறுகிற பலவித அனுபவங்கள் இருக்கின்றனவே அவை நமது சுற்றுப்புறமுள்ள பொருள்களிலிருந்து பெறுகிற கல்வி, ஆகவே பிரதியொரு மனிதனுக்கும் கல்வி போதிக்கிற ஆசிரியர்கள் மூன்று பேராகிறார்கள். இந்த மூன்று பேருடைய போதனைகளில் ஏதேனும் மாறுபாடு நிகழ்கிறபோது தான், மனிதனுடைய வளர்ச்சி குன்றுகிறது. வாழ்க்கையில் அமைதி என்பது அவனுக்கு உண்டாவதில்லை.

இந்த மூன்றுவிதமான போதனைகளில், இயற்கையின் போதனையும், சுற்றுப்புறமுள்ள பொருள்களின் போதனையும், நம்முடைய ஆதிக்கத்துக்குப் புறம்பானவை. மனிதன் போதிக்கிற போதனையைத்தான் நாம் கட்டுதிட்டப்படுத்த முடியும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோமே இதுகூடப் பெரும்பாலும் மயக்கந்தான். ஏனென்றால் கல்வியில் பரிபூரண வெற்றி காண்பதென்பது இயலாத காரியம். வெற்றியை ஓரளவுக்கு எட்டிப் பார்க்கலாம்; வெற்றியை அடைவதென்பது அவரவருடைய அதிருஷ்டத்தைப் பொறுத்தது.

வெற்றியடைவதென்று சொல்கிறோமே அப்படியென்றால் என்ன? அதுதான் இயற்கையின் லட்சியம். இயற்கையென்று எதைச் சொல்கிறோமென்றால் நமக்கேற்படுகிற பழக்க வழக்கத்தைத்தான். இயற்கையோடு ஒட்டிப் போகிற பழக்க வழக்கங்களும் உண்டல்லவா? உதாரணமாக, ஒரு செடியை நேராக நிமிர்த்தி வளர்த்தோமானால் அது நேராகவே வளர்கிறது; குறுக்கே படுக்க வைத்து வளர்த்தோமானால் அப்

படியே வளர்கிறது. அஃது எப்படி வளர்ந்தாலும் அதனுடைய தன்மைகள் மாறுபடுவதில்லையல்லவா? அதைப்போல ஒரு மனிதனுடைய நிலைமையை யொட்டியே அவனுடைய பழக்கவழக்கங்களும் இருக்கின்றன. நிலைமையை மாற்றுங்கள்; பழக்க வழக்கங்களும் மாறுபடுகின்றன. கல்வியென்பதுகூட என்ன? அதுவும் ஒரு பழக்கந்தானே? சிலர், தாம் கற்ற கல்வியை மறந்து அல்லது இழந்துவிடுகிறார்கள்; வேறு சிலர் அதை அப்படியே வைத்துப் போற்றுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் என்ன? அவரவர்களுடைய பழக்க வழக்கந்தான் என்று சொல்ல வேண்டி யிருக்கிறது. இதனையே அவர்களுடைய இயற்கை என்றும் சொல்கிறோம்.

இயற்கையைப் பொறுத்தமட்டில் எல்லா மனிதர்களும் சமமானவர்களே. அப்படியே எல்லா மனிதர்களுடைய தொழிலும், மனிதத்தன்மையோடு வாழ்வதுதான். இந்த மனிதத் தன்மையோடுகூடிய எந்த மனிதனும் எந்தத் தொழிலில் பிரவேசித்தபோதிலும் அதில் அவன் சிறந்து விளங்குவான். ஒருவன் எந்தத் தொழிலிலாவது பிரவேசிக்கட்டும்; அப்படிப் பிரவேசிப்பதற்கு முன்னர் அவனை, இயற்கையானது மனிதத்தன்மை என்கிற தொழிலில் பயிலுவித்திருக்கிறது. அவன் எந்த உத்தியோகத்திற்குச் சென்றாலும் சரி, ஓர் உத்தியோகத்திலிருந்து மற்றோர் உத்தியோகத்திற்கு எத்தனை தடவை மாறினாலும் சரி அவன் மனிதனாகவே இருப்பான்.

கல்வியின் நோக்கம் என்ன? மனிதனையும் அவனுடைய சூழ்நிலையையும் தெரிந்து கொள்வதுதான். வாழ்க்கையின் சுக துக்கங்களை ஒரே மாதிரியாகப் பார்க்கிறவர்கள் யாரோ அவர்கள்தான் சிறந்த முறையில் கல்வி பயின்றவர்கள் என்பது என்னுடைய கருத்து. எனவே கற்றலில் சிறந்தது நின்றல்தான். நாம் எப்பொழுது வாழ ஆரம்பிக்கிறோமோ அப்பொழுதே கல்வி கற்கவும் தொடங்குகிறோம்.

குழந்தைகளுக்கு எளிய பழக்க வழக்கங்களைக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். ஆடம்பரமான, பகட்டான

உடைகளால் அவர்களை அலங்கரித்துக்கொண்டு வருவோமானால் நாளாவட்டத்தில் அவர்கள் சீர்கெட்டுப் போவார்கள். குளிர் காலத்திலாகட்டும், கோடை காலத்திலாகட்டும் ஒரே மாதிரியான உடைகளில் இருக்குமாறு அவர்களைப் பழக்கப்படுத்துங்கள். சிலர் வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்துகொண்டு வேலை செய்யக் கூடிய நிலையிலே இருப்பார்கள். இன்னும் சிலர் வெளியே சென்று வேலை செய்யக்கூடிய நிலையிலே இருப்பார்கள். பிந்தியவர்கள், எளிய முறையிலேயே உடை அணிந்துகொள்ளக்கூடிய பழக்கத்தைப் பெறுதல் வேண்டும். ஏனென்றால் காலநிலை மாறுபாட்டுக் கேற்றவாறு இவர்கள் உடையணிந்துகொள்ள முற்படுவார்களானால் அதனால் அசௌகரியமே உண்டாகும். எல்லாச் சீதோஷண நிலைகளையும் சகித்துக்கொள்ளக் கூடிய உடைகளையே இவர்கள் அணிந்துகொள்ளவேண்டும். சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால் கடினமாக உழைக்கிறவர்கள் லேசான உடைகளைத் தரித்தல் வேண்டும். பிரபல விஞ்ஞான சாஸ்திரியாகிய ஸர் ஐஸக் நியூட்டன்¹ இப்படித்தான் செய்துகொண்டு வந்தான். பலன் என்ன? எண்பது வயது வரையில் வாழ்ந்தான்.

இங்ஙனமே குழந்தைகள், வருஷம் பூராவும் தலையிலே ஏதேனும் ஒன்றை அணிந்து கொண்டிருக்கும் பழக்கத்தையும் விட்டுவிட வேண்டும். ஒன்றுமே போட்டுக் கொள்ளாதிருத்தல் நல்லது. அது முடியவில்லையென்றால் ஏதோ அற்பசொற்பமாகப் பேரட்டுக் கொள்ளுதல் வேண்டும். பூர்விக எகிப்தியர்கள் தலையிலே ஒன்றும் போட்டுக்கொள்ளாதிருந்தார்கள் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது. சிலர், சிறு குழந்தைகளை எல்லாவிதமான ஆடைகளையும் போட்டு உருத்தெரியாமல் மூடிவிடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட குழந்தைகள் நாளாவட்டத்தில் மெலிவுற்று எளிதாக நோய்வாய்ப்பட்டுவிடுகின்றன, குழந்தைகள் தாகமென்று கேட்டால் குளிர்ந்த நீரைக்கொடுங்கள். வேறுவிதமான

1 Sir Issac Newton 1642-1727.

பானங்களைக் கொடுத்துக் கெடுத்துவிட வேண்டாம். இங்ஙனமே, குழந்தைகளைக் கடினமான பழக்க வழக்கங்களில் பயிலுவிப்பதுதான் நல்லது.

∴

∴

∴

தங்களுடைய குழந்தைகளின் உயிரைமட்டும் காப்பாற்றிக் கொடுத்தால் போதுமென்று சிலர் நினைக்கின்றனர். இது போதாது. அந்தக் குழந்தைகள் பெரியவர்களான பிறகு, தங்களுடைய உயிரைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்வதெப்படி என்பதையும் அவர்களுக்கு—அந்தக் குழந்தைகளுக்கு—கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். அது மட்டுமல்ல; சுகத்தையும் துக்கத்தையும், செல்வத்தையும் வறுமையையும், உஷ்ணத்தையும் குளிரையும், ஒரே மாதிரியாகத் தாங்கிக் கொள்ளக் கூடிய மனப்பான்மையையும் அவர்களுக்கு உண்டுபண்ண வேண்டும். குழந்தையைச் சாகவிடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பது சிலர் கவலை. இது வீண். குழந்தையைச் சாவினின்று பாதுகாக்க இவர்கள் யார்? என்றைக்காவது ஒரு நாள் அந்தக் குழந்தை சாகத்தான் போகிறது. சாவினின்று தடுத்துக்கொள்ள அதற்குக் கற்றுக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும், வாழ்வதெப்படி என்பதை அதற்குக் கற்றுக் கொடுங்கள். வாழ்வு என்றால் என்ன அர்த்தம்? மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருப்பதா? இல்லை; இல்லை. நமது இந்திரியங்களை, நமது மனத்தை, நமது சக்திகளை எல்லாவற்றையும் உபயோகத்திற்குக் கொண்டு வருவதுதான் வாழ்க்கை. இந்த உலகத்தில் நமக்கென்று ஒரு தனித்துவம் உண்டு என்று எப்பொழுதும் நம்மை உணரும்படி செய்துகொண்டிருப்பது எதுவோ அதுதான் வாழ்க்கை. நீண்ட நாட்கள் உயிரோடிருப்பது வாழ்க்கையல்ல; ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நாம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம் என்று உணர்ந்துகொண்டு வாழ்கிறோமே அதுதான் வாழ்க்கை. ஒரு மனிதன் நூறு வருஷம் உயிரோடிருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவன் வாழாமலே மரித்துப் போயிருக்கலாம். அப்படி நூறு வருஷம் உயிரோடிருந்ததைவிட அவன் இளமையிலேயே இறந்துபோயிருக்கலாம்.

மனிதனிடத்தில் வேரூன்றியிருக்கிற விருப்பு வெறுப்புக்களை யெல்லாம் திரட்டி ஞானம் என்றும், கட்டுப்படுத்துவது, கட்டாயப்படுத்துவது முதலியவை களையெல்லாம் சேர்த்துப் பரம்பரைப் பழக்கம் என்றும் பெயர் கொடுத்துத் திருப்தி கொள்கிறோம். நாகரிக மனிதன் அடிமையாகப் பிறந்து அடிமையாகவே இறந்து போகிறான். பிறந்த குழந்தையைத் துணி போட்டுப் பந்தப்படுத்துகிறார்கள்; அப்படியே இறந்த மனிதனை சவப்பெட்டிகுள் போட்டு மேலே ஆணி அடித்துவிடுகிறார்கள். சம்பிரதாயங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகிய சிறைக்கம்பிகளுக்குள்ளேயே மனிதன் தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் கழித்துவிடுகிறான்.

∴ ∴ ∴

தாய் எப்படியோ அப்படித்தான் குழந்தையும் இருக்கும் என்று சொல்வார்கள். இதன் பொருள் என்னவென்றால், தாயின் குணங்கள் யாவும் அவள் குழந்தைக்குப் படிகின்றனவென்பதுவேயாம். எனவே, ஒரு தாயார், தன் குழந்தையின் போஷணையில் ஜாக்கிரதையாக இருப்பதோடு தனது சுய வளர்ச்சியிலும், சர்வ ஜாக்கிரதையுடனிருக்க வேண்டும். சில தாய் மார்கள், தங்கள் குழந்தைகளின் போஷணையை, சம்பளம் பெறும் தாதிமார்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறார்கள். இது தவறு. யாரோ சில முடியாதவர்கள்தான் இங்ஙனம் பிறர் வசத்தில் தங்கள் குழந்தைகளை ஒப்புவிக்கலாமே தவிர, பொதுவாக வேறு எந்தத் தாயாரும் இப்படிச் செய்யக்கூடாது. சில தாய்மார்கள், இப்படிக் குழந்தைகளைத் தங்கள் நேரான போஷணையில் வைத்துக் கொள்ளாமல் புறக்கணித்துவிடுகிறார்கள். வேறு சில தாய்மார்கள், தங்கள் குழந்தைகளை மிகுந்த அக்கரையுடன் காப்பாற்றுவதாக நினைத்துக்கொண்டு அவைகளைக் கெடுத்துவிடுகிறார்கள். இயற்கையின் பரிசோதனைகளுக்கு அவைகளை உட்படுத்திப் பண்படுத்தாமல், இயற்கையினின்று அவைகளைக் காப்பாற்றிக் காப்பாற்றிக் கடைசியில் விபரீதமான ஆபத்துக்களுக்குட்படுத்தி விடுகிறார்கள். ஆபத்துக்களைச் சமாளிக்கக் கூடிய திண்மையே அவைகளுக்கு இல்லாமற் போய்

விடுகின்றது. இப்படிச் செய்யக்கூடாது. உண்மையுள்ள தாயார், தன் குழந்தைகளுக்கு எல்லாவகையிலும் அனுபவங்களிலும் பழக்கப்படுத்த வேண்டும். கஷ்டநிஷ்டரங்களை அனுபவிக்கச் செய்ய வேண்டும். அப்பொழுதுதான், அந்தக் குழந்தைகள் பெரியவர்களான பிறகு வாழ்க்கையைச் சுவைக்க முடியும்.

∴ ∴ ∴

தங்கள் பாதுகாப்பின்கீழ் வரும் பிரதியொரு மாணாக்கனுடைய தேக பலத்தையும் விருத்தி செய்ய வேண்டியது ஆசிரியர் கடமை. வலிமையுள்ள உடலுக்குள்தான் திணணிய மனம் இருக்க முடியும். சிலர், தேக புஷ்டிக்காக மருந்துகளைக்கொண்டு திணிக்கிறார்கள். இது தவறு. தங்களுடைய அருமையான காலத்தை எப்படிச் செலவழிப்பதென்று தெரியாத சோம்பேறிகள்தான், தங்களுடைய தேகத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதிலேயே காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள். இதற்காக என்னென்னவோ ஆதாரங்களையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். ஒரு சிலருக்கு மருந்து தேவைதான். ஆனால் பொதுவாக மானிட சமுதாயத்திற்கு அதனால் தீமையே தவிர நன்மை இல்லை.

ஒரு வீர புருஷனை, தைரியசாலியை எங்கே பார்க்கலாம்? எங்கே வைத்தியர்கள் இல்லையோ, எங்கே வியாதிகளின் விளைவுகளைப் பார்க்க முடியாதோ, எங்கே மரணத்தைப்பற்றி யாரும் அதிகமாகக் கவலைப்படுவதில்லையோ அங்கேதான் பார்க்கலாம். மனிதன், சுபாவத்திலேயே நோயைத் தாங்கக் கூடியவன்; அமைதியாக இறந்துபோகும் ஆற்றலுடையவன். ஆனால் வைத்தியர்கள் தங்களுடைய விதிகளாலும், தத்துவ ஞானிகள் தங்களுடைய சித்தாந்தங்களினாலும், புரோகிதர்கள் தங்களுடைய உபதேசங்களினாலும் மனிதனுடைய மனத்தைக் களங்கப்படுத்தி, மரணத்தைக்கண்டு அஞ்சுமாறு அவனைச் செய்துவிடுகிறார்கள்.

∴ ∴ ∴

பெரியோர்களே! உங்கள் சகோதர மனிதர்களிடம் நேசம் பாராட்டுங்கள். இதுதான் உங்களுடைய முத்தர்

கடமை. எவ்வளவு வயதுடையவர்களானாலும் சரி, எந்த அந்தஸ்திலே இருக்கிறவர்களானாலும் சரி, எல்லாரிடத்திலும் அன்பு செலுத்துங்கள். அன்பைவிடச் சிறந்த ஞானம் வேறெது உண்டு இவ்வுலகத்தினில்? இளமையின்மீது அன்பு காட்டுங்கள்; அதனுடைய விளையாட்டுக்களில், வேடிக்கைகளில் கலந்து கொள்ளுங்கள். முதுமை யடைந்த பிறகு, இந்த இளமையை நீங்கள் அனுபவிக்க முடியாது.

∴ ∴ ∴

நம்முடைய சக்திகளுக்கும் ஆவல்களுக்கும் மத்தியில் அதிக வித்தியாசமில்லாமல் கூடியவரையில் சமன் வயப்படுத்திக்கொண்டு செல்வதிலேதான் உண்மையான சந்தோஷம் இருக்கிறது.

∴ ∴ ∴

தன்னை முடிந்ததைச் செய்ய வேண்டுமென்று எவன் ஆவல் கொள்கிறானோ, எவன், தான் கொண்ட ஆவலின்படி காரியங்களைச் செய்கிறானோ அவன் தான் உண்மையான சுதந்திர புருஷன்.

∴ ∴ ∴

உங்கள் குழந்தைகளுக்கு எளிய, சாதாரண உணவுகளையே பழக்கப்படுத்தி வையுங்கள். தேவையான அளவு அவர்கள் சாப்பிடட்டும்; நன்றாக விளையாடட்டும்.

∴ ∴ ∴

அரசியல் வேறே, ஒழுக்கம் வேறே என்று கருதுகிறவர்கள், இரண்டையும் அறியாதவர்கள்.

∴ ∴ ∴

ஒரு மனிதனைப்பற்றி நீ நன்கு தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் அவனுடைய செயலைக் கொண்டுதான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். எந்த ஒரு மனிதனும் சமுதாயத்தில்—அதாவது நான்கு பேர் மத்தியில்—பேசிப்பேசி தனது செயலை மூடி வைத்துக்கொண்டு விடுகிறான். ஆனால் சரித்திரமோ, பிரதியொரு மனித

னையும், அவனுடைய செய்கையைக்கொண்டுதான் நிதானிக்கிறதே தவிர பேச்சைக்கொண்டு அல்ல.

∴ ∴ ∴

சிந்தனை செய்யத் தொடங்குவதென்பது சுலபமான விஷயமல்ல. ஆனால் ஒருவன் சிந்தனை செய்யத் தொடங்கிவிட்டால் அதனை விடவே மாட்டான்.

∴ ∴ ∴

எவனொருவன் தன்னுடைய செல்வத்தைக்கொண்டு ஓய்வு, சுதந்திரம், அரோக திடகாத்திரம் ஆகிய மூன்றையும் பெறுகிறானே அவன்தான் உணலையான பணக்காரன்.

∴ ∴ ∴

நான் ஓர் அரண்மனையிலே வசிக்க விரும்பமாட்டேன். அரண்மனையிலே வசித்தாலும் எனக்குத் தேவையானது ஓர் அறைதானே? கீழ்நாட்டார், எளிய முறையில் கட்டப்பெற்ற வீடுகளிலேயே வசிப்பதற்குத் தங்களைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் வாழ்க்கையை ஒரு வழிப் பிரயாணமாகவும், தாங்கள் வசிக்கிற வீட்டை ஒரு சத்திரமாகவும் கருதி நடந்து வருகிறார்கள். ஆனால் நம்மிலே சில பணக்காரர்கள், தாங்கள் சாசுவதமாக வாழப்போவதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

∴ ∴ ∴

பெண்களைப் பெண்களாகவே வளர்க்க வேண்டும். அவர்களை ஆண்களாக வளர்ப்பது அவர்களுக்கும் கெடுதல்; வளர்க்கிற நமக்கும கெடுதல்.

∴ ∴ ∴

அறிவைச் சம்பாதித்துக் கொள்வதற்குப் பிரயாணம் அவசியமானது. ஆனால் ஒரு நாட்டை வேகமாகச் சுற்றி வந்துவிட்டால் மட்டும் அந்த நாட்டைப்பற்றிய அறிவையோ, பொது அறிவையோ சம்பாதித்துக் கொண்டுவிட முடியாது. ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் நாம் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். இதற்காக நமது

கண்களையும் காதுகளையும் திறந்து வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

∴ ∴ ∴

நகரங்களிலே வசிப்பதை நான் ஆதரிக்கமுடியாது. மற்றவர்களுக்கு எவ்வெருவன் உதாரண புருஷனாயிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறானோ அவன் கிராம வாழ்வையே நாடவேண்டும். நமது உள்ளம் கறைப்படாதிருக்க வேண்டுமானால் அதற்குக் கிராம வாசந்தான் சிறந்தது.

அனுபந்தம் 4

சமுதாய ஒப்பந்தம்

மனிதன் ஆதியில் தன் பிழைப்புக்காக அதிகம் உழைக்க வேண்டியிருந்தது. அப்படி உழைக்கிற போது அநேக தடைகள் அவனுக்குக் குறுக்கிட்டன. இந்தத் தடைகளைச் சமாளித்துக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்த ஒரு தனி மனிதனுடைய சக்தி போதாமல் இருந்தது. எனவே பலர் சேர்ந்து ஒரு காரியத்தைச் செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. எல்லோருடைய க்ஷேமமும் இந்த ஒற்றுமையிலேயே இருக்கிறதென்பதைப் பிரதியொரு மனிதனும் உணர்ந்தான். இங்ஙனம் உணர்ந்ததோடு மட்டுமல்லாமல், பிரதியொரு மனிதனுடைய பலத்தையும், அந்தப் பலத்தை உபயோகிக்கும் உரிமையையும் பொறுத்தே பிரதியொரு மனிதனுடைய க்ஷேமமும் இருக்கிறதென்பதையும் தெரிந்துகொண்டான். இந்த இரண்டு நிலைமைகளையும்—அதாவது எல்லோருடைய க்ஷேமத்தையும் நாடவேண்டும், அதே சமயத்தில் தனிப்பட்டவர்களுடைய உரிமையும் பாதுகாக்கப் பெறவேண்டும் என்கிற இரண்டு நிலைமைகளையும்—பொருத்திக்கொண்டு செல்வது எப்படி? இந்த மாதிரியான ஒரு பிரச்சனை, மானிட சமுதாயம் வளர்ச்சியடைந்துகொண்டு வருகிற ஒரு காலத்தில் அந்தச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த பலருக்குள்ளும் ஏற்பட்டது.

இந்தப் பிரச்சனைக்கு ஒரே ஒரு பரிசாரந்தான் உண்டு. என்னவென்றால் பிரதியொரு மனிதனும், தன்னை, எல்லோருடைய சுவாதீனத்திற்கும் ஒப்புக் கொடுத்துவிட வேண்டும்; அந்த எல்லோரும் சேர்ந்து செய்கிற ஒரு காரியம், பிரதியொரு மனிதனுடைய க்ஷேமத்தையும் நாடுவதாயிருக்க வேண்டும். பரஸ்பர

சம்மதத்தின் பேரில் நடைபெறுகிற இந்த விவகாரத்திற்குத்தான் சமுதாய ஒப்பந்தம் என்று பெயர். இதனால் அனைவருடைய பலம் தனிப்பட்டவர்களுடைய சாதகமாகிறது. அதாவது எந்த ஒரு மனிதனும், மற்றவர்களுடைய நன்மைக்கு விரோதமான ஒரு காரியத்தைச் செய்யமாட்டான். ஏனென்றால், அப்படிச் செய்வது தன்னையே வந்து பாதிக்குமென்பதை அவன் உணர்ந்துகொள்கிறான். இங்ஙனம் பரஸ்பர நலனை நாடுதல் என்கிற ஒரே நோக்கமுடைய ஒரு சமுதாயம் அமைகிறது. இந்தச் சமுதாயத்தில், சம உரிமையுடைய பலர் அங்கத்தினர்களாகிறார்கள். சமுதாயம், தனிப்பட்டவர்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கிறது. தனிப்பட்டவர்கள், சமுதாயத்தின் க்ஷேமத்தை நாடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டதோர் ஏற்பாடு இருந்தபோதிலும், மனித சுபாவம் எப்படிப்பட்டதென்றால், ஒரு கடமையைச் செய்தால் என்ன சாதகங்களை அடைய முடியுமோ அந்தச் சாதகங்களை, அந்தக் கடமையைச் செய்யாமலே அடையப் பார்க்கிறது. இங்ஙனம் கடமையைச் செய்யத் தவறுகிறவர்களைக் கட்டாயப்படுத்திக் கடமையைச் செய்யுமாறு வற்புறுத்துகிற ஒரு நிபந்தனையும் மேற்படி சமுதாய ஒப்பந்தத்தில் கூடவே கலந்திருக்கிறது.

இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தம் அனுஷ்டானத்தில் வந்த பிறகு, மனிதனுடைய நிலைமையிலும் தன்மையிலும் ஒரு மாறுதல் உண்டாயிற்று. இதுகாறும் அவன் ஓர் ஆவலினாலும் சுய உணர்ச்சியினாலும் தூண்டப்பட்டுத் தன் காரியங்களைச் செய்து வந்தான். இப்பொழுது—இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பிறகு—நியாயம், கடமை என்பவைகளினால் உந்தப்பட்டுக் காரியங்களைச் செய்கிறான். மற்றவர்களுடைய நலனை நாடவேண்டுமென்ற எண்ணம் இவனுக்கு உண்டாகி விடுகிறது. இது வரையில் அவன் இயற்கையான சுதந்திரத்தை—அதாவது தனது சக்திக்கு இயன்ற அளவு சுதந்திரத்தை—அனுபவித்துக்கொண்டு வந்தான். இப்பொழுது சமுதாய சுதந்திரத்தை—அதாவது எல்லோரும் சேர்ந்து நிர்ணயிக்கிற சுதந்திரத்தை

அனுபவிக்கிறான். முந்திய சுதந்திரத்திற்கு எல்லையிலலை; பிந்திய சுதந்திரத்திற்கு எல்லையுண்டு. சமுதாய ஒப்பந்தம் ஏற்படுவதற்கு முந்தி, மனிதனுடைய சக்தியைப் பொறுத்தே அவனுடைய உடைமைகள் இருந்தன. சமுதாய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பிறகு, தனிப்பட்ட ஒரு மனிதன், உடைமைகளுக்குச் சொந்தக் காரனாக வேண்டுமானால், என்னென்ன முறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பதைச் சமுதாயமே நிர்ணயித்தது. சமுதாயமானது, தனிப்பட்ட மனிதனுடைய சொத்துக்களைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கிறது; ஆனால் அந்தச் சொத்துக்களையும் அந்தத் தனி மனிதனையும் கூட தன் சுவாதீனத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இப்படிச் சொல்லிவிட்டதனால், தனி மனிதனுடைய சொந்த உரிமையைச் சமுதாயமானது பறிமுதல் செய்துவிடுகிறது என்பது அர்த்தமில்லை. அதற்கு மாறாக, பாரமார்த்திக விஷயமாகவும், தேக பல விஷயமாகவும் இருந்த ஏற்றத் தாழ்வான உரிமைகளைச் சட்டபூர்வமாகச் சமன்படுத்தி ஒரே நிதானத்துக்குட்படுத்துகிறது.

எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரியான நலன்களுண்டு என்கிற அடிப்படையான சித்தாந்தம் அங்கீகரிக்கப்படுகிற நிலைமையில்தான் சமுதாயம் என்பது அமைவது சாத்தியமாகிறது. இந்தப் பொதுநலன் என்ன வென்பதை நிர்ணயிப்பது யார்? பொதுஜனம்; அதாவது சமுதாயம். இந்தப் பொதுஜனத்தின் அல்லது சமுதாயத்தின் அபிப்பிராயத்தைப் பிரதிபலிப்பது அரசு. இந்த அரசு, சமுதாயப் பொதுவானது; எந்த ஒரு தனிப்பட்ட நபருக்கும் உரியதன்று. இதனையாருக்கும், எந்த ஒரு தனி மனிதனுக்கோ அல்லது சமுதாயத்தின் எந்த ஒரு பகுதியினருக்கோ பாரதீனப்படுத்த முடியாது. இந்த அரசினுடைய, அல்லது சமுதாயப் பொதுவினுடைய அபிப்பிராயந்தான் சட்டமாகப் பரிணமிக்கிறது.

அரசானது, சமுதாயத்தின் நலனையே நாடுகிறது. ஏனென்றால் சமுதாயப் பொதுவினுடைய, அபிப்பிராயம்

யத்தைத்தானே அது பிரதிபலிக்கிறது? அந்த அரசினால் இயற்றப்படுகிற சட்டங்களுக்குப் பிரதியொரு மனிதனும் சம்மதம் கொடுக்கிறான். அந்தச் சட்டங்கள் தன் விஷயத்தில் மட்டுமல்ல, எல்லோர் விஷயத்திலும் பிரயோகிக்கப்படும் என்பதை, சமுதாயத்தின் ஒவ்வோர் அங்கத்தினனும் உணர்ந்திருக்கிறான். மேற்படி சட்டங்களுக்கு அங்கீகாரம் கொடுக்கிற விஷயத்தில் ஒருவன் தவறு செய்யலாம்; ஆனால் பிறருக்குத் தீங்கு செய்ய வேண்டுமென்கிற நோக்கத்தோடு அந்தத் தவறைச் செய்யமாட்டான். எனவே, சமுதாயப் பொதுவினால் நிர்ணயிக்கப்படுகிற எதுவும் சமுதாய நன்மைக்காகவே இருக்கும்.

அரசானது சமுதாய அங்கத்தினர்கள்மீது பரிபூரணமான ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது என்று சொன்னேமல்லவா? ஆதிக்கம் செலுத்தும் உரிமை அதற்கு இருந்தாலும், அனாவசியமான சமைகளை அங்கத்தினர்கள்மீது அது சுமத்துவதில்லை; சமுதாயத்தின் தேவையையும் நன்மையையும் அனுசரித்தே அது, தன் ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துகிறது. அப்படி ஆதிக்கம் செலுத்துகிறபோது, சமுதாய அங்கத்தினர்களுக்கு அவர்களுடைய கடமைகளையும் உணர்த்துகிறது.

ஒரு சமுதாய அமைப்பிலே, சட்ட நிர்மாணகன் ஓர் உயர்ந்த ஸ்தானத்தை வகிக்கிறான். எந்தச் சட்டதிட்டங்களை அவன் வகுக்கிறானோ அந்தச் சட்டதிட்டங்களுக்கு அவன் மேற்பட்டவன். அவன் அதிகாரத்தைச் சிறுஷ்டி செய்து கொடுக்கிறானே தவிர, அவனே அதிகாரியாயிருப்பதில்லை. இப்படி புத்திசாலியான ஒரு சட்ட நிர்மாணகனால் வகுக்கப்படுகிற சட்டதிட்டங்கள் உடனே அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வரப்படக்கூடாது. அவைகளை ஜனங்கள் அங்கீகரித்த பிறகே அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டும். அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வருகிற ஸ்தாபனத்திற்கு அரசாங்கம் என்று பெயர். அரசு வேறே; அரசாங்கம் வேறே. ஒன்றுக்கு மற்றொன்றைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டுவிடக்கூடாது.

அரசாங்கம் என்று சொன்னால் அதில் பல வகைகளுண்டு. ஆள்வோர் பெரும்பாலோராகவும் ஆளப்படுவோர் சிறுபான்மையோராகவும் இருந்தால் அதற்கு ஜனநாயக அரசாங்கம் என்று பெயர். ஆள்வோர் சிறுபான்மையோராகவும், ஆளப்படுவோர் பெரும்பான்மையோராகவும் இருந்தால் அதற்கு சுயேச்சாதிகார அரசாங்கம் என்று பெயர். ஓர் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் யாவும் ஒரு தனி மனிதனிடத்திலே போய்ச் சேர்ந்து, பின்னர் அவனிடத்திலிருந்து அந்த அதிகாரங்கள் மீண்டும் அரசாங்க அதிகாரிகளின் மூலமாக ஜனங்களிடத்திலே பிரயோகிக்கப்படுமானால், அதற்கு முடியரசாங்கம் அல்லது கோடைசி என்று பெயர். இந்த அரசாங்க வகைகளிலே பல தராதரங்களும் பல கலப்புதளும் இருக்கலாம். அந்தந்த ஜன சமுதாயத்தின் பரிபக்குவத்தையொட்டி இந்த அரசியல் அமைப்புகள் ஏற்படுகின்றன.

∴ ∴ ∴

சமுதாயத்தின் க்ஷேமத்தை நாடுகிற விஷயத்தில் பிரதியொரு பிரஜைக்கும் உரிமை இருக்க வேண்டும். அதுதான் உண்மையான சுதந்திரம்; அதாவது பிரதியொரு பிரஜையும், சமுதாயத்தைச் சேர்ந்துள்ள மற்றவர்களுக்குப் பயனுடையவையிருக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட நோக்கமுடைய பிரஜைகளைக்கொண்ட ஒரு சமுதாயத்தை அழிக்க முடியாது. இவர்களுக்கு அதிகமான சட்டங்களும் தேவையில்லை.

சருக்கமாகச் சொல்லப்போனால், ரூஸ்ஸோதான், ஜனசக்தியின் மகத்துவத்தை முதன்முதலாக எல்லாருக்கும் எடுத்துச் சொன்னவன்; அதன் மகத்துவத்தைப் புலப்படுத்தியவன். இதற்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தது சமுதாய ஒப்பந்தம். இன்று ஜனநாயகத்தின் பெயரால் செய்யப்படுகிற முழுக்கங்களுக்கெல்லாம் மூல காரணமாயிருப்பது இந்தச் சமுதாய ஒப்பந்தத்தான்.

ரூஸ்ஸோ வாழ்க்கையில் முக்கிய சம்பவங்கள்

வருஷம்	சம்பவம்
1712	— ரூஸ்ஸோ பிறந்தது.
1728	— ஜினீவாவைவிட்டு நாடோடியாகப் புறப்பட்டது. கத்தோலிக்கனானது.
1720-1740	— வாரென்ஸ் சீமாட்டியின் ஆதரவில் இருந்துகொண்டு பல தொழில் களைப்பார்த்துப் பார்த்து விட்டது.
1741	— உத்தியோகத்தை நாடி பாரிஸுக்குச் சென்றது.
1743	— வெனிஸில் பிரெஞ்சு ஸ்தானீக னுடைய காரியாலயத்தில் வேலை பார்த்தது. தெரேஸே லெவாஷீர் என்ற பெண்ணின்மீது காதல் கொண்டது.
1744-1749	— பாரிஸில் பல உத்தியோகங்கள் பார்த்தது.
1749-1756	— டிஜோரன் கழகத்திற்குக் கட்டுரைகள் எழுதியது. ஜினீவாவுக்குச் சென்று கௌரவத்துடன் திரும்பியது.
1756	— 'ஆசிரம'த்தில் வாசம். டி'எபினே சீமாட்டியுடன் சிநேகம்.
1757	— மாண்ட்மோரென்ஸியில் வாசம்.
1762	— எமிலி, சமுதாய ஒப்பந்தம் என்ற இரண்டு பிரபல நூல்கள் வெளியாயின. மோட்டியர்ஸில் வாசம்.
1765-1766	— செயிண்ட் பீரே தீவு, பாரிஸ் முதலிய இடங்களில் வாசம்.
1766	— இங்கிலாந்துக்குச் சென்றது.
1767	— இங்கிலாந்தினின்று திரும்பிவிட்டது.
1768-1777	— பாரிஸில் அஸ்தமன வாழ்வு.
1778	— மரணம்.

ரூஸ்ஸோ எழுதிய நூல்கள்

பெயரும் காலமும்

1. இலக்கியம், கலை இவைகளைப் பற்றிய
விரிவுரை (1749)
Discourse on Arts and Sciences
2. கிராமத்துக் குறி சொல்வோன் (1753)
The Village Soothsayer
3. மனிதர்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள்
ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் என்ன? (1753)
Discourse on the Origin of Inequality
4. பிரெஞ்சு சங்கீதத்தைப் பற்றிய கடிதம் (1753)
Letters on the French Music
5. நாடக மேடையைப் பற்றிய கடிதம்
Letter to D' Alembert on the Theatre
6. அரசியல் பொருளாதாரத்தைப் பற்றிய
விரிவுரை (1758)
Discourse on Political Economy
7. ஜூலி அல்லது புதிய ஹெலாய்ஸே (1761)
Julie or the New Heloise
8. எமிலி அல்லது கல்வி
Emile or Education
9. சமுதாய ஒப்பந்தம் (1762)
The Social Contract
10. மலைக் கடிதங்கள் (1764)
Letters from the Mountain
11. குற்ற அங்கீகாரம் (1765—1770)
The Confessions
12. சம்பாஷணைகள் (1775—1776)
Dialogues
13. சிந்தனைகள் (1777—1778)
Reveries

இந்நூல் எழுதுவதற்குத் துணையாயிருந்த சில நூல்கள்

1. The Confessions of Rousseau
—Autobiography
2. Early Life and Adventures of Rousseau
—A. R. Sells
3. Rousseau
—C. E. Yulliamy
4. Jean Jacques Rousseau
—R. B. Mowat
5. Rousseau—The Child of Nature
—John Charpentier
6. Rousseau—2 vols
—John Morley
7. Living Thoughts of Rousseau
—Romain Rolland
8. Jean Jacques Rousseau—A New Study in Criticism 2 vols
—Frederika Macdonald

பொருட் குறிப்பு

பக்கம்

அகராதிவாதிகள்	33
அமெரிக்கப் புரட்சி	59
அன்னெஸி	25
ஆசிரமம்	48, 49, 50
ஆதாம்	19
ஆதியாகமம்	19
எமிலி	39, 50, 54, 55—58, 60, 68, 91—101
எர்மெனான்வில்லே	70, 72, 82
ஐஸக் ரூஸ்ஸோ	11, 12, 14, 15
கலீலியோ	16
காண்ட்	81
காதரைன், இரண்டாவது	33
காரிபால்டி	62
கார்ல் மார்க்ஸ்	16
காவர்	62
கிரார்டின்	70
குவெண்டின் ஹோட்டல்	35, 36
கெதே	82
கோனிக்ஸ்பெர்க்	81
சமுதாய ஒப்பந்தம்	9, 15, 50, 51, 54, 61, 68, 73, 102—106
சம்பாஷணைகள்	66
சார்மெட்டிஸ்	29
சிந்தனைகள்	66, 67

சீல மந்திரம்	71
சுயசரிதம்	45, 67, 77
சூஸன்னே பெர்னூர்ட்	12
செயிண்ட் பீரே தீவு	63
சேவாய்	25
டால்ஸ்ட்டாய்	56, 83
டி'அலெம்பர்ட்	33
டி'எப்பினே	47, 49, 74
டிஜோன் இலக்கியக் கழகம்	38, 39, 43, 44, 46
டிடெரோ	33, 38, 39, 74
டூகோமன், ஆபெல்	22, 23
தாந்தே	16
தெரேஸே	35, 36, 43, 65, 66, 72
நியூட்டன், ஐஸக்	95
நியூ ஷாட்டெல்	57
பரிசுக் கட்டுரைகள்	38—43, 84—90
பர்க், எட்மண்ட்	65
பாய் டி லா ரூர்	57
பாஸ்வெல்	58
பிராங்க்குவெயில்	37, 42
பிரெஞ்சு சக்ரவர்த்தி தம்பதிகள்	75
பிரெஞ்சு பார்லிமெண்ட்	56
பிரெஞ்சுப் புரட்சி	59
பெர்னூர்டின்	68, 79
பெர்னூர்ட்	17, 19, 20, 22
பேஸி	21
போலந்து	68, 69
ப்ராங்காயிஸ் ரூஸ்ஸோ	12, 13
மலைக்கடி தங்கள்	61

பக்கம்

மாண்ட்மோரென்ஸி	47, 50, 57
மரஜினி	62
மாஸ்ஸரான்	22
மீராபோ	79
மோட்டியர்ஸ்	57, 58, 61, 63, 67
ரோமாபுரி	11
லக்ஸம்பர்க் பிரபு, தம்பதிகள்	51, 52, 53, 56, 61
லாம்பெர்ஸியர்	17, 18, 19
லிக்னே, ப்ரின்ஸ்	70
லூயி, பதினாந்தாவது	52
வாரென்ஸ் சீமாட்டி	25, 27, 29, 46
வால்ட்டேர்	61, 62, 79, 80
வின்சென்னஸ்	38, 39
வீல்கோர்ஸ்கி	68
வூட்டன்	65
வெனிஸ்	34, 35
ஜான்ஸன்	58, 65
ஜான் ஹஸ்	16
ஜியார்டானோ புரூனோ	16
ஜினீவா	10, 11, 15, 16, 17, 44 46, 57, 61, 83
ஜூலி	50, 54
ஸவனரோலா	16
ஸாக்ரட்டீஸ்	82, 86
ஷாம்பேரி	46
ஷில்லர்	82
ஹ்யூம், டேவிட்	64, 65, 74

சமுதாய சிற்பிகள்

ஸாக்ரட்டீஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்ட்டாட்டல், கன்பூஷியஸ், மார்க்க அரேலியஸ், அசோகன் ஆகிய இந்த அறுவருடைய அழகிய ஆப்டோன் படங்களுடன் இவர்களுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றிய சுருக்கமும் இதில் அடங்கியிருக்கின்றன.

விலை ரூ. 2·00

(தபாற்செலவு தனி)

மாஜினி

(வாழ்க்கை வரலாறு)

இத்தலி சுதந்திரம் பெறுவதற்குக் காரணமாய் இருந்தவன் மாஜினி. இவன் ஒரு மகான். தனது தாய்நாட்டிற்காக சொல்லமுடியாத அநேக கஷ்டங்களை அனுபவித்திருக்கிறான். இவனுடைய வாழ்க்கையை ஒரு சோக நாடகமென்றே சொல்ல வேண்டும். இதனைப் படிப்பது சுதந்திரத்தின் பெருமையை உணர்வதாகும்.

(மாஜினியின் ஆப்டோன் படம் அடங்கியது)

விலை ரூ. 1·50

(தபாற்செலவு தனி)